

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta paplašinātā sastāvā)

2022. gada 13. jūlijā*

Konkurence – Koncentrācija – Farmācijas nozares tirgus – Regulas (EK)
Nr. 139/2004 22. pants – Lietas nodošanas pieprasījums, ko iesniegusi konkurences iestāde, kurai atbilstoši valsts tiesību aktiem nav kompetences izvērtēt koncentrācijas darījumu – Komisijas lēmums izvērtēt koncentrācijas darījumu – Komisijas lēmumi, ar kuriem apmierināti citu valsts konkurences iestāžu lēmumi pievienoties lietas nodošanas pieprasījumam – Komisijas kompetence – Lietas nodošanas pieprasījuma iesniegšanas termiņš – Jēdziens “darīt zināmu” – Saprātīgs termiņš – Tiesiskā palāvība – Komisijas priekšsēdētājas vietnieces publiski paziņojumi – Tiesiskā drošība

Lietā T-227/21

Ilumina, Inc., Vilmingtona [*Wilmington*], Delavēra (Amerikas Savienotās Valstis), ko pārstāv *D. Beard, barrister*, un *P. Chappatte*, advokāts)

prasītāja,

ko atbalsta

Grail LLC, iepriekš – *Grail, Inc.*, Menlo Parks [*Menlo Park*], Kalifornija (Amerikas Savienotās Valstis), ko pārstāv *D. Little, solicitor*, *J. Ruiz Calzado*, *J. M. Jiménez-Laiglesia Oñate* un *A. Giraud*, advokāti,

persona, kas iestājusies lietā,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *N. Khan*, *G. Conte* un *C. Urraca Caviedes*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Grieķijas Republika, ko pārstāv *K. Boskovits*, pārstāvis,

Francijas Republika, ko pārstāv *T. Stéhelin*, *P. Dodeller*, *J.-L. Carré* un *E. Leclerc*, pārstāvji,

Nīderlandes Karaliste, ko pārstāv *M. Bulterman* un *P. Huurnink*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – angļu.

un

EBTA Uzraudzības iestāde, ko pārstāv *C. Simpson, M. Sánchez Rydelski* un *M.-M. Joséphidès*, pārstāvji,

personas, kas iestājušās lietā,

par prasību, kas ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar ko tiek lūgts atcelt, pirmkārt, Komisijas 2021. gada 19. aprīļa Lēmumu C(2021) 2847 final, ar kuru apmierināts *Autorité de la concurrence française* (Francijas konkurences iestāde) pieprasījums izvērtēt koncentrācijas darījumu, ar ko *Illumina, Inc.* iegūst pilnīgu kontroli pār *Grail, Inc.* (Lieta COMP/M.10188 – *Illumina/Grail*), otrkārt, Komisijas 2021. gada 19. aprīļa Lēmumus C(2021) 2848 final, C(2021) 2849 final, C(2021) 2851 final, C(2021) 2854 final un C(2021) 2855 final, ar kuriem apmierināti Grieķijas, Beļģijas, Norvēģijas, Islandes un Nīderlandes konkurences iestāžu pieprasījumi pievienoties šim lietas nodošanas pieprasījumam, un, treškārt, Komisijas 2021. gada 11. marta vēstuli, ar kuru tā informēja *Illumina* un *Grail* par minēto lietas nodošanas pieprasījumu,

VISPĀRĒJĀ TIESA (trešā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs G. De Bāre [*G. De Baere*], tiesneši V. Kreišics [*V. Kreuschitz*] (referents), U. Ēbergs [*U. Öberg*], R. Mastrojāni [*R. Mastroianni*] un G. Šteinfate [*G. Steinfatt*],

sekretāre: S. Junda [*S. Jund*] (administratore),

nemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2021. gada 16. decembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

- 1 Padomes Regulas (EK) Nr. 139/2004 (2004. gada 20. janvāris) par kontroli pār uzņēmumu koncentrāciju (turpmāk tekstā – “EK Apvienošanās Regula”; OV 2004, L 24, 1. lpp.) 1. pantā “Darbības joma” ir paredzēts:

“1. Neskarot 4. panta 5. punktu un 22. pantu, šī regula attiecas uz visām [Eiropas] mēroga koncentrācijām atbilstoši šajā pantā definētajām.

2. [Eiropas] mēroga koncentrācija ir tāda koncentrācija, kuras:

- a) visu attiecīgo uzņēmumu apvienotais kopējais apgrozījums pasaulē pārsniedz EUR 5000 miljonus; un
- b) katra no vismaz diviem attiecīgajiem uzņēmumiem kopējais apgrozījums [Eiropas Savienībā] pārsniedz EUR 250 miljonus,

ja vien katrs no attiecīgajiem uzņēmumiem nesasniedz vairāk nekā divas trešdaļas no sava kopējā apgrozījuma [Savienībā] vienā (un tajā pašā) dalībvalstī.

3. Koncentrāciju, kas nepārsniedz 2. [punktā] noteiktās robežas, uzskata par [Eiropas] mēroga koncentrāciju, ja:

- a) visu attiecīgo uzņēmumu apvienotais kopējais apgrozījums pasaulē pārsniedz EUR 2500 miljonus;
- b) visu attiecīgo uzņēmumu apvienotais kopējais apgrozījums katrā no vismaz trijām dalībvalstīm pārsniedz EUR 100 miljonus;
- c) katrā no vismaz trijām dalībvalstīm, kas minētas b) apakšpunkta sakarā, katra no vismaz diviem uzņēmumiem kopējais apgrozījums pārsniedz EUR 25 miljonus; un
- d) katra no vismaz diviem attiecīgajiem uzņēmumiem kopējais apgrozījums [Savienībā] pārsniedz EUR 100 miljonus,

ja vien katrs no attiecīgajiem uzņēmumiem nesasniedz vairāk nekā divas trešdaļas no sava kopējā apgrozījuma [Savienībā] vienā (un tajā pašā) dalībvalstī.

[..]”

2. Saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 3. panta 1. punktu uzskata, ko koncentrācija rodas, ja notiek ilgtermiņa kontroles maiņa šādu iemeslu dēļ:

- “a) divu vai vairāku agrāk neatkarīgu uzņēmumu vai to daļu apvienošanās rezultātā; vai
- b) viena vai vairākas personas, kas jau kontrolē vismaz vienu uzņēmumu, vai viens vai vairāki uzņēmumi, nopērkot vērtspapīrus vai akcijas, līguma rezultātā vai jebkādā citā veidā iegūst tiešu vai netiešu kontroli pār citu uzņēmumu, vairākiem uzņēmumiem vai uzņēmumu daļām.”

3. Regulas Nr. 139/2004 4. pantā ir noteikts:

“1. Par [Eiropas] mēroga koncentrācijām, kas definētas šajā regulā, jāpaziņo Komisijai pirms to īstenošanas un pēc vienošanās slēgšanas, publiskā piedāvājuma publicēšanas vai kontrolpaketes iegūšanas. [..]

2. Koncentrācija, kas ietver apvienošanos 3. panta 1. punkta a) apakšpunkta nozīmē vai kopīgas kontroles iegūšanu 3. panta 1. punkta b) apakšpunkta nozīmē, pusēm kopīgi jāpaziņo pārņēmējai iestādei vai tiem, kas iegūst kopīgu kontroli, atkarībā no situācijas. Visos pārējos gadījumos paziņojumu nosūta persona vai uzņēmums, kas iegūst kontroli pār vienu uzņēmumu, tā daļām vai vairākiem uzņēmumiem.

[..]

4. Pirms koncentrācijas 1. punkta nozīmē paziņošanas personas vai uzņēmumi, kas minēti 2. punktā, var informēt Komisiju, ar pamatotu iesniegumu palīdzību, ka koncentrācija var būtiski ietekmēt konkurenci tādas dalībvalsts tirgū, kurai piemīt atsevišķa tirgus raksturlielumi, un tāpēc dalībvalsts pilnībā vai daļēji to pārbauda.

Komisija nekavējoties nosūta šo iesniegumu visām dalībvalstīm. Pamatotā iesniegumā minētā dalībvalsts 15 darba dienu laikā no iesnieguma saņemšanas dienas piekrīt vai nepiekrīt

iesniegumam, kas attiecas uz šo lietu. Ja dalībvalsts šādu lēmumu nepieņem minētajā termiņā, to uzskata par saskaņotu.

Ja Komisija uzskata, ka pastāv šāds atsevišķs tirgus, un koncentrācija var būtiski ietekmēt konkurenci šajā tirgū, tā var lemt par lietas vai tās daļas nodošanu šīs dalībvalsts kompetentajām iestādēm ar mērķi īstenot šīs valsts konkurences jomas tiesību aktus, izņemot gadījumus, kad dalībvalsts tam nepiekrīt.

Lēmums par to, vai saskaņā ar trešo daļu nodot vai nenodot lietu, jāpieņem 25 darba dienu laikā no dienas, kad saņemts pamatots iesniegums no Komisijas. Komisija informē citas dalībvalstis un attiecīgās personas vai uzņēmumus par savu lēmumu. Ja Komisija nepieņem lēmumu minētā perioda laikā, uzskata, ka tā ir pieņēmusi lēmumu nodot lietu saskaņā ar attiecīgo personu vai uzņēmumu iesniegumu.

Ja Komisija saskaņā ar trešo un ceturto daļu nolemj vai ir uzskatāms, ka tā nolems nodot izskatīšanai visu lietu, nav jāveic paziņojums saskaņā ar 1. pantu un ir spēkā valsts konkurences jomas tiesību akti. Regulas 9. panta 6. līdz 9. punktu piemēro *mutatis mutandis*.

5. Attiecībā uz 3. pantā definēto koncentrāciju, kas nav [Eiropas] mēroga koncentrācija 1. panta nozīmē, un ko var izskatīt saskaņā ar valsts tiesību aktiem konkurences jomā vismaz trijās dalībvalstīs, personām vai uzņēmumiem, kas minēti 2. punktā, pirms jebkāda paziņojuma kompetentajām iestādēm jāinformē Komisija, iesniedzot pamatotu iesniegumu, ka koncentrāciju būtu jāizskata Komisijai.

Komisija nekavējoties nosūta šo iesniegumu visām dalībvalstīm.

Visas dalībvalstis, kas ir kompetentas izskatīt šo koncentrāciju saskaņā ar to tiesību aktiem konkurences jomā, 15 darba dienu laikā pēc pamatota iesnieguma saņemšanas var izteikt savas pretenzijas attiecībā uz prasību nodot lietu izskatīšanai.

Ja vismaz viena dalībvalsts 15 darba dienu laikā ir izteikusi savu neapmierinātību saskaņā ar trešo daļu, lietu nenodod. Komisija bez kavēšanās informē visas dalībvalstis un personas vai uzņēmumus par šādu neapmierinātības paušanu.

Ja neviena dalībvalsts 15 darba dienu laikā nav izteikusi pretenzijas saskaņā ar trešo daļu, koncentrāciju uzskata par [Eiropas] mēroga koncentrāciju un paziņo par to saskaņā ar 1. un 2. [punktu]. Šādās situācijās, neviena dalībvalsts koncentrācijai nepiemēro to konkurences jomas tiesību aktus.”

4 Regulas Nr. 139/2004 9. pants ir izteikts šādi:

“1. Komisija, ar lēmumu, ko bez kavēšanās paziņo attiecīgajiem uzņēmumiem un citu dalībvalstu kompetentajām iestādēm, var nodot paziņotas koncentrācijas lietu attiecīgās dalībvalsts kompetentajām iestādēm šādos gadījumos.

2. Pēc savas iniciatīvas vai pēc Komisijas uzaicinājuma dalībvalsts 15 darba dienu laikā pēc paziņojuma kopijas saņemšanas var informēt Komisiju, kas informē attiecīgos uzņēmumu, ka:

a) koncentrācija būtiski apdraud konkurenci tirgū attiecīgajā dalībvalstī, kurai piemīt visi atsevišķa tirgus raksturlielumi; vai

b) koncentrācija ietekmē konkurenci attiecīgās dalībvalsts tirgū, kam piemīt visi atsevišķa tirgus raksturlielumi un kas neveido nozīmīgu kopējā tirgus daļu.

3. Ja Komisija uzskata, ka, ņemot vērā attiecīgo produktu un pakalpojumu tirgu un konkrētu ģeogrāfisko tirgu 7. punkta nozīmē, pastāv šāds atsevišķs tirgus un šāds apdraudējums, Komisija:

a) pati rīkojas attiecībā uz šo gadījumu saskaņā ar šo regulu; vai

b) nodod lietu vai tās daļu attiecīgās dalībvalsts kompetentajām iestādēm ar mērķi piemērot šīs valsts konkurences jomas tiesību aktus.

Ja Komisija tomēr uzskata, ka šāds atsevišķs tirgus vai apdraudējums nepastāv, tā pieņem lēmumu šajā sakarā, kas vēršas pie attiecīgās dalībvalsts, un pati rīkojas šajā lietā saskaņā ar šo regulu.

Ja dalībvalsts saskaņā ar 2. [punkta] b) apakšpunktu informē Komisiju, ka koncentrācija ietekmē konkurenci atsevišķā tirgū tās teritorijā, kas neveido būtisku [iekšējā] tirgus daļu, Komisija nodod šo lietu vai tās daļu, kas attiecas uz attiecīgo atsevišķo tirgu, ja tā uzskata, ka atsevišķs tirgus tiek ietekmēts.

[..]”

5 Regulas Nr. 139/2004 22. pants “Lietu nodošana Komisijai” ir formulēts šādi:

“1. Viena vai vairākas dalībvalstis var pieprasīt, lai Komisija pārbauda visas 3. pantā minētās koncentrācijas, kas nav [Eiropas] mēroga koncentrācijas 1. panta nozīmē, bet ietekmē tirdzniecību starp dalībvalstīm un būtiski apdraud konkurenci to dalībvalstu teritorijā, kas iesniedz pieprasījumu.

Šādu pieprasījumu var iesniegt ne vēlāk kā 15 darba dienu laikā no brīža, kad koncentrācija tika izziņota vai citā veidā darīta zināma attiecīgajai dalībvalstij, ja koncentrācija nav izziņojama.

2. Komisija bez kavēšanās informē kompetentās dalībvalstu iestādes un attiecīgos uzņēmumus par iesniegtajiem pieprasījumiem saskaņā ar 1. [punktu].

Visas pārējās dalībvalstis ir tiesīgas pievienoties sākotnējam pieprasījumam 15 darba dienu laikā pēc tam, kad Komisija ir informējusi par sākotnējā pieprasījuma saņemšanu.

Visi valstu termiņi, kas attiecas uz koncentrācijām, ir jāaptur līdz brīdim, kamēr ir nolemts, kur tiks izskatīta koncentrācija saskaņā ar šajā pantā izklāstīto procedūru. Tiklīdz dalībvalsts informē Komisiju un attiecīgos uzņēmumus, ka tā nevēlas pievienoties pieprasījumam, valsts termiņu apturēšanu izbeidz.

3. Ne vēlāk kā 10 darba dienu laikā pēc 2. punktā minētā perioda beigām Komisija var lemt par koncentrācijas pārbaudi, ja tā uzskata, ka koncentrācija ietekmē tirdzniecību starp dalībvalstīm un būtiski apdraud konkurenci to dalībvalstu teritorijā, kuras iesniedz pieprasījumu. Ja Komisija nepieņem lēmumu minēta perioda laikā, uzskata, ka tā ir pieņēmusi lēmumu par koncentrācijas pārbaudi saskaņā ar pieprasījumu.

Komisija informē par savu lēmumu visas dalībvalstis un attiecīgos uzņēmumus. Tā var pieprasīt paziņojuma iesniegšanu saskaņā ar 4. pantu.

Dalībvalsts vai dalībvalstis, kas iesniegušas pieprasījumu, turpmāk nepiemēro savas valsts konkurences jomas tiesību aktus attiecībā uz koncentrāciju.

4. Regulas 2. pantu, 4. panta 2. līdz 3. punktu, 5., 6. un 8. līdz 21. pantu piemēro tad, ja Komisija pārbauda koncentrāciju saskaņā ar 3. punktu. Regulas 7. pantu piemēro tādā mērā, cik koncentrācija nav īstenota dienā, kurā Komisija informē attiecīgos uzņēmumus par pieprasījuma saņemšanu.

Ja nav nepieciešams paziņojums saskaņā ar 4. pantu, 10. panta 1. punktā minētais termiņš, kura laikā jāuzsāk izskatīšana, sākas darba dienā, kas seko pēc tās darba dienas, kurā Komisija informē attiecīgos uzņēmumus par lēmumu pārbaudīt koncentrāciju saskaņā ar 3. punktu.

5. Komisija var informēt vienu vai vairākas dalībvalstis, ka tā uzskata, ka koncentrācija atbilst 1. punktā minētajiem kritērijiem. Šādos gadījumos Komisija var uzaicināt attiecīgo dalībvalsti vai dalībvalstis iesniegt pieprasījumu saskaņā ar 1. punktu.”

Tiesvedības priekšvēsture

Par attiecīgajiem uzņēmumiem un attiecīgo koncentrāciju

- 6 Prasītāja *Illumina, Inc.* piegādā sekvenčēšanas un uz datu masīviem balstītus risinājumus ģenētiskajai un genomu analīzei.
- 7 *Illumina* 2020. gada 20. septembrī noslēdza vienošanos un apvienošanās plānu, lai pārņemtu pilnīgu kontroli pār *Grail LLC* (iepriekš – *Grail, Inc.*), kura izstrādā asins testus vēža agrīnai atklāšanai un kurā tai jau pieder 14,5 % kapitāldaļu (turpmāk tekstā – “attiecīgā koncentrācija”).
- 8 *Illumina* un *Grail* (turpmāk tekstā – “attiecīgie uzņēmumi”) 2020. gada 21. septembrī publicēja paziņojumu presei, paziņojot par šo koncentrāciju.

Par nepaziņošanu

- 9 Tā kā attiecīgo uzņēmumu apgrozījums nepārsniedza attiecīgās robežvērtības, it īpaši ņemot vērā to, ka *Grail* neguva nekādus ieņēmumus nevienā Eiropas Savienības dalībvalstī, ne arī citviet pasaulē, attiecīgā koncentrācija nebija Eiropas mēroga koncentrācija Regulas Nr. 139/2004 1. panta izpratnē un tāpēc par to netika paziņots Eiropas Komisijai saskaņā ar šīs regulas 4. panta 1. punktu.
- 10 Par attiecīgo koncentrāciju netika paziņots arī Savienības dalībvalstīs un Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu dalībvalstīs (OV 1994, L 1, 3. lpp.), jo uz šo koncentrāciju nebija attiecināmi šo valstu noteikumi par apvienošanās kontroli.

Par lūgumu nodot lietu Komisijai

- 11 Komisija 2020. gada 7. decembrī saņēma sūdzību saistībā ar attiecīgo koncentrāciju. 2020. gada 17. decembrī notika Komisijas un sūdzības iesniedzējas sanāksme videokonferences formātā, kurā sūdzības iesniedzēja raksturoja savas bažas par šo koncentrāciju. Pēc šīs sanāksmes Komisija

vēl vairākkārtīgi sazinājās ar sūdzības iesniedzēju un ar Vācijas, Austrijas, Slovēnijas un Zviedrijas konkurences iestādēm, lai precizētu to iespējamo kompetenci izvērtēt šo koncentrāciju. Tā sazinājās arī ar *Competition and Markets Authority* (CMA, Konkurences un tirgus uzraudzības iestāde, Apvienotā Karaliste), kura arī bija saņēmusi sūdzību. Komisija sākotnēji secināja, ka attiecīgajai koncentrācijai varētu piemērot lietas nodošanas procedūru saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punktu, it īpaši ņemot vērā faktu, ka *Grail* apgrozījums neatainoja uzņēmuma nozīmīgumu konkurences kontekstā.

- 12 2021. gada 19. februārī Komisija informēja dalībvalstis par attiecīgo koncentrāciju, pirmkārt, prezentējot valsts konkurences iestādēm Eiropas Konkurences tīkla Uzņēmumu apvienošanās darba grupas ietvaros, un, otrkārt, nosūtot tām vēstuli saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 22. panta 5. punktu (turpmāk tekstā – “uzaicinājuma vēstule”). Šajā vēstulē Komisija paskaidroja, kādu iemeslu dēļ tā konstatēja, ka pirmšķietami koncentrācija atbilst minētās regulas 22. panta 1. punkta nosacījumiem, un aicināja dalībvalstis iesniegt lietas nodošanas pieprasījumu saskaņā ar šo pēdējo minēto tiesību normu. Pēc tam Komisija vairākkārtīgi sazinājās ar vairākām valsts konkurences iestādēm, lai apspriestu šo vēstuli.
- 13 Ar 2021. gada 26. februāra e-pastu Komisija sazinājās ar prasītāju, lai piedāvātu tai pa telefonu apspriesties par attiecīgo koncentrāciju. Šajā sarunā, kas notika 2021. gada 4. martā, Komisija informēja katra attiecīgā uzņēmuma juridiskos pārstāvjus par uzaicinājuma vēstuli un par iespēju iesniegt lietas nodošanas pieprasījumu saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punktu.
- 14 2021. gada 9. martā *Autorité de la concurrence française* (Francijas Konkurences iestāde, turpmāk tekstā – “ACF”) lūdza Komisiju saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punktu izvērtēt attiecīgo koncentrāciju (turpmāk tekstā – “lietas nodošanas pieprasījums”).
- 15 2021. gada 10. martā Komisija saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 22. panta 2. punktu informēja citu dalībvalstu konkurences iestādes un EBTA Uzraudzības iestādi par lietas nodošanas pieprasījumu. 2021. gada 11. martā Komisija informēja arī attiecīgos uzņēmumus par lietas nodošanas pieprasījumu, atgādinot tiem, ka attiecīgo koncentrāciju nedrīkst īstenot, ja un kamēr ir piemērojams apturēšanas pienākums, kā noteikts Regulas Nr. 139/2004 7. pantā, lasot to kopā ar minētās regulas 22. panta 4. punkta pirmās daļas otro teikumu (turpmāk tekstā – “informatīvā vēstule”).
- 16 Ar 2021. gada 24., 26. un 31. marta vēstuli Beļģijas, Grieķijas, Islandes, Nīderlandes un Norvēģijas konkurences iestādes lūdza atļaut pievienoties lietas nodošanas pieprasījumam saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 22. panta 2. punktu (turpmāk tekstā – “pievienošanās pieprasījumi”).
- 17 2021. gada 16. un 29. martā attiecīgie uzņēmumi iesniedza Komisijai apsvērumus, iebilstot pret lietas nodošanas pieprasījumu. 2021. gada 2., 7. un 12. aprīlī prasītāja atbildēja uz informācijas pieprasījumiem, ko Komisija tai bija nosūtījusi 2021. gada 26. martā un 8. aprīlī.
- 18 2021. gada 31. martā Komisija publicēja Norādījumus par [Regulas Nr. 139/2004] 22. pantā minētā lietas nodošanas mehānisma piemērošanu konkrētām lietu kategorijām (OV 2021, C 113, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Norādījumi par 22. pantu”).
- 19 Ar 2021. gada 19. aprīļa lēmumu Komisija apmierināja lietas nodošanas pieprasījumu (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”). Ar tajā pašā dienā pieņemtiem lēmumiem saistībā ar attiecīgi Beļģiju, Grieķiju, Islandi, Nīderlandi un Norvēģiju tā apmierināja arī pievienošanās pieprasījumus (turpmāk tekstā kopā ar apstrīdēto lēmumu – “apstrīdētie lēmumi”).

Par apstrīdētajiem lēmumiem

Par 15 darba dienu termiņa ievērošanu

- 20 Komisija konstatēja, ka 2021. gada 9. marta lietas nodošanas pieprasījums tika iesniegts 15 darba dienu termiņā, kas noteikts Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punkta otrajā daļā, jo ar uzaicinājuma vēstules starpniecību Francijas Republika tika informēta par attiecīgo koncentrāciju 2021. gada 19. februārī (apstrīdētā lēmuma 20. un 29. punkts). Kā norāda Komisija, tieši uz šīs vēstules pamata, kas bija sagatavota, pamatojoties uz pilnīgu izpēti, mērķtiecīgu analīzi un sūdzības iesniedzējas sniegto informāciju, Francijas Republika varēja veikt Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punktā minēto nosacījumu sākotnējo novērtējumu (apstrīdētā lēmuma 26. un 28. punkts).
- 21 Komisija arī konstatēja, ka pievienošanās pieprasījumi tika iesniegti Regulas Nr. 139/2004 22. panta 2. punkta otrajā daļā noteiktajā termiņā, jo Beļģijas Karaliste, Grieķijas Republika, Islandes Republika, Nīderlandes Karaliste un Norvēģijas Karaliste bija iesniegušas šos pieprasījumus 2021. gada 24., 26. un 31. martā, tātad 15 darba dienu laikā no dienas, kurā Komisija ar 2021. gada 10. marta vēstuli bija tās informējusi par lietas nodošanas pieprasījumu (lēmumu saistībā ar Beļģiju, Islandi, Nīderlandi un Norvēģiju 21. un 22. punkts un lēmuma saistībā ar Grieķiju 16. un 17. punkts).

Par ietekmi uz tirdzniecību starp dalībvalstīm un par draudiem būtiski ietekmēt konkurenci

- 22 Komisija konstatēja, ka attiecīgā koncentrācija varēja, pirmkārt, ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm (apstrīdētā lēmuma 39.–45. punkts, lēmumu saistībā ar Beļģiju, Islandi, Nīderlandi un Norvēģiju 33.–39. punkts un lēmuma saistībā ar Grieķiju 28.–34. punkts) un, otrkārt, varēja būtiski ietekmēt konkurenci Francijas, Grieķijas, Islandes, Beļģijas, Norvēģijas un Nīderlandes teritorijās kā Eiropas Ekonomikas zonas (EEZ) daļās (apstrīdētā lēmuma 51. un 80. punkts, lēmuma saistībā ar Beļģiju 49. un 78. punkts, lēmuma saistībā ar Grieķiju 41. un 70. punkts, lēmumu saistībā ar Islandi un Norvēģiju 46. un 75. punkts un lēmuma saistībā ar Nīderlandi 50. un 79. punkts).

Par lietas nodošanas atbilstību

- 23 Komisija konstatēja, ka attiecīgā koncentrācija atbilst Regulas Nr. 139/2004 22. pantā noteiktajiem lietas nodošanas kritērijiem (apstrīdētā lēmuma 109. punkts, lēmuma saistībā ar Beļģiju 107. punkts, lēmuma saistībā ar Grieķiju 99. punkts, lēmumu saistībā ar Islandi un Norvēģiju 104. punkts un lēmuma saistībā ar Nīderlandi 108. punkts).
- 24 Pirmām kārtām, Komisija konstatēja, ka ir izpildīti nosacījumi, kas norādīti Paziņojuma par lietu nodošanu attiecībā uz koncentrācijām (OV 2005, C 56, 2. lpp.; turpmāk tekstā – “paziņojums par lietu nodošanu”) 45. punktā (apstrīdētā lēmuma 85. punkts, lēmuma saistībā ar Beļģiju 83. punkts, lēmuma saistībā ar Grieķiju 75. punkts, lēmumu saistībā ar Islandi un Norvēģiju 80. punkts un lēmuma saistībā ar Nīderlandi 84. punkts). Turklāt vēža sekvencēšanas testi uz NGS bāzes tiek uzskatīti par būtisku uzlabojumu cīņā pret vēzi, kas ir viena no Komisijas galvenajām prioritātēm veselības aizsardzības jomā. Tādējādi esot vēlams nodrošināt to izmeklēšanas pasākumu

saskaņotību, kas šajā saistībā veikti Savienības līmenī (apstrīdētā lēmuma 84. punkts, lēmuma saistībā ar Beļģiju 82. punkts, lēmuma saistībā ar Grieķiju 74. punkts, lēmumu saistībā ar Islandi un Norvēģiju 79. punkts un lēmuma saistībā ar Nīderlandi 83. punkts).

- 25 Otrām kārtām, Komisija atgādināja, ka Norādījumos par 22. pantu ir precizēts, ka paziņojumā par lietas nodošanu noteiktie kritēriji būtu jāpiemēro gadījumos, kad koncentrācijas izvērtēšana nav valsts iestāžu kompetencē. Komisija norāda, ka attiecīgā koncentrācija ietilpst šo norādījumu piemērošanas jomā, jo runa ir par tāda uzņēmuma iegādi, kura apgrozījums neatbaido tā nozīmi attiecībā uz konkurenci (apstrīdētā lēmuma 86. un 87. punkts, lēmuma saistībā ar Beļģiju 84. un 85. punkts, lēmuma saistībā ar Grieķiju 76. un 77. punkts, lēmumu saistībā ar Islandi un Norvēģiju 81. un 82. punkts un lēmuma saistībā ar Nīderlandi 85. un 86. punkts).
- 26 Turklāt Komisija norādīja, ka attiecīgā koncentrācija netika īstenota vai izziņota citās dalībvalstīs (apstrīdētā lēmuma 88. punkts, lēmuma saistībā ar Beļģiju 86. punkts, lēmuma saistībā ar Grieķiju 78. punkts, lēmumu saistībā ar Islandi un Norvēģiju 83. punkts un lēmuma saistībā ar Nīderlandi 87. punkts).
- 27 Trešām kārtām, Komisija izvērtēja attiecīgo uzņēmumu argumentus par Savienības tiesību pamatprincipu un tiesību uz aizstāvību ievērošanu (apstrīdētā lēmuma 89. punkts, lēmuma saistībā ar Beļģiju 87. punkts, lēmuma saistībā ar Grieķiju 79. punkts, lēmumu saistībā ar Islandi un Norvēģiju 84. punkts un lēmuma saistībā ar Nīderlandi 88. punkts).
- 28 Pirmkārt, Komisija saistībā ar savu kompetenci ņēma vērā, ka Regulas Nr. 139/2004 22. pantā ir ļauts dalībvalstīm pieprasīt nodot Komisijai koncentrācijas lietu “kas nav to jurisdikcijā”, ja ir izpildīti minētajā tiesību normā paredzētie juridiskie nosacījumi. Kā atzīmēts Norādījumos par 22. pantu, šāds secinājums izriet no minētās tiesību normas gramatiskas interpretācijas, un to apstiprina tās sagatavošanas darbi, Regulas Nr. 139/2004 mērķi, vispārējā struktūra un kontekstuālā interpretācija, kā arī Komisijas prakse.
- 29 Proti, Regulas Nr. 139/2004 22. pantā, kurā ir izsmeloši noteikts, kādi juridiskie nosacījumi ir jāizpilda saistībā ar lietas nodošanas pieprasījumiem, nav prasīts, ka “attiecīgajai koncentrācijai ir jābūt pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts jurisdikcijā”, bet ir tieši un netieši atzīts, ka šo pieprasījumu var iesniegt dalībvalsts, kurā nav prasīts paziņot par attiecīgo koncentrāciju. Komisija atgādināja – kopš tika pieņemta Padomes Regula (EEK) Nr. 4064/89 (1989. gada 21. decembris) par uzņēmumu koncentrācijas kontroli (OV 1989, L 395, 1. lpp.), mērķis bija nodrošināt, ka tai ir iespēja izvērtēt koncentrācijas, kas varētu radīt pretkonkurences rīcības rezultātā nodarītus zaudējumus iekšējā tirgū un kuras nevarētu izskatīt dalībvalstu iestādes. Šaura Regulas Nr. 139/2004 22. panta interpretācija varētu liegt iespēju pārskatīt šādas koncentrācijas un to pārrobežu ietekmi. Dalībvalsts, kurai nav apvienošanās kontroles sistēmas, varēja pieprasīt lietas nodošanu Komisijai jau saskaņā ar Regulu Nr. 4064/89, kā tas apstiprināts 1999. gada 15. decembra spriedumā *Kesko/Komisija* (T-22/97, EU:T:1999:327). Komisija atgādināja, ka tā piekrita, ka dalībvalstis, kurām nav apvienošanās kontroles sistēmas, pievienojas lietas nodošanas pieprasījumam, ko iesniegusi cita dalībvalsts. Kā norāda Komisija, ja Savienības likumdevējs būtu vēlējis ierobežot Regulas Nr. 139/2004 22. panta piemērošanas jomu, nepiemērojot to šādām dalībvalstīm, tas varēja izmantot tādu pašu jurisdikcijas kritēriju, kāds ir noteikts šīs regulas 4. panta 5. punktā (apstrīdētā lēmuma 90. punkts, lēmuma saistībā ar Beļģiju 88. punkts, lēmuma saistībā ar Grieķiju 80. punkts, lēmumu saistībā ar Islandi un Norvēģiju 85. punkts un lēmuma saistībā ar Nīderlandi 89. punkts).

- 30 Otrkārt, attiecībā uz Regulas Nr. 139/2004 8. apsvērumā minēto subsidiaritātes principu Komisija atgādināja, ka Savienības likumdevējs ir izlēmis, ka koncentrācijas lietu var nodot Komisijai saskaņā ar minētās regulas 22. panta nosacījumiem. Subsidiaritātes principu piemēro tikai lietās, kas nav Savienības ekskluzīvā kompetencē, ja ir nepieciešams noskaidrot, vai piedāvāto pasākumu nevar pienācīgi īstenot dalībvalstīs. Ja dalībvalstīm nebūtu šādas jurisdikcijas, tās nevarētu izvērtēt attiecīgo koncentrāciju (apstrīdētā lēmuma 92. punkts, lēmuma saistībā ar Beļģiju 90. punkts, lēmuma saistībā ar Grieķiju 82. punkts, lēmumu saistībā ar Islandi un Norvēģiju 87. punkts un lēmuma saistībā ar Nīderlandi 91. punkts).
- 31 Treškārt, saistībā ar attiecīgo uzņēmumu tiesiskās palāvības aizsardzību Komisija norādīja, ka dalībvalstīm vienmēr ir bijušas tiesības saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 22. pantu nodot Komisijai koncentrācijas lietas, kuru paziņošana nebija prasīta šajās valstīs. Tās agrākā prakse atturēt dalībvalstīs, kurām nav jurisdikcijas, no lietas nodošanas pieprasījumu iesniegšanas nenozīmē, ka šī tiesību norma nav piemērojama turpmākās lietās. Tieši pretēji, šīs tiesības ir skaidri apstiprinātas Komisijas 2014. gada 9. jūlija Baltajā grāmatā “Virzība uz iedarbīgāku [Savienības] uzņēmumu apvienošanās kontroles sistēmu” (COM(2014) 449 final) (turpmāk tekstā – “2014. gada Baltā grāmata”). Komisija uzskatīja, ka tā nav devusi nekādus konkrētus, beznosacījuma un saskanīgus apliecinājumus par noteiktu lietas nodošanas pieprasījumu nepieņemšanu nākotnē. Arī Komisijas priekšsēdētājas vietniece savā 2020. gada 11. septembra runā neesot sniegusi šādus apliecinājumus, bet esot norādījusi, ka ir laiks mainīt šo agrāko praksi un ka tas nevar notikt vienā dienā (apstrīdētā lēmuma 94. punkts, lēmuma saistībā ar Beļģiju 92. punkts, lēmuma saistībā ar Grieķiju 84. punkts, lēmumu saistībā ar Islandi un Norvēģiju 89. punkts un lēmuma saistībā ar Nīderlandi 93. punkts).
- 32 Ceturtkārt, saistībā ar tiesisko drošību Komisija konstatēja, ka iespējami būtiskā negatīvā ietekme uz konkurenci, ko rada šāda koncentrācija, ko vērts pārskatīt, ir svarīgāka nekā laiks, kas pagājis kopš attiecīgās koncentrācijas paziņošanas un iespējamās kaitīgās ietekmes uz attiecīgajiem uzņēmumiem (apstrīdētā lēmuma 100. punkts, lēmuma saistībā ar Beļģiju 98. punkts, lēmuma saistībā ar Grieķiju 90. punkts, lēmumu saistībā ar Islandi un Norvēģiju 95. punkts un lēmuma saistībā ar Nīderlandi 99. punkts).
- 33 Pirmšķietami attiecīgā koncentrācija iespējami ir būtiski ietekmējusi konkurenci iekšējā tirgū un Eiropas patērētājus. Komisija norādīja, ka tā ir uzzinājusi par šo koncentrāciju 2020. gada decembrī ar sūdzības starpniecību. Tā tūlītēji izvērtēja lietas apstākļus, un, kad tika informēta, ka šī koncentrācija nepārsniedz dalībvalstu attiecīgās robežvērtības, nosūtīja šīm dalībvalstīm uzaicinājuma vēstuli. Turklāt, ņemot vērā, ka attiecīgo koncentrāciju nevarēja īstenot, jo Amerikas Savienoto Valstu tiesās noritēja tiesvedība, pagājušais laiks ir ierobežoti ietekmējis attiecīgos uzņēmumus (apstrīdētā lēmuma 97.–99. punkts, lēmuma saistībā ar Beļģiju 95.–97. punkts, lēmuma saistībā ar Grieķiju 87.–89. punkts, lēmumu saistībā ar Islandi un Norvēģiju 92.–94. punkts un lēmuma saistībā ar Nīderlandi 96.–98. punkts).
- 34 Piektkārt, saistībā ar samērīguma principu Komisija konstatēja, ka šaurā interpretācija, ko piedāvājuši attiecīgie uzņēmumi, ir pretrunā Regulas Nr. 139/2004 22. panta formulējumam, kā arī šīs tiesību normas mērķim un vispārējai struktūrai. Tās vērtējums bija saskanīgs ar minēto principu tādā ziņā, ka tā bija ņemusi vērā arī to, vai attiecīgā koncentrācija jau ir īstenota, vai par to bija paziņots vienā vai vairākās dalībvalstīs, kuras nebija pieprasījušas lietas nodošanu, un vai ir bijis mērķis ar “būtisku konkurences potenciālu”, kas nav atainots tās apgrozījumā. Komisija būtībā precizēja, ka no daudzām koncentrācijām, kuras nav Eiropas mēroga koncentrācijas Regulas Nr. 139/2004 1. panta izpratnē, tikai neliels skaits, pirmām kārtām, atbilda minētās regulas 22. pantā paredzētajiem nosacījumiem, un, otrām kārtām, būtu uzskatāmas par

piemērotām lietas nodošanai saskaņā ar Norādījumiem par 22. pantu. Šādas lietas tādējādi var uzskatīt par izņēmumiem (apstrīdētā lēmuma 102. un 103. punkts, lēmuma saistībā ar Beļģiju 100. un 101. punkts, lēmuma saistībā ar Grieķiju 92. un 93. punkts, lēmumu saistībā ar Islandi un Norvēģiju 97. un 98. punkts un lēmuma saistībā ar Nīderlandi 101. un 102. punkts).

- 35 Sestkārt, Komisija kā nepamatotus noraidīja attiecīgo uzņēmumu argumentus, ka ir pārkāptas to tiesības tikt uzskatītiem un taisnīguma un labas pārvaldības principi. Komisija uzsvēra, ka bija informējusi prasītāju par uzaicinājuma vēstules nosūtīšanu 2021. gada 26. februārī, proti, pirms lietas nodošanas pieprasījuma saņemšanas. Komisija konstatēja, ka tās pieeja tādējādi saskan ar Norādījumu par 22. pantu 27. punktu, saskaņā ar kuru, ja tiek izvērtēts lietas nodošanas pieprasījums, Komisijai ir pienākums iespējami drīz informēt darījuma puses. Šā punkta mērķis turklāt ir norādīt uz varbūtēju pienākumu apturēt koncentrāciju. Papildus tam Komisija esot laikus informējusi attiecīgos uzņēmumus par lietas nodošanas pieprasījumu, kas tiem tika nekavējoties nosūtīts uzreiz pēc saņemšanas (apstrīdētā lēmuma 104.–108. punkts, lēmuma saistībā ar Beļģiju 102.–106. punkts, lēmuma saistībā ar Grieķiju 94.–98. punkts, lēmumu saistībā ar Islandi un Norvēģiju 99.–103. punkts un lēmuma saistībā ar Nīderlandi 103.–107. punkts).

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 36 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2021. gada 28. aprīlī, prasītāja cēla šo prasību.
- 37 Ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts tajā pašā dienā, prasītāja lūdza izskatīt lietu paātrinātā procesā atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 151. un 152. pantam. Ar 2021. gada 3. jūnija lēmumu Vispārējā tiesa šo lūgumu apmierināja.
- 38 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2021. gada 7. jūnijā, *Grail, Inc.* lūdza atļauju iestāties šajā tiesvedībā prasītājas prasījumu atbalstam. Ar 2021. gada 2. jūlija rīkojumu Vispārējās tiesas trešās palātas paplašinātā sastāvā priekšsēdētājs atļāva šo iestāšanos lietā. Tajā pašā dienā veicot procesa organizatorisko pasākumu, *Grail, Inc.* atbilstoši Reglamenta 154. panta 3. punktam, lasot to kopā ar tā 145. panta 1. punktu un 89. panta 3. punkta b) apakšpunktu, tika atļauts iesniegt iestāšanās rakstu.
- 39 Pēc trešās palātas priekšlikuma Vispārējā tiesa atbilstoši Reglamenta 28. pantam nolēma nodot lietu paplašinātam iztiesāšanas sastāvam.
- 40 Ar dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti attiecīgi 2021. gada 22. jūnijā, 6. jūlijā, 21. jūlijā un 29. jūlijā, Nīderlandes Karaliste, Francijas Republika, Grieķijas Republika un EBTA Uzraudzības iestāde lūdza atļaut tām iestāties šajā lietā Komisijas prasījumu atbalstam. Ar 2021. gada 12. jūlija, 22. jūlija un 6. augusta lēmumiem un 2021. gada 25. augusta rīkojumu Vispārējās tiesas trešās palātas paplašinātā sastāvā priekšsēdētājs atļāva tām iestāties šajā lietā. Ar attiecīgi 2021. gada 16. jūlija, 23. jūlija, 13. augusta un 25. augusta procesa organizatoriskajiem pasākumiem Nīderlandes Karalistei, Francijas Republikai, Grieķijas Republikai un EBTA Uzraudzības iestādei atbilstoši Reglamenta 154. panta 3. punktam, lasot to kopā ar tā 145. panta 1. punktu un 89. panta 3. punkta b) apakšpunktu, tika atļauts iesniegt iestāšanās rakstu.

- 41 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2021. gada 13. augustā, *Computer & Communications Industry Association* (Datoru un komunikācijas nozares asociācija) lūdza atļauju iestāties lietā prasītājas prasījumu atbalstam. Ar 2021. gada 6. oktobra rīkojumu Vispārējās tiesas trešās palātas paplašinātā sastāvā priekšsēdētājs noraidīja šo pieteikumu par iestāšanos lietā.
- 42 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2021. gada 18. augustā, prasītāja informēja Vispārējo tiesu, ka tā tajā pašā dienā ir iegādājusies visas *Grail, Inc.* kapitāldaļas, vienlaikus izstrādājot kārtību par aktīvu nošķiršanu.
- 43 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2021. gada 5. oktobrī, prasītāja iesniedza lūgumu veikt procesa organizatoriskos pasākumus. Komisija iesniedza apsvērumus par šo lūgumu 2021. gada 19. oktobrī. 2021. gada 29. oktobrī prasītāja iesniedza piezīmes par šiem Komisijas apsvērumiem.
- 44 Visas personas, kas iestājušās lietā, iesniedza savus procesuālos rakstus noteiktajos termiņos.
- 45 2021. gada 7. oktobrī Komisija lūdza atcelt *Grail* personas, kas iestājušies lietā, statusu. Prasītāja, Grieķijas Republika un *Grail* iesniedza savus apsvērumus par šo lūgumu 2021. gada 3. un 4. novembrī.
- 46 Tā kā divi palātas locekļi tika atbrīvoti no amata un tika ievēlēts jauns palātas priekšsēdētājs, trešās palātas priekšsēdētājs ar 2021. gada 19. oktobra lēmumu atbilstoši Reglamenta 17. panta 2. punktam, lasot to kopā ar šā reglamenta 27. panta 5. punktu, iecēla divus citus tiesnešus, lai palāta būtu pilnā iztiesāšanas sastāvā.
- 47 2021. gada 11. novembrī Vispārējā tiesa (trešā palāta paplašinātā sastāvā) nolēma sākt mutvārdu procesu.
- 48 Tajā pašā dienā Vispārējā tiesa, veicot procesa organizatoriskos pasākumus atbilstoši Reglamenta 89. panta 3. punkta a) un b) apakšpunktam, uzdeva Komisijai rakstveida jautājumus par noteiktiem strīda aspektiem. Komisija atbildēja uz šiem jautājumiem noteiktajā termiņā.
- 49 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2021. gada 6. decembrī, prasītāja iesniedza lūgumu veikt procesa organizatoriskos pasākumus. Komisija, EBTA Uzraudzības iestāde, *Grail*, Francijas Republika un Nīderlandes Karaliste iesniedza savus apsvērumus par šo lūgumu 2021. gada 9. un 10. decembrī.
- 50 Lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem jautājumiem tika uzklausīti 2021. gada 16. decembra tiesas sēdē.
- 51 Prasītājas, ko atbalsta *Grail*, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- atcelt apstrīdētos lēmumus un informatīvo vēstuli;
 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

- 52 Komisijas, ko atbalsta EBTA Uzraudzības iestāde, Grieķijas Republika, Francijas Republika un Nīderlandes Karaliste, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- noraidīt prasību kā nepieņemamu;
 - pakārtoti – noraidīt prasību daļēji kā acīmredzami nepieņemamu un daļēji kā nepamatotu;
 - piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Par lūgumu atcelt “Grail” kā personas, kas iestājusies lietā, statusu

- 53 Komisija, ko atbalsta Grieķijas Republika, būtībā norāda, ka pēc prasītājas 2021. gada 18. augusta vēstules, ar kuru tā informēja Vispārējo tiesu, ka tajā pašā dienā tā ir iegādājusies visas *Grail, Inc.* kapitāldaļas (skat. šā sprieduma 42. punktu), *Grail, Inc.* ir kļuvusi par *Grail LLC*, proti, jaunu vienību, ko pilnībā kontrolē prasītāja, tādējādi *Grail* ir zaudējusi personas, kas iestājusies lietā, statusu, kas tai tika piešķirts ar 2021. gada 2. jūlija rīkojumu (skat. šā sprieduma 38. punktu). Tādējādi gan no ekonomiskā, gan juridiskā skatupunkta iestāšanās esot zaudējusi savu priekšmetu un *Grail LLC* intereses tagad neesot nošķiramas no prasītājas interesēm, kuras ir pilnībā pārstāvētas šajā tiesvedībā. Tā kā *Grail LLC* Reglamenta 143. panta 1. punktā paredzētajā termiņā nav iesniegusi jaunu pieteikumu par iestāšanos lietā, Komisija apgalvo, ka *Grail* kā personas, kas iestājusies lietā, statuss būtu oficiāli jāatceļ.
- 54 Prasītāja un *Grail* apstrīd Komisijas argumentus, jo *Grail LLC* ir *Grail, Inc.* tiesību pārņēmēja, un *Grail, Inc.* joprojām ir ieinteresēta šīs lietas iznākumā. Saskaņā ar pašas Komisijas paziņojumiem *Grail LLC* ir atsevišķa, neatkarīga un autonoma prasītājas vienība, kas atsevišķi veic darbības un atsevišķi īsteno stratēģiju ar neatkarīgu vadību.
- 55 Pirmkārt, pietiek vien atgādināt, ka saskaņā ar Amerikas Savienoto Valstu tiesībām *Grail LLC* ir juridiska persona, kas ir *Grail, Inc.* tiesību pārņēmēja. Tādējādi saskaņā ar pastāvīgo judikatūru (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 21. marts, *Marine Harvest Norway* un *Alsunaker Fjordbruk/Padome*, T-113/06, nav publicēts, EU:T:2012:135, 24.–33. punkts) *Grail LLC* 2021. gada 18. augustā kļuva par *Grail, Inc.* vispārējo tiesību pārņēmēju.
- 56 Šajā saistībā jau ir ticis nopriests, ka juridiskas personas celtu atcelšanas prasību var turpināt uzturēt vispārējais tiesību pārņēmējs, it īpaši gadījumā, ja šī juridiskā persona izbeidz pastāvēt un visas tās tiesības un pienākumi tiek nodoti citai personai, un šis vispārējais tiesību pārņēmējs obligāti automātiski aizstāj savu priekštecī (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 21. marts, *Marine Harvest Norway* un *Alsunaker Fjordbruk/Padome*, T-113/06, nav publicēts, EU:T:2012:135, 28. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 57 Otrkārt, lai arī jāatzīst, ka prasītāja pilnībā kontrolē sabiedrību *Grail LLC*, tā tomēr ir atsevišķa juridiska persona, kurai ir procesuāla rīcībspēja un kura var pierādīt savu ieinteresētību attiecībā uz lietas iznākumu saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 40. panta otro daļu, lasot to kopā ar šo statūtu 53. panta pirmo daļu. Tas tā ir vēl jo vairāk tāpēc, ka prasītāja ir izstrādājusi aktīvu nošķiršanas kārtību (skat. šā sprieduma 42. punktu) un Komisija ar 2021. gada 29. oktobra Lēmumu C(2021) 7675 final (Lieta COMP/M.10493 – *Illumina/Grail*) ir veikusi pagaidu

pasākumus saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 8. panta 5. punkta a) apakšpunktu, prasot saglabāt *Grail LLC* kā atsevišķu, neatkarīgu un autonomu prasītājas vienību, kas atsevišķi veic darbības un atsevišķi īsteno stratēģiju ar neatkarīgu vadību.

- 58 Tas nozīmē, ka šobrīd izskatāmās lietas kontekstā *Grail LLC* vispārējās tiesību pārņēmējas statusā ir aizstājusi *Grail, Inc.* kā personu, kas iestājusies lietā, un tai ir piemērojama Vispārējās tiesas trešās palātas paplašinātā sastāvā priekšsēdētāja 2021. gada 2. jūlija rikojuma rezolutīvā daļa (skat. šā sprieduma 38. punktu). Šajā saistībā jāprecizē, ka *Grail LLC* kā attiecīgās koncentrācijas otra dalībiece saglabā savu ieinteresētību lietas iznākumā tādā pašā veidā, kā to ir pierādījusi tās tiesiskā priekštece *Grail, Inc.* (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. spriedumu, 2012. gada 21. marts, *Marine Harvest Norway* un *Alsunaker Fjordbruk/Padome*, T-113/06, nav publicēts, EU:T:2012:135, 30. punkts).
- 59 Tādējādi Komisijas lūgums atcelt *Grail* kā personas, kas iestājusies lietā, statusu ir jānoraida.

Par pieņemamību

- 60 Lai arī Komisija, ko atbalsta Grieķijas Republika un Francijas Republika, nav formāli izvirzījusi iebildi par nepieņemamību saskaņā ar Reglamenta 130. panta 1. punktu, tā apgalvo, ka šī prasība ir nepieņemama. Komisija norāda, pirmkārt, ka lietas nodošanas pieprasījums nav Komisijas akts, otrkārt, ka informatīvā vēstule tika aizstāta ar apstrīdēto lēmumu, un, treškārt, ka apstrīdētie lēmumi ir sagatavojoši akti, uz kuru prettiesiskumu var norādīt prasībā, kas celta par galīgo lēmumu saistībā ar attiecīgo koncentrāciju.
- 61 Prasītāja, ko atbalsta *Grail*, apgalvo, ka šī prasība ir pieņemama.
- 62 Pirmām kārtām, runājot par lietas nodošanas pieprasījumu, no prasības pieteikuma saīsinātās versijas, it īpaši no tā, ka tā 214. punktā ir izlaists prasījums attiecībā uz šo pieprasījumu, ir acīmredzams, ka šajā paātrinātajā tiesvedībā šis pieprasījums nav prasības priekšmets. Tāpēc Komisijas argumenti saistībā ar šo pieprasījumu ir neefektīvi un ir jānoraida.
- 63 Otrām kārtām, attiecībā uz apstrīdētajiem lēmumiem ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru par apstrīdamiem tiesību aktiem LESD 263. panta izpratnē tiek uzskatīti visi tie Savienības iestāžu pieņemtie noteikumi neatkarīgi no to formas, kuru mērķis ir radīt saistošas tiesiskas sekas (spriedumi, 2014. gada 13. februāris, Ungārija/Komisija, C-31/13 P, EU:C:2014:70, 54. punkts; 2017. gada 25. oktobris, Rumānija/Komisija, C-599/15 P, EU:C:2017:801, 47. punkts, un 2021. gada 22. aprīlis, *thyssenkrupp Electrical Steel* un *thyssenkrupp Electrical Steel Ugo* /Komisija, C-572/18 P, EU:C:2021:317, 46. punkts).
- 64 Lai noskaidrotu, vai apstrīdētais akts rada saistošas tiesiskas sekas, ir jāaplūko tā būtība. Šīs sekas ir jāizvērtē atbilstoši tādiem objektīviem kritērijiem kā šā akta saturs, vajadzības gadījumā ņemot vērā tā pieņemšanas kontekstu, kā arī to izdevušās iestādes pilnvaras (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 13. februāris, Ungārija/Komisija, C-31/13 P, EU:C:2014:70, 55. punkts; 2017. gada 25. oktobris, Rumānija/Komisija, C-599/15 P, EU:C:2017:801, 48. punkts, un 2021. gada 22. aprīlis, *thyssenkrupp Electrical Steel* un *thyssenkrupp Electrical Steel Ugo* /Komisija, C-572/18 P, EU:C:2021:317, 48. punkts).

- 65 Ja atcelšanas prasību ir cēlusi fiziska vai juridiska persona, ir nepieciešams, lai apstrīdētā tiesību akta saistošās tiesiskās sekas varētu ietekmēt prasītāja intereses, konkrētā veidā mainot tā tiesisko stāvokli (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2011. gada 13. oktobris, *Deutsche Post* un Vācija/Komisija, C-463/10 P un C-475/10 P, EU:C:2011:656, 37. punkts, un 2021. gada 25. februāris, *VodafoneZiggo Group*/Komisija, C-689/19 P, EU:C:2021:142, 48. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 66 Tātad par pārsūdzamiem aktiem principā ir atzīstami pasākumi, ar kuriem galīgi ir noteikta iestādes nostāja administratīvā procesa beigās un kuri ir paredzēti tādu saistošu tiesisku seku radīšanai, kas var skart prasītāja intereses, izslēdzot starppasākumus, kuru mērķis ir sagatavot galīgo lēmumu un kuriem nav šādu seku. Tādēļ starppasākumi, kuros ir izteikts iestādes vērtējums un kuru mērķis ir sagatavot galīgo lēmumu, principā nav uzskatāmi par aktiem, par ko var celt atcelšanas prasību (skat. spriedumu, 2021. gada 6. maijs, *ABLV Bank u.c./ECB*, C-551/19 P un C-552/19 P, EU:C:2021:369, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 67 Šajā lietā apstrīdētie lēmumi tika pieņemti saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 22. panta 3. punkta pirmo daļu. No šīs tiesību normas ir skaidrs, ka koncentrācijas izvērtējums, ko Komisija veic saskaņā ar šo pantu, tiek sagatavots lēmuma veidā. Saskaņā ar LESD 288. panta ceturtās daļas pirmo teikumu "lēmumi uzliek saistības kopumā". Tāpēc Savienības likumdevējs ir paredzējis piešķirt šiem lēmumiem saistošu spēku (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. spriedumu, 2011. gada 13. oktobris, *Deutsche Post* un Vācija/Komisija, C-463/10 P un C-475/10 P, EU:C:2011:656, 44. punkts).
- 68 Tāpat jāatzīmē, ka ar apstrīdētajiem lēmumiem attiecīgā koncentrācija ir iekļauta Regulas Nr. 139/2004 piemērošanas jomā, lai arī tā nav Eiropas mēroga koncentrācija šīs regulas 1. panta izpratnē, tālab minētā regula nav piemērojama pēc noklusējuma. Proti, apstrīdēto lēmumu sekas ir tādas, ka uz šo koncentrāciju saskaņā ar minētās regulas 22. panta 4. punkta pirmo daļu, 2. pantu, 4. panta 2. un 3. punktu, kā arī 5., 6. un 8.–21. pantu, kuros ir noteikti šīs koncentrācijas vērtēšanas kritēriji, ir attiecināmas Komisijas lēmumu pieņemšanas pilnvaras, kā arī procedūras un iespējamie sodi. Līdzīgi, attiecīgajai koncentrācijai saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 22. panta 4. punkta pirmās daļas otro teikumu ir piemērojams šīs regulas 7. pantā paredzētais apturēšanas pienākums, atbilstoši kuram koncentrāciju nedrīkst īstenot, kamēr tā nav atzīta par saderīgu ar iekšējo tirgu.
- 69 Savukārt, kā norāda prasītāja, ja nebūtu apstrīdēto lēmumu, Komisija attiecīgo koncentrāciju nevērtētu Regulas Nr. 139/2004 kontekstā un nepiemērotu tai šajā regulā paredzētos iespējamus ierobežojumus un sodus, tostarp apturēšanas pienākumu, bet koncentrāciju varētu tūlītēji īstenot Savienībā.
- 70 Tāpēc, ņemot vērā to, ka ikviens lēmums, kas rada izmaiņas koncentrācijas izvērtēšanai piemērojamajās tiesību normās, var ietekmēt attiecīgā darījuma dalībnieku tiesisko stāvokli, apstrīdētie lēmumi rada saistošas tiesiskas sekas prasītājam, kuras var skart tās intereses, konkrēti mainot tās tiesisko stāvokli (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2003. gada 30. septembris, *Cableuropa u.c./Komisija*, T-346/02 un T-347/02, EU:T:2003:256, 61. un 64. punkts).
- 71 Turklāt, noslēdzot lietas nodošanas procedūru, kas tika ierosināta ar lietas nodošanas pieprasījumu saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punktu un kurā saskaņā ar šā panta 2. punktu bija iespējams iesniegt pievienošanās pieprasījumus, apstrīdētajos lēmumos ir galīgi nostiprināta Komisijas nostāja par attiecīgās koncentrācijas lietas nodošanu. Ar šiem lēmumiem Komisija pieņēma šos pieprasījumus, ņemot vērā attiecīgo uzņēmumu apsvērumus, un tad nolēma izvērtēt attiecīgo koncentrāciju. Saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 22. pantā noteikto

- procedūru tādējādi ir noskaidrota koncentrācijas izvērtēšanas vieta, kā rezultātā kompetence veikt šo izvērtēšanu ir tikusi nodota Komisijai (skat. šā sprieduma 68.–70. punktu). Šo lēmumu galīgumu un neatgriezeniskumu apstiprina, pirmkārt, 22. panta 3. punkta pirmās daļas pirmajā teikumā paredzētais 10 darba dienu termiņš, kurā Komisijai bija jāpieņem lēmums par lietas nodošanu, un, otrkārt, tas, ka gadījumā, ja Komisija nebūtu pieņēmusi nostāju, saskaņā ar minēto tiesību normu būtu uzskatāms, ka tā ir pieņēmusi lēmumu veikt šo izvērtēšanu.
- 72 Tādējādi ar apstrīdētajiem lēmumiem ir izbeigta Regulas Nr. 139/2004 22. pantā paredzētā lietas nodošanas procedūra, kas ir īpaša procedūra un atšķiras no tās, kas Komisijai ļauj lemt par koncentrācijas atļaušanu vai aizliegšanu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1981. gada 11. novembris, *IBM/Komisija*, 60/81, EU:C:1981:264, 11. punkts, un 2021. gada 22. aprīlis, *thyssenkrupp Electrical Steel un thyssenkrupp Electrical Steel Ugo/Komisija*, C-572/18 P, EU:C:2021:317, 49. punkts).
- 73 Pretēji Komisijas un Grieķijas Republikas apgalvotajam apstrīdētie lēmumi nav salīdzināmi ar lēmumu ierosināt formālu izmeklēšanas procedūru saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 6. panta 1. punkta c) apakšpunktu. Tā kā apvienošanās kontroles procedūra sastāv no diviem posmiem, lēmums, kas pieņemts, pamatojoties uz šo tiesību normu, nav ne pārskatīšanas procedūras kulminācija, ne arī ietekmē galīgā lēmuma pieņemšanu saskaņā ar šīs regulas 8. pantu. Tādējādi saskaņā ar minētās regulas 6. panta 1. punkta c) apakšpunktu pieņemts lēmums ir sagatavošanās pasākums, kura vienīgais mērķis ir uzsākt izmeklēšanu, lai konstatētu faktorus, kas ļautu Komisijai, pieņemot galīgu lēmumu, lemt par koncentrācijas saderību ar iekšējo tirgu (šajā nozīmē skat. rīkojumus, 2006. gada 31. janvāris, *Schneider Electric/Komisija*, T-48/03, EU:T:2006:34, 79. punkts, un 2017. gada 27. novembris, *HeidelbergCement/Komisija*, T-902/16, nav publicēts, EU:T:2017:846, 18., 21. un 22. punkts un tajos minētā judikatūra). Savukārt apstrīdētie lēmumi neietilpst attiecīgās koncentrācijas atbilstības iekšējam tirgum izvērtēšanas procedūrā, bet ir paredzēti, lai pieņemtu galīgu lēmumu par šīs koncentrācijas lietas nodošanu, noslēdzot īpašo procedūru, kas paredzēta minētās regulas 22. pantā (skat. šā sprieduma 71. un 72. punktu). Ar šiem lēmumiem Komisija, izklāstot iemeslus, kāpēc tā ir konstatējusi, ka minētajā pantā paredzētie nosacījumi ir izpildīti, ir apmierinājusi lietas nodošanas pieprasījumu un pievienošanās pieprasījumus, kālab šai koncentrācijai ir piemērojama Regula Nr. 139/2004 (skat. šā sprieduma 68. punktu). Tādējādi šie lēmumi nav starppasākumi, kas veikti, lai sagatavotu lēmumu par lietas būtību, bet ir Komisijas galīgā nostāja par lietas nodošanas pieprasījumu.
- 74 Turklāt šīs prasības kontekstā Savienības tiesai nav jāizvērtē nedz Komisijas pagaidu viedoklis, nedz jautājumi, par kuriem Komisijai vēl nav bijusi iespēja pieņemt lēmumu, un līdz ar to tā nevar priekšlaicīgi uzsākt diskusiju par lietas būtību, tādējādi sajaucot dažādos administratīvā procesa un tiesvedības posmus (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1981. gada 11. novembris, *IBM/Komisija*, 60/81, EU:C:1981:264, 20. punkts; 2011. gada 13. oktobris, *Deutsche Post un Vācija/Komisija*, C-463/10 P un C-475/10 P, EU:C:2011:656, 51. punkts, un 2017. gada 15. marts, *Stichting Woonpunt u.c./Komisija*, C-415/15 P, EU:C:2017:216, 45. punkts). Proti, šīs prasības kontekstā Vispārējā tiesa nevar lemt par attiecīgās koncentrācijas atbilstību iekšējam tirgum, kas būs Regulas Nr. 139/2004 6. pantā paredzētās pārbaudes procedūras priekšmets, bet var lemt tikai par to, vai lietas nodošanas pieprasījuma un lietas nodošanas Komisijai saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 22. pantu akceptēšana, kā arī ar to saistītā piemērojamā tiesiskā režīma maiņa ir bijusi tiesiska (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. spriedumu, 2011. gada 13. oktobris, *Deutsche Post un Vācija/Komisija*, C-463/10 P un C-475/10 P, EU:C:2011:656, 52. punkts).
- 75 Katrā ziņā, pat ja būtu jāatzīst, ka apstrīdētie lēmumi ir starppasākumi, kas veikti pirms pieņemts lēmums, ar kuru ir izbeigta saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 6. pantu ierosināta pārbaudes procedūra, ir jāatgādina, ka par starppasākumu, kas rada autonomas tiesiskas sekas, var celt

- atcelšanas prasību, jo ar šo aktu saistīto prettiesiskumu nevar novērst tādas prasības ietvaros, kas vērsta pret galīgo lēmumu, kura izstrādes posms tas ir (spriedums, 2021. gada 3. jūnijs, Ungārija/Parlaments, C-650/18, EU:C:2021:426, 46. punkts). Pretēji tam, ko apgalvo Komisija, tā kā apstrīdēto lēmumu rezultātā attiecīgajai koncentrācijai kļūst piemērojama Regula Nr. 139/2004 un it īpaši, tā kā Regulas Nr. 139/2004 7. panta, lasot to kopā ar minētās regulas 22. panta 4. punkta pirmās daļas otro teikumu, piemērošanai ir apturoša iedarbība (skat. šā sprieduma 68. punktu), prasība atcelt lēmumu, ar kuru ir izbeigta saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 6. pantu ierosinātā pārbaudes procedūra, neļautu novērst sekas, ko radījuši attiecīgās koncentrācijas īstenošanas aizkavēšana tādēļ, ka bija jāievēro šis apturēšanas pienākums. Tāpēc ir jābūt iespējai celt prasību par apstrīdēto lēmumu atcelšanu.
- 76 Attiecīgi apstrīdētie lēmumi ir apstrīdami tiesību akti LESD 263. panta izpratnē.
- 77 Šo secinājumu nevar atspēkot arguments, ko Komisija ir izdarījusi no 1999. gada 15. decembra sprieduma *Kesko/Komisija* (T-22/97, EU:T:1999:327). Pirmkārt, minētajā spriedumā Vispārējā tiesa nelēma par to, vai lēmums apmierināt dalībvalsts iesniegtu lietas nodošanas pieprasījumu ir apstrīdams tiesību akts. Otrkārt, nebija jāņem vērā arī šāda lēmuma saistošās tiesiskās sekas, jo minētais spriedums, kā to atzīst pati Komisija, attiecās uz prasību, kas bija vērsta pret lēmumu pēc būtības, proti, pret atzinumu par neatbilstību iekšējam tirgum, pamatojoties uz Regulas Nr. 4064/89 8. panta 3. punktu, ar kuru attiecīgo koncentrāciju tika vispār liegts īstenot. Treškārt, lieta, kurā tika taisīts 1999. gada 15. decembra spriedums *Kesko/Komisija* (T-22/97, EU:T:1999:327), bija pamatota ar minētās regulas 22. panta pārkāpumu, lai apstrīdētu Komisijas kompetenci ierosināt procedūru saskaņā ar minētās regulas 6. panta 1. punkta c) apakšpunktu, un tā attiecās uz jautājumu, vai Komisija bija juridiski pietiekami pierādījusi, ka lietas nodošanas pieprasījumu bija iesniegusi dalībvalsts. Minētajā spriedumā tādējādi tika aplūkots specifisks jautājums, kas nav salīdzināms ar to, kas ir radies šajā lietā.
- 78 Šī prasība tāpēc ir pieņemama, ciktāl tā ir vērsta pret apstrīdētajiem lēmumiem.
- 79 Trešām kārtām, attiecībā uz informatīvo vēstuli ir jāatgādina, ka ar minēto vēstuli attiecīgie uzņēmumi tika informēti par lietas nodošanas pieprasījumu saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 22. panta 2. punkta pirmo daļu. Nenoliedzami, saskaņā ar minētās regulas 22. panta 4. punkta pirmo daļu šī informēšana rada šīs regulas 7. pantā noteikto apturēšanas pienākumu. Tomēr, kā Komisija to pareizi norāda, šajā vēstulē nav sniegta Komisijas galīgā nostāja par attiecīgās koncentrācijas izvērtēšanu un šai koncentrācijai šis pienākums ir piemērots nevis galīgi, bet tikai provizorisks, lai nodrošinātu iespējamā lietas nodošanas lēmuma lietderīgo iedarbību. Pēc šīs vēstules šajā lietā tika pieņemti apstrīdētie lēmumi, ar kuriem Komisija apmierināja lietas nodošanas pieprasījumu un galīgi iekļāva attiecīgo koncentrāciju minētās regulas piemērošanas jomā, tai skaitā piemērojot apturēšanas pienākumu (skat. šā sprieduma 68. un 72. punktu). Informatīvā vēstule tādējādi ir tikai starpposms lietas nodošanas procedūrā, kas noslēdzas ar Komisijas galīgo nostāju par lietas nodošanas pieprasījumu saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 22. panta 3. punkta pirmo daļu.
- 80 Tāpēc informatīvā vēstule ir starpposma un sagatavošanās pasākums saistībā ar apstrīdētajiem lēmumiem šā sprieduma 66. punktā minētās judikatūras izpratnē. Attiecīgi saskaņā ar judikatūru var atsaukties uz šīs vēstules prettiesiskumu, lai pamatotu prasību, kas celta par šiem lēmumiem, kuri savukārt ir apstrīdami tiesību akti (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1981. gada 11. novembris, *IBM/Komisija*, 60/81, EU:C:1981:264, 12. punkts, un 2021. gada 22. aprīlis, *thyssenkrupp Electrical Steel* un *thyssenkrupp Electrical Steel Ugo/Komisija*, C-572/18 P, EU:C:2021:317, 50. punkts).

- 81 Tādējādi šī prasība ir nepieņemama, ciktāl tā ir vērsta pret informatīvo vēstuli.
- 82 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, šī prasība ir jāatzīst par pieņemamu, ciktāl tajā prasīts atcelt apstrīdētos lēmumus, un par nepieņemamu, ciktāl tā ir vērsta pret informatīvo vēstuli.

Par lietas būtību

Atcelšanas pamatu kopsavilkums

- 83 Šajā paātrinātajā tiesvedībā prasītāja savas prasības pamatojumam ir izvirzījusi trīs pamatus.
- 84 Ar pirmo pamatu prasītāja apgalvo, ka Komisijas kompetencē nav ierosināt izmeklēšanu saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 22. pantu par koncentrāciju, kas neatbilst nosacījumiem, kuri ļauj dalībvalstij, kas pieprasījusi nodot lietu Komisijai, to izvērtēt saskaņā ar saviem valsts noteikumiem par apvienošanās kontroli. Ar otro pamatu prasītāja norāda, ka pieprasījums nodot attiecīgās koncentrācijas lietu bija iesniegts novēloti un pakārtoti – ka Komisijas kavēšanās ar uzaicinājuma vēstules sūtīšanu apdraud tiesiskās drošības principu un tiesības uz labas pārvaldību. Ar trešo pamatu prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi tiesiskās drošības un tiesiskās palāvības aizsardzības principus, jo par konkurenci atbildīgais Komisijas loceklis bija norādījis, ka Komisijas politika netikšot mainīta, līdz stāsies spēkā Norādījumi par 22. pantu.

Par pirmo pamatu – Komisijas kompetences neesamību

- 85 Prasītāja, kuru atbalsta *Grail*, norāda, ka Komisija ir nepareizi interpretējusi Regulu Nr. 139/2004, apstrīdētajos lēmumos konstatējot, ka tā var pieņemt lietas nodošanas pieprasījumu saskaņā ar minētās regulas 22. pantu situācijā, ja dalībvalstis, kas iesniegušas šo pieprasījumu, saskaņā ar saviem valsts noteikumiem par apvienošanās kontroli nav tiesīgas izvērtēt koncentrāciju, uz kuru attiecas šis pieprasījums. Prasītāja būtībā norāda, ka šādā situācijā minētās regulas 22. panta atlikušais mērķis ir tikai ļaut dalībvalstij, kurai nav šādas kontroles sistēmas, iesniegt lietas nodošanas pieprasījumu, lai novērstu situāciju, ka koncentrācija, kas ietekmē tās teritoriju, netiek vispār izvērtēta. Savukārt, ja dalībvalsts ir pieņēmusi pati savu tiesisko regulējumu apvienošanās kontroles jomā un tādējādi ir definējusi, kādos apstākļos tā izvērtē koncentrācijas, kas nav Eiropas mēroga koncentrācijas, šāda dalībvalsts īstenotu kompetenci izvērtēt koncentrācijas un tās intereses būtu pienācīgi aizsargātas. Attiecībā uz šādu dalībvalsti lietas nodošanas pieprasījumi attiecas tikai uz lietām, kurām piemērojami tās kontroles noteikumi, kuru piemērošanas jomu ir definējis valsts likumdevējs. Atlikušās pilnvaras nodot koncentrācijas lietu Komisijai izvērtēšanai nav nepieciešamas. Turklāt prasītāja un *Grail* norāda, ka Komisijas nostāja nav saderīga ar “vienas pieturas aģentūras” mērķi, kas noteikts, pamatojoties uz apgrozījuma robežvērtībām, un to, ka valsts kompetentajām iestādēm ir ļauts deleģēt savas pilnvaras veikt pārbaudi Komisijai, ja tā ir labākā pozīcijā, lai izvērtētu koncentrāciju. Prasītāja un *Grail* apstrīd to, kā Komisija interpretē Regulas Nr. 139/2004 22. panta formulējumu, un apgalvo, ka tā nav ņēmusi vērā tā kontekstu. Komisijas nostāja esot arī pretrunā tiesiskās drošības, subsidiaritātes un samērīguma principiem, un būtu jāveic tiesību aktu grozījumi. Tā kā minētās regulas 22. pantam ir izņēmuma raksturs, tas esot jāinterpretē šauri.

- 86 Komisija, ko atbalsta Grieķijas Republika, Francijas Republika, Nīderlandes Karaliste un EBTA Uzraudzības iestāde, būtībā norāda, ka prasītāja neņem vērā gramatiskās interpretācijas pārākuma principu un neievēro Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punkta pirmā teikuma pirmās daļas skaidro un precīzo formulējumu. Tā kā tā ir tiesību norma, kas nosaka, kādos apstākļos Komisijai ir kompetence, neesot nepieciešams veikt tiesību akta grozījumus. Šajā pantā neesot paredzēts nošķirums atkarībā no tā, vai dalībvalstij ir vai nav valsts izstrādāta apvienošanās kontroles sistēma, un prasītājas interpretāciju nevar savienot ar Savienības un EEZ tiesību aktu vienvērtīgas piemērošanas principu. Pieprasot, lai darījums tiktu nodots Komisijai, dalībvalsts īstenojot pilnvaras, kurām ir autonomas pamats Savienības tiesībās. Komisijas un Grieķijas Republikas ieskatā, lai atrisinātu jautājumu par kompetences esamību, šaura interpretācija nav iespējama, un tā neparedz ieviest papildu prasības tiesību normā, ja tās šajā tiesību normā nav paredzētas. “Vienas pieturas aģentūra” neesot Regulas Nr. 139/2004 mērķis, bet ir svarīgs tās elements. Turklāt Grieķijas Republika, Francijas Republika un EBTA Uzraudzības iestāde apgalvo, ka lietas nodošanas mehānismi darbojas kā efektīvi koriģējoši mehānismi, lai varētu efektīvi pārskatīt visas koncentrācijas atbilstoši tam, kā tās ietekmē konkurences struktūru Savienībā.
- 87 Šā pamata kontekstā Vispārējai tiesai ir jāinterpretē Nr. 139/2004 22. panta 1. punkta pirmās daļas tvērums, pamatojoties uz kuru *ACF* ir iesniegusi lietas nodošanas pieprasījumu. Konkrētāk, Vispārējai tiesai ir jāizvērtē, vai saskaņā ar šo tiesību normu Komisijas kompetencē ir izvērtēt koncentrāciju, attiecībā uz kuru lietas nodošanas pieprasījumu ir iesniegusi tāda dalībvalsts, kurai ir sava valsts izstrādātā apvienošanās kontroles sistēma, bet šis valsts tiesiskais regulējums šai koncentrācijai nav piemērojams.
- 88 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Savienības tiesību normas interpretācijas nolūkā ir jāņem vērā ne tikai tās saturs, bet arī konteksts, kādā tā iekļaujas, kā arī mērķi, kādi ir tiesību aktam, kurā tā ietilpst. Savienības tiesību normas rašanās arī var sniegt informāciju par tās interpretāciju (skat. spriedumu, 2020. gada 25. jūnijs, *A u.c. (Vējturbīnas Ālterā un Nēvelē)*, C-24/19, EU:C:2020:503, 37. punkts un tajā minētā judikatūra). Tāpēc ir jāveic Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punkta pirmās daļas gramatiskā, kontekstuāla, teleoloģiska un vēsturiska interpretācija.

– *Par gramatisko interpretāciju*

- 89 Jāatzīmē – tā kā Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punkta pirmajā daļā ir noteikts, ka “viena vai vairākas dalībvalstis var pieprasīt, lai Komisija pārbauda visas 3. pantā minētās koncentrācijas, kas nav [Eiropas] mēroga koncentrācijas 1. panta nozīmē, bet ietekmē tirdzniecību starp dalībvalstīm un būtiski apdraud konkurenci to dalībvalstu teritorijā, kas iesniedz pieprasījumu”, tajā ir noteikti četri kumulatīvie nosacījumi, kas jāizpilda, lai būtu pieļaujama koncentrācijas lietas nodošana Komisijai. Pirmkārt, lietas nodošanas pieprasījums ir jāiesniedz vienai vai vairākām dalībvalstīm, otrkārt, darījumam, kas ir šī pieprasījuma priekšmets, ir jāatbilst minētās regulas 3. pantā noteiktajai koncentrācijas definīcijai un tā nedrīkst sasniegt Eiropas mēroga robežvērtību, kas noteikta minētās regulas 1. pantā, treškārt, šai koncentrācijai ir jābūt tādai, kas ietekmē tirdzniecību starp dalībvalstīm, un, ceturtkārt, koncentrācijai ir jābūt tādai, kas būtiski ietekmē konkurenci vienā vai vairākās dalībvalstīs, kuras iesniegušas lietas nodošanas pieprasījumu.

- 90 Tādējādi no šīs tiesību normas formulējuma neizriet, ka, lai dalībvalsts varētu nodot koncentrācijas lietu Komisijai, šai koncentrācijai ir jābūt tādai, kurai ir piemērojami šīs dalībvalsts izstrādātie noteikumi par apvienošanās kontroli, vai ka šai dalībvalstij ir jābūt šādai kontroles sistēmai.
- 91 Tieši pretēji, Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punkta pirmās daļas teikuma sākumā lietotais formulējums “visas koncentrācijas” liecina, kā ir norādījusi Komisija, ka koncentrācija var būt lietas nodošanas priekšmets neatkarīgi no tā, vai pastāv valsts noteikumi par apvienošanās kontroli un vai tie ir tai piemērojami, ar nosacījumu, ka ir izpildīti šā sprieduma 89. punktā uzskaitītie kumulatīvie nosacījumi.
- 92 Savukārt papildu nosacījums, ko aizstāv prasītāja un *Grail*, proti, ka koncentrācijai, kas ir lietas nodošanas pieprasījuma priekšmets, ir jābūt piemērojamiem šo pieprasījumu iesniegušās dalībvalsts noteikumiem par apvienošanās kontroli, Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punkta pirmās daļas formulējumā nav atrodams.
- 93 Turklāt, ņemot vērā, ka šajā formulējumā nav paredzēts dalībvalstu nošķirums atkarībā no tā, vai tās ir vai nav pieņēmušas valsts tiesisko regulējumu šajā jomā, pat tāda dalībvalsts, kurai nav šādas sistēmas, kā, piemēram, Luksemburgas Lielhercogiste, ir tiesīga iesniegt Komisijai koncentrācijas lietas nodošanas pieprasījumu saskaņā ar šo tiesību normu, un to atzīst arī prasītāja.
- 94 Tāpēc, neizdarot galīgo secinājumu, Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punkta pirmās daļas gramatiskā interpretācija skaidri parāda, ka dalībvalsts ir tiesīga Komisijai nodot jebkādu koncentrācijas lietu, kas atbilst tajā minētajiem kumulatīvajiem nosacījumiem, neatkarīgi no tā, vai pastāv valsts noteikumi par apvienošanās kontroli un vai tie ir tai piemērojami.
- 95 Tādējādi Vispārējā tiesa uzskata, ka ir atbilstoši veikt vēsturisko interpretāciju, jo tā var sniegt skaidrojumu par Savienības likumdevēja nodomu, ieviešot Regulas Nr. 139/2004 22. pantu, kas ir jāņem vērā, veicot šīs tiesību normas teleoloģisko un kontekstuālo interpretāciju.

– *Par vēsturisko interpretāciju*

- 96 Pirmām kārtām, pirmajā regulā par uzņēmumu koncentrācijas kontroli, proti, Regulā Nr. 4064/89, tās 22. pantā bija paredzēts mehānisms, kas ļauj nodot koncentrācijas lietu Komisijai. Saskaņā ar šā panta 3. punktu:

“Ja Komisija pēc dalībvalsts lūguma konstatē, ka 3. pantā minētā koncentrācija, kas nav Kopienas mēroga koncentrācija 1. panta izpratnē, rada vai pastiprina dominējošo stāvokli, kura rezultātā varētu tikt ievērojami traucēta efektīva konkurence attiecīgās dalībvalsts teritorijā, tā var tiktāl, ciktāl koncentrācija iespaido tirdzniecību dalībvalstu starpā, pieņemt lēmumus, kas noteikti 8. panta 2. punkta otrajā [daļā], 3. punktā un 4. punktā.”

- 97 Šis lietas nodošanas mehānisms tika izstrādāts it īpaši tām dalībvalstīm, kurās vēl nebija apvienošanās kontroles sistēmas (skat. 97. punktu Komisijas 1996. gada 31. janvāra Zaļajā grāmatā par Apvienošanās regulas pārskatīšanu (COM(96) 19 final, 84. punktu Komisijas 2001. gada 11. decembra Zaļajā grāmatā par Padomes Regulas Nr. 4064/89 pārskatīšanu (COM(2001) 745 final) (turpmāk tekstā – “2001. gada Zaļā grāmata”) un 21. punktu Komisijas priekšlikumā Padomes Regulai par uzņēmumu koncentrācijas kontroli (“EK Apvienošanās regula”) (OV 2003, C 20, 4. lpp.; turpmāk tekstā – “2003. gada priekšlikums”). Konkrētāk, minētais lietas nodošanas mehānisms, šķiet, bija izstrādāts pēc Nīderlandes Karalistes

ierosinājuma, kurai tolaik nebija šādas sistēmas un kura gribēja, lai Komisija izvērtē koncentrācijas, kurām ir negatīva ietekme tās teritorijā, ar noteikumu, ka šīs koncentrācijas ietekmē arī tirdzniecību starp dalībvalstīm, tāpēc šis mehānisms tika nodēvēts par “Nīderlandes klauzulu” (skat. 133. punktu Komisijas dienestu darba dokumentā, kas pievienots dokumentam “Komisijas paziņojums Padomei – Ziņojums par 2009. gada 30. jūnija Regulas Nr. 139/2004 darbību SEC(2009) 808 final/2)).

- 98 Tas, ka Regulas Nr. 4064/89 22. panta 3. punktā minētais lietu nodošanas mehānisms bija jāizmanto galvenokārt dalībvalstīm, kurās nav pašām savas apvienošanās kontroles sistēmas, tomēr neliedz izmantot šo mehānismu arī citām dalībvalstīm. To apstiprina tas, ka Komisijas 1996. gada 31. janvāra Zaļās grāmatas par Apvienošanās regulas pārskatīšanu (skat. šā sprieduma 97. punktu) 97. punktā bija izmantots formulējums “it īpaši”, saskaņā ar kuru minētā tiesību norma “kopumā ir uzskatīta par noderīgu rīku, it īpaši tām dalībvalstīm, kurām pašlaik nav apvienošanās kontroles sistēmas”. Minētajā regulā nekas neliecina par to, ka Savienības likumdevējs bija paredzējis rezervēt šo mehānismu tikai šim iepriekš minētajām valstīm vai sniegt tām priekšrocības šajā saistībā, it īpaši tādā situācijā, kāda ir šajā lietā. Tieši pretēji, minētajā tiesību normā izmantotais termins “dalībvalsts” ietver visas dalībvalstis, nenošķirot tās atkarībā no tā, vai tām ir vai nav šādas kontroles sistēmas. Tādējādi Regulas Nr. 4064/89 29. apsvērumā ir atzīts, ka Komisijai ir pilnvaras iejaukties “pēc attiecīgās dalībvalsts lūguma [..], kad šīs dalībvalsts teritorijā var tikt ievērojami traucēta efektīva konkurence”.
- 99 Ņemot vērā, ka dalībvalstis pakāpeniski ievieša apvienošanās kontroles sistēmas valsts līmenī un 2001. gada Zaļās grāmatas pieņemšanas dienā tikai Luksemburgas Lielhercogistei nebija šādas sistēmas, Komisija 2001. gada Zaļās grāmatas 85. punktā norādīja, ka “praksē [..] iespēja izmantot 22. panta 3. punktu tā sākotnējā formā [ir bijusi] ļoti ierobežota”. Lielam vairumam dalībvalstu samazinājās tā praktiskā nozīme, jo tām pašām bija šādas kontroles sistēmas valsts līmenī, tomēr tas – pretēji prasītājas viedoklim – nebūt nenozīmē, ka tām tagad ir liegts izmantot Regulas Nr. 4064/89 22. panta 3. punktu.
- 100 Otrām kārtām, Regulas Nr. 4064/89 22. panta 3. punktā paredzētā lietu nodošanas mehānisma mērķi laika gaitā tika secīgi paplašināti.
- 101 Kad pieauga valstīs izstrādāto apvienošanās kontroles sistēmu skaits Savienībā, šis lietu nodošanas mehānisms tika uzskatīts arī par līdzekli, kas stiprina Kopienas konkurences tiesību piemērošanu darījumiem, kuriem ir pārrobežu ietekme, kā arī nodrošina “vienas pieturas aģentūras” principu un novērš situāciju, ka vienu koncentrāciju paralēli izvērtē vairāku dalībvalstu konkurences iestādes. Šie mērķi, kā norādīts 2001. gada Zaļās grāmatas 86. punktā, ir atainoti grozījumos, kas ieviesti ar Padomes Regulu (EK) Nr. 1310/97 (1997. gada 30. jūnijs), ar ko groza Regulu Nr. 4064/89 (OV 1997, L 180, 1. lpp.), dodot iespēju vairākām dalībvalstīm iesniegt kopīgus lietas nodošanas pieprasījumus (skat. Regulas Nr. 1310/97 13. apsvērumu).
- 102 Tādējādi Regulas Nr. 4064/89 22. panta 3. punktā paredzētais lietu nodošanas mehānisms bija paredzēts, lai dalībvalstis varētu lūgt Komisiju izvērtēt koncentrāciju, kurai ir pārrobežu ietekme, situācijās, kad robežvērtības, kas noteiktas minētās regulas 1. pantā un kas principā nosaka šīs regulas piemērošanas jomu, nav sasniegtas. Regulas Nr. 4064/89 1. pantā šī loma atbalsojas tiktāl, ka tajā ir norādīts, ka šī regula attiecas uz visām koncentrācijām Kopienas mērogā, “neskarot 22. pantu”.

- 103 Pretēji tam, ko šķietami uzskata prasītāja, atsaucoties uz Regulas Nr. 1310/97 mērķi izvairīties no vairākkārtīgiem paziņojumiem un ļaut koncentrāciju izvērtēt iestādei, kas ir vispiemērotākā, kā norādīts paziņojumā presei, kas pievienots 2003. gada priekšlikumam, tas, ka lietas nodošanas mehānismam ir vairāki mērķi, nozīmē, ka tie ir nevis savstarpēji izslēdzoši, bet gan viens otru papildinoši. Saskaņā ar 2001. gada Zaļās grāmatas 86. punktu likumdevēja nodoms bija stiprināt Kopienas konkurences tiesību piemērošanu darījumiem, kuri rada pārrobežu ietekmi, nodrošināt “vienas pieturas aģentūras” principu un atvieglot lietas vairākkārtīgas iesniegšanas problēmu (skat. arī šā sprieduma 101. punktu). Tas izriet arī no tā, ka laika gaitā mērķi tika secīgi paplašināti, neatsakoties no šā mehānisma sākotnēji izvirzītajiem mērķiem (skat. šā sprieduma 97.–99. un 101. punktu).
- 104 Tāpēc Regulas Nr. 4064/89 22. panta 3. punktā paredzētā lietu nodošanas mehānisma mērķu pilnveidošana nav jāsaprot kā šīs regulas piemērošanas jomas ierobežošana, bet tā drīzāk uzsver mērķi izvērtēt koncentrācijas, kurām ir pārrobežu ietekme.
- 105 Trešām kārtām, šo interpretāciju apstiprina rīcība, kas tika īstenota pēc 2003. gada priekšlikuma pieņemšanas saistībā ar Regulas Nr. 4064/89 pārstrādāšanu un Regulas Nr. 139/2004 pieņemšanu.
- 106 Pirmkārt, 2003. gadā piedāvātajā 22. panta versijā ir nošķirts, no vienas puses, tās 1. punktā – lietas nodošanas pieprasījums, ko iesniegusi viena vai vairākas dalībvalstis saskaņā ar nosacījumiem, kas ir līdzīgi Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punktā sniegtajiem, un, no otras puses, tās 3. punktā – lietas nodošanas pieprasījumi, ko iesniegušas vismaz trīs “dalībvalstis, kuru kompetencē būtu pārskatīt koncentrāciju saskaņā ar valsts tiesību aktiem konkurences jomā”, kas ir situācija, kurā tika atzīts Eiropas mērogs, kas pamatoja Komisijas ekskluzīvo kompetenci.
- 107 Tomēr, pieņemot Regulu Nr. 139/2004, minētais 3. punkts netika pārņemts tās 22. pantā, bet gan grozītā versijā tika iekļauts minētās regulas 4. panta 5. punktā, kurā attiecīgi ir atsauce uz koncentrācijām, kuras saskaņā ar valsts tiesību aktiem konkurences jomā var izvērtēt vismaz trīs dalībvalstis. Savukārt atlikusī 22. panta daļa, kas bija ietverta 2003. gada priekšlikumā, it īpaši 22. panta 1. punkts, tika pārņemta bez būtiskām izmaiņām. Pretēji Regulas Nr. 139/2004 4. panta 5. punkta formulējumam, Savienības likumdevējs Regulas Nr. 139/2004 22. pantā nav norādījis uz dalībvalsts kompetenci saskaņā ar tās valsts tiesisko regulējumu. Tas norāda, ka likumdevējs nav vēlējis ierobežot dalībvalsts tiesības pieprasīt “visu koncentrāciju” nodošanu Komisijai.
- 108 Otrkārt, ar 2003. gada priekšlikumu Komisija nepiekrīta idejai par “obligāto 3+ sistēmu”, saskaņā ar kuru Eiropas mērogs tiktu automātiski piešķirts koncentrācijām, par kurām ir paziņojušas vismaz trīs dalībvalstis, kā tas bija ierosināts 2001. gada Zaļajā grāmatā (skat. tostarp šīs Zaļās grāmatas 60. un 62. punktu). Tā uzskatīja, ka saskaņā ar šādu sistēmu būtu jānoskaidro, vai koncentrācija ir sasniegusi paziņošanas robežvērtību vismaz trijās dalībvalstīs, un ja tās jurisdikcija attiecībā uz valstu paziņošanas robežvērtību interpretēšanu balstītos uz atšķirīgiem valstu kritērijiem vai jēdzieniem, tiktu apdraudēta tiesiskā drošība, it īpaši ņemot vērā risku, ka Komisija, dalībvalstis un koncentrācijas dalībnieki varētu atšķirīgi interpretēt valsts tiesību aktus (2003. gada priekšlikuma 13.–15. punkts).
- 109 Komisija tādēļ izvēlējās vairāk izmantot lietas nodošanas mehānismus, it īpaši Regulas Nr. 139/2004 22. pantā paredzēto mehānismu (2003. gada priekšlikuma 18. punkts), saskaņā ar kuru atšķirībā no “obligātās 3+ sistēmas”, valstu paziņošanas robežvērtības tādējādi nav jāinterpretē. Tas pamato viedokli, ka lietu var nodot saistībā ar tādu koncentrāciju, kurai nav piemērojami tās nodošanu pieprasījušās dalībvalsts noteikumi par apvienošanās kontroli. Savukārt prasītājas izvirzītā interpretācija tieši nozīmē, ka Komisijai būtu vispirms jāinterpretē

pieprasītājas dalībvalsts tiesību aktu tvērums un tādējādi Komisija un dalībvalstis varētu to interpretēt atšķirīgi; šis problēmjaudājums ir aprakstīts 2001. gada Zaļās grāmatas 59. punktā un 11. zemsvītras piezīmē. Šādi interpretējot, šā panta piemērošana tādējādi kļūst atkarīga no nosacījumiem, kas likumdošanas procedūrā tika skaidri noraidīti.

- 110 Turklāt Vispārējā tiesa 1999. gada 15. decembra spriedumā *Kesko/Komisija* (T-22/97, EU:T:1999:327, 84. punkts) nosprieda, ka Komisijai nav jālemj par to, vai valsts konkurences iestādes kompetencē ir iesniegt lietas nodošanas pieprasījumu saskaņā ar Regulas Nr. 4064/89 22. pantu, bet tai ir tikai jāpārbauda, vai šis pieprasījums pirmšķietami ir dalībvalsts pieprasījums.
- 111 Treškārt, 2003. gada priekšlikuma 21. punktā Komisija atgādināja, ka “viens no [šā panta] ierosināšanas nolūkiem ir sniegt iespēju dalībvalstīm, kuras nav izstrādājušas savu valsts tiesisko regulējumu apvienošanās kontroles jomā, nodot [Komisijai] izskatīšanai koncentrācijas, kas ietekmē tirdzniecību starp dalībvalstīm [...]”. Norādot, ka tikai Luksemburgas Lielhercogiste joprojām ir šādā situācijā, tā uzskatīja, ka “nebūtu pilnībā jāizslēdz iespēja, ka lietas Komisijai var nodot arī viena atsevišķa dalībvalsts”. Ja tas parāda, ka Regulas Nr. 4064/89 22. pantu bija sākotnēji paredzēts primāri izmantot tām dalībvalstīm, kuras nav ieviesušas savu apvienošanās kontroles sistēmu, atsaucē uz “vienu” no sākotnējiem mērķiem apstiprina konstatējumu, kas sniegts šā sprieduma 98. un 99. punktā, ka šis pants ir piemērojams ne tikai šai situācijai, bet ir arī attiecināms uz visām dalībvalstīm, tostarp tām, kurām ir šāda sistēma.
- 112 Ceturtkārt, 2003. gada priekšlikuma 22. punktā Komisija atzīmēja, ka tās piedāvātās vienkāršotās lietu nodošanas sistēmas mērķis tostarp bija nodrošināt, lai 22. pantā paredzētā lietas nodošana būtu piemērojama pirmspaziņošanas posmā, jo “galvenais sistēmas trūkums [bija] tas, ka [...] lietas nodošanas noteikumus [varēja] izmantot tikai pēc [koncentrācijas] paziņošanas”. Šis konstatējums vienīgi apraksta situāciju, kāda pastāvēja pirms Regulas Nr. 139/2004 pieņemšanas, kurai bija raksturīgs, kā norādīts arī minētajā 22. punktā, “ievērojams laika un administratīvās efektivitātes zudums”, kā arī “nevajadzīgas izmaksas un slogs uzņēmumiem, kuri ir koncentrācijas darījuma dalībnieki”, jo šiem dalībniekiem nebija iespējas pieprasīt nodot koncentrācijas lietu agrīnā posmā, informējot Komisiju tieši un bez valstu iestāžu starpniecības. Šāda situācija tāpēc attiecas tikai uz koncentrācijām, par kurām ir jāpaziņo valsts līmenī. Līdz ar minētās regulas 4. panta 4. un 5. punkta pieņemšanu šī problēma tika atrisināta, ļaujot koncentrācijas dalībniekiem pieprasīt lietas nodošanu pirms paziņošanas. Minētās regulas 22. panta saturs savukārt netika būtiski mainīts (skat. šā sprieduma 107. punktu). Jāatgādina, ka Savienības likumdevējs ir izstrādājis dažādus nosacījumus, kas piemērojami, lai saskaņā ar 22. pantu dalībvalsts nodotu koncentrācijas lietu Komisijai. Saskaņā ar šo pantu dalībvalsts, kas nav izstrādājusi valsts noteikumus par apvienošanās kontroli, kā tas izriet no 2003. gada priekšlikuma 21. punkta, arī var iesniegt lietas nodošanas pieprasījumu (skat. šā sprieduma 111. punktu), kas katrā ziņā neparedz nekādu iepriekšēju paziņošanu šajā valstī.
- 113 Piektkārt, 2003. gada priekšlikuma 24. punktā ir precizēts, ka “[...] piemērojot 22. pantu, dalībvalstis var nodot Komisijai lietas, kurās nav sasniegta [EK Apvienošanās regulas] 1. panta 2. un 3. punktā noteiktā apgrozījuma robežvērtība, bet kurām var būt būtiska pārrobežu ietekme”. Tādējādi šis punkts apstiprina mērķi ļaut Komisijai izvērtēt pārrobežu koncentrācijas, kas nesasniedz Savienības noteikumos par apvienošanās kontroli noteiktās robežvērtības (skat. šā sprieduma 102. un 104. punktu).

- 114 Sestkārt, līdzīgi kā Regulas Nr. 4064/89 1. pantā, arī Regulas Nr. 139/2004 1. pantā ir norādīts, ka šī regula attiecas uz visām koncentrācijām, kas ir Eiropas mēroga koncentrācijas, “neskarot 22. pantu”. Tas, ka šis formulējums laika gaitā ir palicis faktiski nemainīgs un Regulā Nr. 139/2004 ticis tikai papildināts, pievienojot atsauci uz šīs regulas 4. panta 5. punktu (skat. šā sprieduma 121. punktu), norāda, ka Regulas Nr. 139/2004 22. panta mērķis ir ļaut Komisijai izvērtēt pārrobežu koncentrācijas, kas nesasniedz minētajā regulā noteiktās robežvērtības (skat. šā sprieduma 102. punktu).
- 115 Ceturtām kārtām, saistībā ar Komisijas turpmāko nostāju par Regulas Nr. 139/2004 22. pantā paredzēto lietu nodošanas mehānismu, kas pausta paziņojumā par lietas nodošanu, Komisijas 2009. gada 18. jūnija ziņojumā par Regulas Nr. 139/2004 darbību” (COM(2009) 281 final), 2014. gada Baltajā grāmatā, 2021. gada 26. marta Komisijas dienestu darba dokumentā saistībā ar [Savienības] līmenī īstenotas apvienošanās kontroles procesuālo un jurisdikcijas aspektu novērtēšanas pārskatu (SWD(2021) 67 final) un Norādījumos par 22. pantu, ir jāatgādina, ka šie dokumenti tika publicēti pēc minētās regulas pieņemšanas un tāpēc šajā posmā Savienības likumdevējs nevarēja tos ņemt vērā. Tādējādi tiem nav nozīmes saistībā ar minētās regulas vēsturisko interpretāciju un attiecīgi šā strīda iznākumu.
- 116 Ņemot vērā minētos apsvērumus, vēsturiskā interpretācija apstiprina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punkta pirmo daļu dalībvalsts, neatkarīgi no tās valsts noteikumu par apvienošanās kontroli tvēruma, var nodot Komisijai koncentrācijas, kuras nesasniedz šīs regulas 1. pantā noteiktās apgrozījuma robežvērtības, bet kurām var būt būtiska pārrobežu ietekme.
- 117 Šo secinājumu nevar atspēkot apsvērumi, uz kuriem ir balstījusies prasītāja, lai pierādītu, ka saistībā ar lietas nodošanu pilnvaru pāreju nav paredzēts izmantot, ja dalībvalsts kompetencē nav izvērtēt attiecīgo koncentrāciju saskaņā ar valstī izstrādāto apvienošanās kontroles sistēmu. Kā ir norādījusi Komisija, Regulas Nr. 4064/89 27. apsvērumā, saskaņā ar kuru dalībvalstis var nepiemērot savu valsts tiesisko regulējumu konkurences jomā attiecībā uz koncentrācijām, kas ir Kopienas mēroga koncentrācijas, ir attiecināms tikai uz šīs regulas 21. pantu, kurā ir reglamentēts Komisijas un dalībvalstu pilnvaru sadalījums. Atsauce uz dalībvalstu interešu aizsardzību Regulas Nr. 1310/97 10. apsvērumā akcentē mērķi ļaut dalībvalstij lūgt Komisijai pārskatīt koncentrācijas, kas rada nelabvēlīgu ietekmi dalībvalsts teritorijā. Līdzīga atsauce ir atrodamā Regulas Nr. 139/2004 11. apsvērumā, kas tiks izvērtēta kopā ar citiem atbilstošajiem šīs regulas apsvērumiem teleoloģiskās interpretācijas kontekstā (skat. šā sprieduma 140.–148. punktu).

– *Par kontekstuālo interpretāciju*

- 118 Pirmām kārtām, attiecībā uz Regulas Nr. 139/2004 juridisko pamatu tās pirmajā teikumā ir norādīts, ka tā ir izstrādāta, ņemot vērā EKL 83. un 308. pantu (tagad – LESD 103. un 352. pants).
- 119 Šajā ziņā ir jāatzīmē – kā precizēts Regulas Nr. 139/2004 7. apsvērumā – EKL 81. un 82. pants (tagad – LESD 101. un 102. pants), ja tos piemēro attiecībā uz dažām koncentrācijām, “nav pietiekošs, lai kontrolētu visas operācijas, kas varētu izrādīties nesavienojamas ar netraucētas konkurences sistēmu, ko paredz [EK] Līgums”. Tādēļ šī regula ir jābalsta ne tikai uz EKL 83. pantu, bet arī uz EKL 308. pantu, saskaņā ar kuru Savienība var piešķirt sev papildu rīcības pilnvaras, kas nepieciešamas tās mērķu sasniegšanai.
- 120 Pretēji tam, ko šķietami apgalvo prasītāja, tas, ka arī Regula Nr. 139/2004 tika izstrādāta, pamatojoties uz EKL 308. pantu, neietekmē minētās regulas 22. panta interpretāciju, bet tikai parāda, ka Savienības likumdevējs ir tiecies izmantot pietiekami plašu juridisko pamatu

apvienošanās kontroles sistēmai Savienībā, kas saskaņā ar Protokolu (Nr. 27) par iekšējo tirgu un konkurenci (OV 2016, C 202, 308. lpp.), saskaņā ar kuru iekšējais tirgus ietver sistēmu, kas nodrošina, ka konkurence nav izkropļota, un tālab Savienība vajadzības gadījumā var veikt pasākumus saskaņā ar Līgumu noteikumiem, tostarp LESD 352. pantu.

- 121 Otrām kārtām, Regulas Nr. 139/2004 1. panta 1. punktā, kurā definēta šīs regulas piemērošanas joma, ir skaidra atsauce uz tās 22. pantu. Konkrētāk, 1. panta 1. punktā ir noteikts, ka “neskarot 4. panta 5. punktu un 22. pantu, [minētā] regula attiecas uz visām [Eiropas] mēroga koncentrācijām atbilstoši šajā pantā definētajām”. Koncentrācija ir Eiropas mēroga koncentrācija, ja ir pārsniegtas minētās regulas 1. panta 2. un 3. punktā noteiktās apgrozījuma robežvērtības.
- 122 Saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 4. panta 5. punktu un 22. panta 1. punktu koncentrācijas, “kas nav [Eiropas] mēroga koncentrācijas [minētās regulas] 1. panta nozīmē”, var nodot izvērtēšanai Komisijai. Šīs tiesību normas tādējādi ir izstrādātas, pamatojoties nevis uz apgrozījuma robežvērtībām, bet citiem tajās noteiktiem nosacījumiem (skat. šā sprieduma 126. punktu).
- 123 Tas nozīmē, ka Regulas Nr. 139/2004 piemērošanas joma un attiecīgi Komisijas kompetence izvērtēt koncentrācijas ir atkarīga primāri no tā, vai ir pārsniegta apgrozījuma robežvērtība, ar ko tiek definēts Eiropas mērogs, un pakārtoti – no lietu nodošanas mehānismiem, kas noteikti minētās regulas 4. panta 5. punktā un 22. pantā un kas papildina šīs robežvērtības, ļaujot Komisijai pārbaudīt dažas koncentrācijas, kuras nav Eiropas mēroga koncentrācijas.
- 124 Tāpēc, ņemot vērā to, ka Regulas Nr. 139/2004 1. panta 1. punktā ir skaidra atsauce uz 22. pantu, šis 22. pants ir viena no minētās regulas tiesību normām, kas nosaka Komisijas kompetenci attiecībā uz koncentrāciju kontroli.
- 125 Trešām kārtām, ar Regulas Nr. 139/2004 4. panta 5. punktu, saskaņā ar kuru pēc dalībnieku pieprasījuma un pirms paziņošanas dalībvalsts arī var nodot Komisijai izskatīšanai koncentrāciju, kas nav Eiropas mēroga koncentrācija, nevar pamatot šīs regulas 22. panta interpretāciju, ko izvirzījusi prasītāja un *Grail*.
- 126 Attiecīgie nosacījumi, kas jāizpilda, lai piemērotu šīs divas tiesību normas, pašos pamatos ir atšķirīgi, jo pirmais nosacījums skaidri paredz, ka koncentrāciju, kas ir lietas nodošanas priekšmets, ir jābūt tādai, kuru “var izskatīt saskaņā ar valsts tiesību aktiem konkurences jomā vismaz trijās dalībvalstīs”, savukārt otro nosacījumu piemēro “vis[ām] [...] koncentrācij[ām], kas [...] ietekmē tirdzniecību starp dalībvalstīm un būtiski apdraud konkurenci to dalībvalstu teritorijā, kas iesniedz [lietas nodošanas] pieprasījumu”. Regulas Nr. 139/2004 4. panta 5. punktā sniegtā atsauce uz valsts tiesību aktiem konkurences jomā nav atrodama minētās regulas 22. pantā. Šīs atšķirības pamatā ir, no vienas puses, Savienības likumdevēja izvēle neierobežot iespēju dalībvalstīm iesniegt lietas nodošanas pieprasījumu Komisijai, lai tā izvērtētu koncentrāciju saskaņā ar minētās regulas 22. pantu (skat. šā sprieduma 107. punktu), un, no otras puses, šo tiesību normu atšķirīgie mērķi. Regulas Nr. 139/2004 4. panta 5. punktā ir paredzēts, kā to atzīst pati prasītāja, ka koncentrācijas dalībnieki agrīnā posmā var pieprasīt lietas nodošanu Komisijai, lai nebūtu jāsniedz vairākkārtēji paziņojumi dažādām valsts kompetentajām iestādēm (skat. minētās regulas 16. apsvērumu un šā sprieduma 112. punktu), savukārt minētās regulas 22. pantam ir arī šā sprieduma 102., 113. un 114. punktā minētais mērķis ļaut izvērtēt pārrobežu koncentrācijas.

- 127 Ceturtām kārtām, Regulas Nr. 139/2004 22. pants turklāt nav pieskaņots lietas nodošanas mehānismiem, kas paredzēti saskaņā ar minētās regulas 4. panta 4. punktu un 9. pantu, kuri reglamentē Eiropas mēroga koncentrācijas lietas nodošanu dalībvalsts kompetentajām iestādēm.
- 128 Lai arī saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 4. panta 4. punkta trešo daļu un 9. panta 1. punktu šādu koncentrāciju pēc dalībnieku pieprasījuma vai pēc Komisijas iniciatīvas var nodot izskatīšanai dalībvalsts “kompetentajām iestādēm”, 22. panta 1. punktā nav ietverta atsauce uz šādām iestādēm, bet ir norādīts uz “vienu vai vairākām dalībvalstīm”, kas “var pieprasīt” koncentrācijas lietas nodošanu Komisijai. Turklāt pretēji 4. panta 4. punkta pirmajai daļai un 9. panta 1. punktam 22. panta 1. punktā nav ietverts formulējums “pirms paziņošanas”, kā arī nav prasīts, ka koncentrācijai ir jābūt “izziņotai koncentrācijai”, bet tas ir formulēts brīvāk un attiecas uz “visām koncentrācijām”.
- 129 Tādējādi Regulas Nr. 139/2004 22. pantu nevar interpretēt, ņemot vērā minētās regulas 4. panta 4. punktā un 9. pantā paredzētos lietas nodošanas mehānismus. Tas it īpaši tā ir tāpēc, ka tajā nav skaidri prasīts, lai valsts konkurences iestādes kompetencē būtu izvērtēt koncentrāciju, kas ir lietas nodošanas priekšmets, vai ka šādai koncentrācijai ir jābūt izziņotai.
- 130 Piektām kārtām, attiecībā uz Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punkta pirmās daļas saikni ar citām šā panta tiesību normām, pirmkārt, būtu jāatzīmē, ka minētās regulas 22. panta 1. punkta otrajā daļā ir paredzēts, ka lietas nodošanas pieprasījumu “var iesniegt ne vēlāk kā 15 darba dienu laikā no brīža, kad koncentrācija tika izziņota vai citā veidā darīta zināma attiecīgajai dalībvalstij, ja koncentrācija nav izziņojama”. Tādējādi šī tiesību norma reglamentē, no vienas puses, situācijas, kurās koncentrācijas ir izziņotas valsts kompetentajai konkurences iestādei un tādējādi tām ir piemērojama šīs dalībvalsts izstrādātā apvienošanās kontroles sistēma, un, no otras puses, kā to norāda Komisija un Francijas Republika, situācijas, kurās koncentrācijas nav izziņotas, bet tikai darītas zināmas attiecīgajai dalībvalstij vai nu tāpēc, ka tām nav piemērojama šī sistēma, vai arī tāpēc, ka šādas sistēmas nav. Tādējādi no minētās daļas nevar secināt, ka Regulas Nr. 139/2004 22. pants ir piemērojams dalībvalstīm, kurās pastāv apvienošanās kontroles sistēma valsts līmenī, tikai tad, ja šī sistēma aptver attiecīgās koncentrācijas.
- 131 Otrkārt, prasītāja un *Grail* nevar atsaukties uz to, ka Regulas Nr. 139/2004 22. panta 2. punkta pirmajā daļā ir paredzēts, ka “Komisija bez kavēšanās informē kompetentās dalībvalstu iestādes un attiecīgos uzņēmumus par iesniegtajiem [lietas nodošanas] pieprasījumiem saskaņā ar [šī panta 1. punktu]”, jo norāde “kompetentās iestādes” ir domāta tikai tam, lai nodrošinātu, ka Komisija ir informējusi par lietas nodošanas pieprasījumiem valsts iestādes, kas atbild par apvienošanās jautājumiem. Šī informācija ļauj minētajām iestādēm ieņemt nostāju, vai iesniegt pievienošanās pieprasījumu saskaņā ar minētās regulas 22. panta 2. punkta otro daļu, un tāpēc ir priekšnosacījums tam, lai tiesības pievienoties tiktu faktiski īstenotas. Savukārt, lai arī ir atsauce uz šīm iestādēm, nav precīzi norādīts, kāds ir to izvērtēšanas pilnvaru tvērums saskaņā ar piemērojamo valsts tiesisko regulējumu attiecībā uz koncentrāciju, kas ir lietas nodošanas pieprasījuma priekšmets, ko Komisijai nav prasīts pārbaudīt (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1999. gada 15. decembris, *Kesko*/Komisija (T-22/97, EU:T:1999:327, 84. punkts).
- 132 Treškārt, Regulas Nr. 139/2004 22. panta 2. punkta otrajā daļā ir noteikts, ka “visas pārējās dalībvalstis ir tiesīgas pievienoties sākotnējam [lietas nodošanas] pieprasījumam”, kas saskan ar 22. panta 1. punktu un apstiprina to, ka visas dalībvalstis var iesniegt lietas nodošanas pieprasījumu vai tam pievienoties saskaņā ar šo pantu neatkarīgi no valsts noteikumu par apvienošanās kontroli tvēruma.

- 133 Ceturtkārt, tas, ka saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 22. panta 2. punkta trešo daļu “visi valstu termiņi, kas attiecas uz koncentrācijām, ir jāaptur [...]”, pretēji *Grail* apgalvojumiem nozīmē tikai to, ka tad, ja šāds valsts termiņš ir sācies, tas ir jāaptur. Tas ir nepieciešams, lai ar to, ka Komisija izskata lietas nodošanas pieprasījumu, netiktu skartas valstu izstrādātās apvienošanās kontroles sistēmas, kurās izvērtēšanas grafiki bieži vien ir ļoti saspringti. Savukārt šī tiesību norma nerada sekas situācijā, kurā attiecīgā koncentrācija neietilpst šādas valsts sistēmas piemērošanas jomā, ja šāda sistēma pastāv.
- 134 Piektkārt, tā kā Regulas Nr. 139/2004 22. panta 3. punkta trešajā daļā ir noteikts, ka “dalībvalsts vai dalībvalstis, kas iesniegušas pieprasījumu, turpmāk nepiemēro savas valsts konkurences jomas tiesību aktus attiecībā uz koncentrāciju”, tās mērķis, pretēji prasītājas viedoklim, ir nodrošināt, ka šo dalībvalstu konkurences iestādes vēlākā posmā vairs pēc būtības nepauž viedokli par šo koncentrāciju, kas būtu pretējs Komisijas pieņemtajiem lēmumiem. Šāds risks pastāv it īpaši tad, ja šīs iestādes nav vienisprātis ar Komisijas galīgo secinājumu. Lai novērstu jebkādas pretrunas, šī tiesību norma neaprobežojas tikai ar koncentrācijas kontroles noteikumiem, bet ir izstrādāta plašāk, ar atsauci uz valsts tiesību aktiem konkurences jomā kopumā. Savukārt, no šīs tiesību normas izriet, ka dalībvalstis, kuras nav iesniegušas lietas nodošanas pieprasījumu, var turpināt piemērot attiecīgajai koncentrācijai savus valsts tiesību aktus konkurences jomā. Tāpēc, ņemot vērā Regulas Nr. 139/2004 22. panta 3. punkta trešās daļas formulējumu un mērķus, nevar secināt, ka tajā ir prasīts, ka koncentrācijai, kas ir lietas nodošanas priekšmets, ir jābūt piemērojamiem valsts līmenī izstrādātiem kontroles noteikumiem.
- 135 Sestkārt, Regulas Nr. 139/2004 22. panta 4. punkta pirmajā daļā ir noteikts, ka, Komisijai pārbaudot koncentrāciju, ko tai nodevusi dalībvalsts, ir piemērojams minētās regulas 2. pants, 4. panta 2. un 3. punkts, kā arī 5., 6. un 8.–21. pants.
- 136 Attiecībā uz apturēšanas pienākumu, kas ietverts Regulas Nr. 139/2004 7. pantā, minētās regulas 22. panta 4. punkta pirmās daļas otrajā teikumā ir norādīts, ka “7. pantu piemēro tādā mērā, cik koncentrācija nav īstenota dienā, kurā Komisija informē attiecīgos uzņēmumus par pieprasījuma saņemšanu”. Tāpēc šajā tiesību normā ir ņemts vērā tas, ka kamēr nav iesniegts lietas nodošanas pieprasījums, Regula Nr. 139/2004 nav piemērojama koncentrācijai, kas nav Eiropas mēroga koncentrācija, un ka tādējādi apturēšanas pienākums neliedz to īstenot. Tomēr, lai šādu koncentrāciju varētu īstenot Eiropas Savienībā, tās apturēšanu nedrīkst prasīt arī saskaņā ar valsts tiesību aktiem attiecībā uz koncentrāciju kontroli, ko veic dalībvalsts. Tas nozīmē, ka Regulas Nr. 139/2004 22. panta 4. punkta pirmā daļa attiecas gan uz situācijām, kurās koncentrācija, kas ir lietas nodošanas pieprasījuma priekšmets, ir, kā šajā lietā, ārpus valsts tiesiskā regulējuma tvēruma, gan situācijām, kurās tiesiskais regulējums ir piemērojams, bet tajā nav paredzēta šādas koncentrācijas apturēšana.
- 137 Septītkārt, saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 22. panta 5. punktu “Komisija var informēt vienu vai vairākas dalībvalstis, ka tā uzskata, ka koncentrācija atbilst [šā panta] 1. punktā minētajiem kritērijiem”. Tā kā formulējumā ir atsauce tikai uz šiem kritērijiem, netiek prasīts, lai koncentrācijai būtu piemērojami valsts noteikumi par apvienošanās kontroli.
- 138 Astotkārt, attiecībā uz pārējām Regulas Nr. 139/2004 22. panta normām būtu jāatzīmē, ka tajās nav būtiskas informācijas, kas sīkāk precizētu minētās regulas 22. panta 1. punkta pirmās daļas saturu.

139 Attiecīgi no kontekstuālās interpretācijas izriet, ka saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 22. pantu lietas nodošanas pieprasījumu var iesniegt neatkarīgi no valsts noteikumu par apvienošanās kontroli tvēruma.

– *Par teleoloģisko interpretāciju*

140 Pirmām kārtām, no Regulas Nr. 139/2004 5., 6., 8., 24. un 25. apsvēruma izriet, ka šīs regulas mērķis ir ļaut efektīvi kontrolēt visas koncentrācijas, kas būtiski ietekmē konkurences struktūru Eiropas Savienībā. Saskaņā ar “vienas pieturas aģentūras” principu šādas koncentrācijas izvērtē vienīgi Savienības līmenī.

141 Kā tika konstatēts, veicot kontekstuālo interpretāciju (skat. šā sprieduma 123. punktu), saskaņā ar minētās regulas 9.–11. apsvērumu tās nolūks ir panākt, ka Komisijas pilnvaras veikt izvērtēšanu primāri ir atkarīgas no tā, vai ir pārsniegta apgrozījuma robežvērtība, ar ko tiek definēts Eiropas mērogs, un papildus šai robežvērtībai ir ieviesti noteikumi, kas reglamentē koncentrācijas lietu nodošanu, kam ir jābūt “efektīvam korektīvam mehānismam”.

142 No šāda skatupunkta raugoties, lietas nodošanas mehānismi ir instruments, kas paredzēts, lai novērstu kontroles nepilnības, kas ir raksturīgas sistēmai, kura principā balstās uz apgrozījuma robežvērtībām un kas, ņemot vērā tās neelastīgumu, nespēj aptvert visas koncentrācijas, kuras būtu vērts izvērtēt Eiropas mērogā (skat. arī šā sprieduma 102., 113. un 114. punktu). Tāpēc šie mehānismi, kā uzsvērts Regulas Nr. 139/2004 11. apsvērumā izmantotajā formulējumā “korektīvs mehānisms”, sniedz papildu pilnvaras Komisijai, piešķirot tai elastīgumu, kas nepieciešams, lai sasniegtu šīs regulas mērķi, proti, ļaut kontrolēt koncentrācijas, kas varētu būtiski ietekmēt konkurences efektivitāti iekšējā tirgū.

143 Regulas Nr. 139/2004 22. pantā šis mērķis ir nodrošināts tādējādi, ka tajā ir paredzēts elastīgums, kas nepieciešams, lai Savienības līmenī izvērtētu koncentrācijas, kuras varētu būtiski ietekmēt efektīvu konkurenci iekšējā tirgū un kuras, ņemot vērā to, ka nav pārsniegtas apgrozījuma robežvērtības, citādi būtu iespējams izvairīties no kontroles, kas tiek veikta saskaņā ar apvienošanās kontroles sistēmām gan Eiropas Savienības, gan dalībvalstu līmenī.

144 Turklāt, tā kā tādā lietā kā šī, kad apgrozījuma robežvērtības nav pārsniegtas ne Eiropas, ne valsts līmenī, un tikai Komisija pēc vienas vai vairāku dalībvalstu pieprasījuma iegūst kompetenci izvērtēt šo koncentrāciju, Regulas Nr. 139/2004 22. pants ietver arī minētās regulas 11., 12. un 14. apsvērumā noteiktos mērķus aizsargāt dalībvalstu intereses, subsidiaritāti, tiesisko drošību, izvairīšanos no vairākkārtējas izziņošanas, “vienas pieturas aģentūru” un lietas nodošanu piemērotākajai iestādei.

145 Otrām kārtām, Regulas Nr. 139/2004 15. un 16. apsvērumā būtībā ir atkārtoti pamatnosacījumi, kas jāizpilda, lai Komisija būtu tiesīga nodot koncentrāciju dalībvalstij saskaņā ar minētās regulas 4. panta 4. punktu vai 9. pantu, un otrādi, lai dalībvalsts varētu nodot koncentrācijas lietu Komisijai saskaņā ar šīs regulas 4. panta 5. punktu vai 22. pantu. Tādējādi tajos ir uzsvērts, ar ko atšķiras Regulas Nr. 139/2004 22. pants, no vienas puses, un minētās regulas 4. panta 4. un 5. punkts vai 9. pants, no otras puses, kā noteikts šā sprieduma 125.–129. punktā.

146 Konkrētāk, Regulas Nr. 139/2004 16. apsvērumā, kas attiecas uz koncentrācijas lietas nodošanu Komisijai pirms tās izziņošanas, kā noteikts minētās regulas 4. panta 5. punktā, ir skaidri prasīts attiecīgo “koncentrāciju [...] izskatīt saskaņā ar vismaz trīs dalībvalstu konkurences jomas tiesību aktiem”, savukārt minētās regulas 15. apsvērumā, kas attiecas uz visiem citiem veidiem, kā

koncentrāciju nodod izskatīšanai Komisijai, tostarp šīs regulas 22. pantā minēto, šāda prasība nav ietverta. Regulas 15. apsvērumā ir norādīts, ka “dalībvalsts var nodot izskatīšanai Komisijai tādas koncentrācijas, kas nav [Eiropas] mēroga koncentrācijas, bet kas ietekmē tirdzniecību starp dalībvalstīm un būtiski apdraud konkurenci tās teritorijā”. Turklāt tajā ir teikts, ka “Komisijai ir tiesības pārbaudīt un nodarboties ar koncentrāciju prasītājas dalībvalsts vai prasītāju dalībvalstu vārdā”.

- 147 Attiecīgi Regulas Nr. 139/2004 15. un 16. apsvērumi apstiprina šā sprieduma 126. un 129. punktā sniegto konstatējumu, ka minētās regulas 22. panta piemērošanas nosacījumi pašos pamatos atšķiras no citu lietas nodošanas mehānismu nosacījumiem.
- 148 Ņemot to vērā, ir jāsecina, ka teleoloģiskā interpretācija apstiprina, ka Regulas Nr. 139/2004 22. pantā minēto lietas nodošanas pieprasījumu var iesniegt neatkarīgi no valsts noteikumu par apvienošanās kontroli tvēruma.
- 149 Šo secinājumu nevar atspēkot ar norādi, ka “citām dalībvalstīm, kas arī ir tiesīgas izskatīt koncentrācijas, jānodrošina iespēja pievienoties pieprasījumam”, kā minēts Regulas Nr. 139/2004 15. apsvērumā un uz ko ir atsaukusies prasītāja un *Grail*, lai pamatotu savu nostāju.
- 150 Minētajā atsaucē ir tikai norādīts, ka citas dalībvalstis var pievienoties lietas nodošanas pieprasījumam saskaņā ar jauno iespēju, kas ieviesta ar Regulas Nr. 139/2004 22. panta 2. punkta otro daļu un kas papildina iespēju iesniegt apvienotos lietas nodošanas pieprasījumus, kā noteikts Regulā Nr. 1310/97, lai izvairītos no tā, ka vienu koncentrāciju paralēli izvērtē vairākas dalībvalstis (skat. šā sprieduma 101. punktu). Šajā kontekstā, ņemot vērā to, ka ar Regulu Nr. 139/2004 arī ir mēģināts novērst šādu paralēlu izskatīšanu (skat. minētās regulas 12. un 14. apsvērumu), šī atsauce raksturo situāciju, kurā attiecīgā koncentrācija ietilpst vairāku valsts izstrādātu apvienošanās kontroles sistēmu piemērošanas jomā. Šo interpretāciju apstiprina minētās regulas 15. apsvēruma atlikusī daļa, kurā ir atsauce uz valstī noteikto termiņu pagarināšanu, kas, kā apgalvo Komisija, ir priekšnoteikums tam, ka ir piemērojami šādas valsts sistēmas noteikumi. Tāpēc, kā apgalvo EBTA Uzraudzības iestāde, ir jāsecina, ka šis apsvērumi ir jāsaprot tādējādi, ka tas raksturo vienu no scenārijiem, kam piemērojama Regulas Nr. 139/2004 22. panta 2. punkta otrā daļa, proti, scenāriju, kurā tiek ieviesta iespēja pievienoties lietas nodošanas pieprasījumam.
- 151 Savukārt, ja Regulas Nr. 139/2004 15. apsvērumi pretēji minētās regulas 22. panta 2. punkta otrās daļas nepārprotamajam formulējumam (skat. šā sprieduma 132. punktu) tiktu interpretēti tādējādi, ka dalībvalstij ir jābūt kompetencei saskaņā ar tās tiesisko regulējumu, tāda dalībvalsts, kurai nav savu apvienošanās kontroles noteikumu, kā, piemēram, Luksemburgas Lielhercogiste, nekad nevarētu pievienoties lietas nodošanas pieprasījumam, vai, ja šo interpretāciju, kā to, šķiet, piedāvā prasītāja, attiecinātu arī uz minētās regulas 22. panta 1. punktu, šāda valsts nekad nevarētu iesniegt lietas nodošanas pieprasījumu. Šādu iznākumu, kas ir pretrunā šā panta likumdošanas vēsturei (skat. šā sprieduma 97. punktu), prasītāja un *Grail* nemaz arī nav piedāvājusi.

– *Par citiem prasītājas un “Grail” izvirzītajiem argumentiem*

- 152 Minētos apsvērumus nevar atspēkot arī citi argumenti, kurus ir izvirzījusi prasītāja un *Grail*.
- 153 Pirmām kārtām, attiecībā uz prasītājas apgalvojumu, ka dalībvalsts, kas ir definējusi, ar kādiem nosacījumiem tā kontrolē koncentrācijas, kas nav Eiropas mēroga koncentrācijas, “ir īstenojusi savu kompetenci” tā, ka tai vairs nav iespējas nodot koncentrācijas lietas Komisijai, būtu jāpatur prātā, kā norādīts Regulas Nr. 139/2004 8. apsvēruma pēdējā teikumā un kā izriet no minētās

regulas 21. panta, ka visas koncentrācijas, kurām nepiemēro minēto regulu, principā nonāk dalībvalstu jurisdikcijā. Tas nozīmē, ka saskaņā ar kompetenču piešķiršanas principu, kas minēts LES 4. panta 1. punktā, lasot to kopsakarā ar LES 5. pantu, ja koncentrācija, kas nav pārsniegusi Regulas Nr. 139/2004 1. pantā noteiktās apgrozījuma robežvērtības, neietilpst šīs regulas piemērošanas jomā, tā pēc noklusējuma ir dalībvalstu kompetencē. Tāpēc tās no Savienības tiesību skatupunkta vienmēr ir tiesīgas iesniegt lietas nodošanas pieprasījumu saskaņā ar minētās regulas 22. pantu.

- 154 Šajā kontekstā ir jāuzsver, ka valsts tiesības var piemērot tikai tām koncentrācijām, kuras principā ir dalībvalstu kompetencē. Jāatzīst, ja šādai koncentrācijai nepiemēro valsts noteikumus par apvienošanās kontroli, piemēram, tāpēc, ka nav pārsniegtas nepieciešamās apgrozījuma robežvērtības, valsts konkurences iestādei nav pilnvaru to izvērtēt. Tas tomēr nenozīmē, ka dalībvalsts ir zaudējusi vai noraidījusi savu vispārējo kompetenci attiecībā uz visām koncentrācijām, kuras nav Eiropas mēroga koncentrācijas, kas tai pēc noklusējuma ir saskaņā ar kompetenču piešķiršanas principu, bet tikai to, ka saskaņā ar valsts tiesību aktiem tās iestādes nav pilnvarotas rīkoties attiecībā uz šādu koncentrāciju valsts līmenī. Pēdējais minētais aspekts attiecas uz valsts iekšējo kompetenču īstenošanu vai piešķiršanu, tādējādi dalībvalsts kompetence iesniegt lietas nodošanas pieprasījumu saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 22. pantu nav no tā atkarīga.
- 155 Tā kā minētajā pantā ir skaidri norādītas “dalībvalstis”, tas tieši piešķir tām tiesības šajā pantā noteiktajos apstākļos pieprasīt koncentrācijas nodošanu Komisijai. Prasītājas argumentu, ka dalībvalsts var zaudēt tai ar Savienības tiesību aktiem piešķirtās tiesības, īstenojot savas valsts tiesību aktus, ir ne tikai grūti saskaņot ar prasībām, kas noteiktas LES 4. panta 1. punktā, lasot to kopā ar LES 5. pantu (skat. šā sprieduma 153. punktu), bet tam nav pamata arī Savienības tiesu judikatūrā. Turklāt tas liedz vienveidīgi piemērot Regulas Nr. 139/2004 22. pantu, jo dalībvalstis, kurām ir izstrādāta koncentrāciju kontroles sistēma, nostāda neizdevīgākā stāvoklī nekā dalībvalstis, kurām tās nav, jo pēdējās minētās būtu tiesīgas pieprasīt visu koncentrācijas lietu nodošanu, savukārt pirmās minētās dalībvalstis šādu pieprasījumu varētu iesniegt tikai par koncentrācijām, kurām ir piemērojami minētie noteikumi.
- 156 To, ka valsts tiesiskajam regulējumam nav nozīmes Regulas Nr. 139/2004 22. panta piemērošanā, apstiprina arī 1999. gada 15. decembra spriedums *Kesko/Komisija* (T-22/97, EU:T:1999:327). Minētā sprieduma 84. punktā Vispārējā tiesa nosprieda – ja Komisija saņem lietas nodošanas pieprasījumu saskaņā ar Regulas Nr. 4064/89 22. panta 3. punktu, tai ir tikai jāpārbauda, vai šo pieprasījumu pirmšķietami ir iesniegusi dalībvalsts, un nevis jānoskaidro, kāda kompetence saskaņā ar piemērojamām valsts tiesībām ir valsts iestādei, kas iesniedza pieprasījumu šīs valsts vārdā.
- 157 Otrām kārtām, attiecībā uz apgalvojumu, ka ir pārkāpts subsidiaritātes princips, kas noteikts LES 5. panta 1. un 3. punktā un īstenots ar Protokolu (Nr. 2) par subsidiaritātes principa un samērīguma principa piemērošanu (OV 2016, C 202, 206. lpp.), jāatgādina, ka saskaņā ar šo principu jomās, kuras nav Savienības ekskluzīvā kompetencē, Savienība rīkojas tikai tad, ja dalībvalstis centrālā vai reģionālā un vietējā līmenī nevar pietiekami labi īstenot paredzētās darbības mērķus, bet ierosinātās darbības mēroga vai seku dēļ tie ir labāk sasniedzami Savienības līmenī.
- 158 Tādējādi šo principu veido, no vienas puses, negatīvs kritērijs, saskaņā ar kuru paredzētos mērķus dalībvalstis nevar pietiekami labi sasniegt, un, no otras puses, pozitīvs kritērijs, saskaņā ar kuru šos mērķus to mēroga un ietekmes dēļ labāk var sasniegt Savienības līmenī. Ar šiem abiem

subsidiaritātes principa elementiem galu galā no diviem dažādiem skatupunktiem tiek iztirzāts viens un tas pats jautājums, proti, vai plānoto mērķu sasniegšanai ir jārikojas Savienības vai dalībvalstu līmenī (ģenerālvokātes J. Kokotes [*J. Kokott*] secinājumi lietā *Pillbox 38*, C-477/14, EU:C:2015:854, 165. punkts).

- 159 Subsidiaritātes principa ievērošanu pārbauda Savienības tiesa (spriedums, 2016. gada 4. maijs, Polija/Parlaments un Padome, C-358/14, EU:C:2016:323, 113. punkts).
- 160 Šajā lietā subsidiaritātes princips ir piemērojams, jo apvienošanās kontroles sistēma, kas izveidota ar Regulu Nr. 139/2004, daļēji ir pamatota ar EKL 308. pantu (tagad – LESD 352. pants) (skat. šā sprieduma 118. punktu) un tāpēc neietilpst Savienības ekskluzīvajā kompetencē.
- 161 Tā kā prasītāja nav atsaukusies uz Regulas Nr. 139/2004 prettiesiskumu, tā, kā skaidri izriet no minētās regulas 6. un 8. apsvēruma, neapstrīd arī tās atbilstību šim principam. Vispārējā tiesa šo principu tāpēc pārbauda tikai saistībā ar Regulas Nr. 139/2004 22. panta interpretāciju, kas sniegta apstrīdētajos lēmumos un saskaņā ar kuru šajā tiesību normā noteikto lietas nodošanas pieprasījumu drīkst iesniegt neatkarīgi no valsts noteikumu par apvienošanās kontroli tvēruma.
- 162 Šajā saistībā, pirmkārt, būtu jāatzīmē, ka koncentrācijas, kas ietekmē tirdzniecību starp dalībvalstīm, var labāk kontrolēt Savienības līmenī. Proti, saskaņā ar Regulu Nr. 139/2004 Komisijai, lai izvērtētu koncentrācijas atbilstību iekšējam tirgum, ir plašāki vērtēšanas kritēriji un pilnvaras nekā valsts konkurences iestādei, kuras pilnvaras darbojas tikai vienas dalībvalsts teritorijā.
- 163 Otrkārt, tas, kā apstrīdētajos lēmumos ir interpretēts Regulas Nr. 139/2004 22. pants, dalībvalstij nodrošina, ka Komisija izvērtē koncentrāciju, kurai, kā šajā lietā, nav piemērojami valsts noteikumi par apvienošanās kontroli un kas nav Eiropas mēroga koncentrācija minētās regulas 1. panta izpratnē, ja tā draud būtiski ietekmēt konkurenci šīs dalībvalsts teritorijā un ietekmē tirdzniecību starp dalībvalstīm. Šāda interpretācija tādējādi nodrošina, ka koncentrāciju, kuru, neraugoties uz tās būtisku negatīvu ietekmi, ne valsts iestādes, ne Komisija nebūtu izvērtējušas, Komisija tomēr var izvērtēt. Tādējādi tā ir rīcība, ko nevar īstenot dalībvalstis. Tieši pretēji, šādā situācijā ir svarīgi rīkoties Savienības līmenī.
- 164 Turklāt, kā norāda Komisija un Francijas Republika, dalībvalstu interešu ievērošanu nodrošina arī tas, ka saistībā ar Regulas Nr. 139/2004 22. panta piemērošanu Komisija drīkst izvērtēt koncentrāciju vienīgi tad, ja no dalībvalsts ir saņemts lietas nodošanas pieprasījums. Šīs intereses aizsargā arī tas, ka koncentrācijas izvērtēšanai piemēro ierobežotu teritoriālo tvērumu, kā noteikts minētās regulas 22. panta 3. punkta trešajā daļā. Saskaņā ar šo tiesību normu tikai tā dalībvalsts, kas labprātīgi ir iesniegusi šādu pieprasījumu, turpmāk nepiemēro savas valsts konkurences jomas tiesību aktus attiecībā uz koncentrāciju (skat. šā sprieduma 134. punktu).
- 165 Tāpēc Regulas Nr. 139/2004 22. panta interpretācija, kas sniegta apstrīdētajos lēmumos un saskaņā ar kuru šajā tiesību normā noteikto lietas nodošanas pieprasījumu var iesniegt neatkarīgi no valsts noteikumu par apvienošanās kontroli tvēruma, atbilst subsidiaritātes principam. Proti, tā nodrošina, kā norādīts Regulas Nr. 139/2004 11. apsvērumā, ka šis pants ir efektīvs korektīvs mehānisms, ņemot vērā šo principu, jo aizsargā dalībvalstu intereses. Turklāt saskaņā ar minētās regulas 14. apsvērumu šī interpretācija nodrošina, ka, ievērojot šo principu, lietu skatīs piemērotākā iestāde (skat. arī šā sprieduma 144. punktu).

- 166 Šo secinājumu nevar atspēkot prasītājas apgalvojums, ka subsidiaritātes princips ierobežo Regulas Nr. 139/2004 22. panta piemērošanu dalībvalstīm, kurās ir izveidotas apvienošanās kontroles sistēmas valsts līmenī, jo šis princips, kā noteikts LES 5. panta 1. punktā, reglamentē Savienības, nevis dalībvalstu kompetenču īstenošanu. Līdzīgi, arī 2016. gada 4. maija spriedumam *Philip Morris Brands* u.c. (C-547/14, EU:C:2016:325, 216.–218. punkts), uz kuru ir atsaukusies prasītāja, nav nozīmes, jo tajā ir tikai atgādināts, ka valstu parlamenti un Savienības tiesas veic subsidiaritātes principa pārbaudi.
- 167 Trešām kārtām, attiecībā uz apgalvojumu par LES 5. panta 1. un 4. punktā noteiktā samērīguma principa pārkāpumu ir jāatgādina, ka saskaņā ar šo principu Savienības rīcības saturam un veidam ir jābūt samērīgam ar Līgumu mērķu sasniegšanai nepieciešamo.
- 168 Proti, samērīguma princips nozīmē, ka Savienības iestāžu tiesību akti nedrīkst pārsniegt to, kas ir piemērots un vajadzīgs, lai sasniegtu izvirzītos mērķus, un, ja ir iespēja izvēlēties vairākus piemērotus pasākumus, ir jāizvēlas vismazāk apgrūtinošais, un tā radītie traucējumi nedrīkst būt nesamērīgi ar sasniedzamajiem mērķiem (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2017. gada 11. janvāris, Spānija/Komisija, C-128/15, EU:C:2017:3, 71. punkts; 2020. gada 9. decembris, *Groupe Canal +* /Komisija, C-132/19 P, EU:C:2020:1007, 104. punkts, un 2018. gada 20. jūnijs, *České dráhy* /Komisija, T-325/16, EU:T:2018:368, 113. punkts).
- 169 Šajā lietā, tā kā prasītāja neapgalvo, ka Regula Nr. 139/2004 ir prettiesiska, ņemot vērā samērīguma principu, Vispārējā tiesa šo principu pārbauda tikai saistībā ar Regulas Nr. 139/2004 22. panta interpretāciju, kas sniegta apstrīdētajos lēmumos un saskaņā ar kuru šajā tiesību normā noteikto lietas nodošanas pieprasījumu drīkst iesniegt neatkarīgi no valsts noteikumu par apvienošanās kontroli tvēruma.
- 170 Attiecībā uz apgalvojumu, ka šāda interpretācija varētu attiekties uz daudzām koncentrācijām, kuras nav Eiropas mēroga koncentrācijas un kurām nepiemēro valsts kontroles sistēmu, pietiek vien atzīmēt, ka tas ir nepamatots apgalvojums, kas nepierāda, ka šāda interpretācija ir nesamērīga attiecībā pret mērķi izvērtēt koncentrācijas, kas var būtiski ietekmēt efektīvu konkurenci iekšējā tirgū. Līdzīgi, apgalvojums, ka šāda interpretācija nozīmē, ka uzņēmumiem tiek piemērota apgrūtinoša procedūra tādā ziņā, ka tiem ir jāsniedz “neformāls” paziņojums, nav pieņemams, jo Regulas Nr. 139/2004 22. pantā šāds paziņojums nav paredzēts un arī minētā interpretācija to neprasa.
- 171 Turklāt apstrīdētajos lēmumos sniegtā interpretācija, saskaņā ar kuru Regulas Nr. 139/2004 22. pantā noteikto lietas nodošanas pieprasījumu var iesniegt neatkarīgi no valsts noteikumu par apvienošanās kontroli tvēruma, ļauj Komisijai izvērtēt koncentrācijas saskaņā ar šo pantu tikai noteiktos konkrētos gadījumos un tikai ļoti specifiskos apstākļos, proti, ja ir izpildīti četri kumulatīvie nosacījumi, kas minēti regulas 22. panta 1. punkta pirmajā daļā (skat. šā sprieduma 89. punktu). Ņemot vērā šos skaidros un precīzos piemērošanas nosacījumus, kas būtiski ierobežo Komisijas rīcības brīvību, šī interpretācija nav nepiemērota, lai sasniegtu mērķi izvērtēt koncentrācijas, kas var būtiski ietekmēt efektīvu konkurenci iekšējā tirgū.
- 172 Tāpēc apstrīdētajos lēmumos sniegtā Regulas Nr. 139/2004 22. panta interpretācija atbilst samērīguma principam un, kā norādījis Savienības likumdevējs minētās regulas 6. apsvērumā, nepārsniedz to, kas ir nepieciešams, lai sasniegtu mērķi nodrošināt, ka netiek traucēta konkurence iekšējā tirgū.

- 173 Ceturtām kārtām, attiecībā uz apgalvojumu par tiesiskās drošības principa pārkāpumu būtu jāatzīmē, ka saskaņā ar šo principu, kas ir viens no vispārējiem Savienības tiesību principiem, tiek prasīts, no vienas puses, lai tiesību normas būtu skaidras un precīzas, un, no otras puses, lai personām, uz kurām tās attiecas, tās būtu paredzamas. Konkrēti šis princips prasa, lai Savienības tiesiskais regulējums ļautu ieinteresētajām personām precīzi zināt tajā noteikto saistību apjomu un lai šīs personas nepārprotami zinātu savas tiesības un pienākumus un spētu atbilstoši rīkoties (skat. spriedumu, 2014. gada 1. jūlijs, *Ålands Vindkraft*, C-573/12, EU:C:2014:2037, 127. un 128. punkts un tajos minētā judikatūra).
- 174 Šajā lietā interpretācija, ko aizstāv prasītāja un *Grail* un saskaņā ar kuru Regulas Nr. 139/2004 22. panta piemērošana ir atkarīga no valsts izstrādātās apvienošanās kontroles sistēmas prasībām, vienlaikus paredzot zināmu izņēmumu dalībvalstīm, kurām nav šādas sistēmas, radītu nenoteiktību attiecībā uz koncentrācijām, kurām ir piemērojama šī tiesību norma.
- 175 Proti, pirmkārt, šāda interpretācija radītu tiesisko nedrošību saistībā ar to, ka dalībvalstīs pastāv atšķirīgi kritēriji un koncepcijas, kas nosaka apvienošanās kontroles noteikumu piemērošanas jomu. Regulas Nr. 139/2004 22. panta piemērošana tāpēc ir atkarīga no faktoriem, kurus to neparedzamības dēļ Komisija bija noraidījusi savā 2003. gada priekšlikumā (skat. šā sprieduma 108. punktu). Turklāt šāda interpretācija būtu pretrunā judikatūrai, saskaņā ar kuru Komisijai nav jālemj par valsts konkurences iestāžu kompetenci iesniegt lietas nodošanas pieprasījumus (spriedums, 1999. gada 15. decembris, *Kesko/Komisija* (T-22/97, EU:T:1999:327, 84. punkts) Otrkārt, šāda interpretācija nevar nodrošināt lielāku paredzamību, jo dalībvalsts, kurai nav izstrādāti apvienošanās kontroles noteikumi, saskaņā ar šo pantu varētu vienmēr pieprasīt koncentrācijas lietas nodošanu Komisijai. Konkrētāk, prasītāja un *Grail* nepaskaidro, kā tiesiskā drošība varētu būt lielāka, ja šajā gadījumā attiecīgo lietas nodošanas pieprasījumu, kurš ir apstrīdētā lēmuma priekšmets, būtu iesniegusi Luksemburgas Lielhercogiste, kurai nav šādu noteikumu, nevis Francijas Republika.
- 176 Savukārt apstrīdētajos lēmumos sniegtā interpretācija, saskaņā ar kuru Regulas Nr. 139/2004 22. pantā noteikto lietas nodošanas pieprasījumu var iesniegt neatkarīgi no valsts noteikumu par apvienošanās kontroli tvēruma, nodrošina, ka šā panta piemērošana ir atkarīga tikai no tā, vai ir izpildīti 22. panta 1. punkta pirmajā daļā norādītie četri kumulatīvie nosacījumi, kā noteikts šā sprieduma 89. punktā. Kā norādījusi Komisija, šie nosacījumi nodrošina šīs tiesību normas vienveidīgu piemērošanu visā Eiropas Savienībā.
- 177 Ir tiesa, ka Regulas Nr. 139/2004 4. panta 5. punktā minētā lietu nodošanas mehānisma piemērošana savukārt ir atkarīga no dalībvalstu tiesību aktiem konkurences jomā (skat. šā sprieduma 126. punktu). Tomēr tas ir izskaidrojams ar mērķi izvairīties no tā, ka vienu koncentrāciju paralēli izvērtē vairākas valsts iestādes (skat. arī šā sprieduma 126. punktu), kas, kā to atzīst pati prasītāja, pamato "lietas nodošanu kompetentajām iestādēm, kurām pretējā gadījumā būtu jāiesniedz paziņojumi". Tā kā minētās regulas 22. pantam ir arī citi mērķi, tostarp, kā "korektīvam mehānismam" ļaut efektīvi kontrolēt visas koncentrācijas, kas varētu būtiski ietekmēt efektīvu konkurenci iekšējā tirgū un kurām nav piemērojami Savienības un dalībvalstu izstrādātie apvienošanās kontroles noteikumi, jo nav pārsniegtas apgrozījuma robežvērtības (skat. it īpaši šā sprieduma 102., 113., 114. un 142. punktu), ir nepieciešami skaidri un precīzi piemērošanas nosacījumi, kas pamatoti ar Savienības tiesību aktiem.
- 178 Tāpēc tikai apstrīdētajos lēmumos sniegtā interpretācija nodrošina nepieciešamo tiesisko drošību un Regulas Nr. 139/2004 22. panta vienveidīgu piemērošanu Savienībā.

- 179 Šo secinājumu neatspēko citi prasītājas argumenti.
- 180 Pirmkārt, ciktāl prasītāja atsauca uz Tiesas atzinumu 2007. gada 18. decembra spriedumā *Cementbouw Handel & Industrie/Komisija* (C-202/06 P, EU:C:2007:814, 38. punkts) attiecībā uz vajadzību paredzamā veidā noteikt iestādi, kuras kompetencē ir koncentrācijas izvērtēšana, būtu jāatzīmē, ka apstrīdētajos lēmumos sniegtā interpretācija nemaina valsts iestāžu un Savienības kompetenču skaidro sadalījumu, kas tiek veidots, pamatojoties uz Regulas Nr. 139/2004 1. pantā noteiktajām apgrozījuma robežvērtībām. Konkrētāk, ja šīs robežvērtības netiek pārsniegtas, vienīgi dalībvalstu iestāžu kompetencē ir izvērtēt attiecīgo koncentrāciju vai iesniegt lietas nodošanas pieprasījumu saskaņā ar minētās regulas 22. pantu (skat. šā sprieduma 153. punktu). Šādas koncentrācijas dalībniekiem tāpēc netiek prasīts paziņot par šo koncentrāciju Komisijai vai izvērtēt, vai ir izpildīti minētās regulas 22. panta 1. punktā norādītie nosacījumi. Turklāt, visticamāk, tiem netiks piemērots sods gadījumā, ja koncentrācija nav aktīvi “darīta zināma” minētās regulas 22. panta 1. punkta otrās daļas izpratnē. Attiecīgi kompetento iestādi var noteikt paredzamā veidā.
- 181 Otrkārt, attiecībā uz argumentu, ka Komisijai saskaņā ar Norādījumu par 22. panta 21. punktu esot iespēja izvērtēt koncentrāciju ilgu laiku pēc tās īstenošanas, ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punkta otrajā daļā ir paredzēts, ka lietas nodošanas pieprasījums saskaņā ar šo pantu ir “[jāiesniedz] ne vēlāk kā 15 darba dienu laikā no brīža, kad koncentrācija tika izziņota vai citā veidā darīta zināma attiecīgajai dalībvalstij, ja koncentrācija nav izziņojama”. Kā izriet no šā sprieduma 130. punkta, šis termiņš ir piemērojams arī gadījumos, kad valsts izstrādātās apvienošanās kontroles sistēmas robežvērtības nav sasniegtas brīdī, kad koncentrācija ir darīta zināma šai dalībvalstij. Tā kā saskaņā ar minētās regulas 22. pantu iesniegtam lietas nodošanas pieprasījumam ir piemērojami konkrēti termiņi, tiek nodrošināta tiesiskās drošības principa ievērošana. Tas tā ir arī attiecībā uz ātruma prasību, kas ir piemērojama koncentrāciju kontroles kontekstā un uz ko ir atsaukusies prasītāja, pamatojoties uz 2006. gada 14. jūlija spriedumu *Endesa/Komisija* (T-417/05, EU:T:2006:219, 209. punkts), un uz darījumu derīguma termiņu aizsardzību, kas minēta Regulas Nr. 139/2004 34. apsvēruma pēdējā teikumā un uz ko prasītāja arī atsauca.
- 182 Piektām kārtām, apstrīdētajos lēmumos sniegtā interpretācija nodrošina, ka tiek pasargāts Regulas Nr. 139/2004 22. pantā minēto lietas nodošanas pieprasījumu izņēmuma raksturs, jo Komisijas pilnvaras veikt izvērtēšanu joprojām ir atkarīgas galvenokārt no tā, vai tiek pārsniegtas minētās regulas 1. pantā noteiktās apgrozījuma robežvērtības, un minētās regulas 22. pantā noteiktais lietas nodošanas mehānisms ir tikai papildu pilnvaras, kas noteiktos īpašos gadījumos un ļoti specifiskos apstākļos (skat. it īpaši četrus kumulatīvos piemērošanas nosacījumus, kas minēti šā sprieduma 89. punktā) ļauj Komisijai pēc vienas vai vairāku dalībvalstu pieprasījuma izvērtēt koncentrāciju, kas neatbilst šīm robežvērtībām, lai arī tai ir pārrobežu iedarbība, tādējādi šajā interpretācijā ir ņemta vērā 22. panta kā “korektīvā mehānisma” funkcija. Tas pats pēc analogijas attiecas uz 2003. gada 3. aprīļa sprieduma *Royal Philips Electronics/Komisija* (T-119/02, EU:T:2003:101, 354. punkts) piemērošanu, uz ko bija atsaukusies prasītāja un kurā ir noteikts, ka Regulas Nr. 139/2004 9. pantā noteiktie lietas nodošanas nosacījumi ir jāinterpretē šauri. Turklāt attiecībā uz šā sprieduma 89. punktā minētajiem četriem kumulatīvajiem nosacījumiem, šķiet, kā to norāda Francijas Republika, ka joprojām ir visai ierobežots skaits darījumu, kuriem var piemērot minētās regulas 22. pantu.

- 183 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, it īpaši ievērojot Regulas Nr. 139/2004 22. panta gramatisko, vēsturisko, kontekstuālo un teleoloģisko interpretāciju, ir jāsecina, ka dalībvalstis var saskaņā ar tajā sniegtajiem nosacījumiem iesniegt lietas nodošanas pieprasījumu atbilstoši minētajai tiesību normai neatkarīgi no valsts noteikumu par apvienošanās kontroli tvēruma.
- 184 Attiecīgi Komisija bija tiesīga ar apstrīdētajiem lēmumiem pieņemt lietas nodošanas pieprasījumus un pievienošanās pieprasījumus saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 22. pantu. Tāpēc, pretēji prasītājas un *Grail* viedoklim, lai piemērotu šo tiesību normu šajā lietā, nav nepieciešami ne tiesību normas grozījumi, ne Eiropas mēroga robežvērtību pārskatīšana.
- 185 Līdz ar to pirmais pamats ir jānoraida.

Par otro pamatu, ar kuru tiek apgalvots, ka lietas nodošanas pieprasījums tika iesniegts novēloti, un pakārtoti – ka tika pārkāpti tiesiskās drošības un labas pārvaldības principi

– Par pirmo daļu, ar kuru tiek apgalvots, ka lietas nodošanas pieprasījums tika iesniegts novēloti

- 186 Prasītāja, ko atbalsta *Grail*, uzskata, ka lietas nodošanas pieprasījums tika iesniegts pēc Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punkta otrajā daļā noteiktā termiņa beigām. Tā apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi tiesību kļūdu, uzskatot, ka, lai konstatētu, ka koncentrācija ir darīta zināma dalībvalstij minētās tiesību normas izpratnē, šai dalībvalstij ir jābūt informētai ne tikai par to, ka pastāv koncentrācija, bet tai ir arī jābūt informācijai, kas ļauj veikt darījuma sākotnējo konkurences novērtējumu. Komisijas interpretācijas sekas varētu būt tādas, ka koncentrācija būtu jāizziņo *de facto* visās dalībvalstīs, pat ja nav pienākuma par to paziņot. Prasītāja un *Grail* apgalvo, ka par attiecīgo koncentrāciju bija sagatavots 2020. gada 21. septembra paziņojums presei, *CMA* sākotnējie izvērtējumi 2020. gada novembrī un decembrī un *ASV Federal Trade Commission* (Federālā Tirdzniecības komisija; turpmāk tekstā – “*FTC*”) 2020. gada 9. novembra “otrais pieprasījums”. Turklāt 2021. gada 23. marta konferencē *ACF* pārstāvis esot norādījis, ka *ACF* uzrauga tirgu, lai izvērtētu koncentrācijas, kurām ir piemērojams Regulas Nr. 139/2004 22. pants. Ņemot vērā šos faktorus, prasītāja uzskata, ka *ACF* visticamāk zināja par šo koncentrāciju vēl pirms uzaicinājuma vēstules saņemšanas. Tā kā minētā vēstule, lietas nodošanas pieprasījums un informatīvā vēstule ir sagatavota, pamatojoties uz informāciju, kas bija publiski pieejama jau 2020. gada 21. septembrī, *ACF* vai jebkura cita dalībvalsts iestāde varēja veikt attiecīgās koncentrācijas sākotnējo izvērtējumu minētajā datumā un katrā ziņā līdz 2021. gada 19. februārim. *Grail* piebilst, ka Komisija ir atzinusi, ka tā pirms uzaicinājuma vēstules nosūtīšanas bija piekritusi iesaistīties dialogā ar valsts iestādēm, lai noskaidrotu, vai vienai no tām ir kompetence veikt novērtējumu.
- 187 Komisija un Francijas Republika būtībā atbild, ka jēdziens “darīt zināmu” Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punkta izpratnē nozīmē, ka ir jānosūta pietiekama informācija attiecīgajai dalībvalstij, lai tā varētu sākotnēji novērtēt, vai pastāv minētajā tiesību normā ietvertie pamatnosacījumi. Tās norāda, ka tikai publiska paziņošana par attiecīgo koncentrāciju ar paziņojumu presei, uz ko sniegta atsauce, nevarēja izraisīt minētajā tiesību normā noteiktā termiņa sākšanos un katrā ziņā ar to nepietika, lai ierosinātu šādu sākotnējo novērtēšanu. Pretējā gadījumā tiktu apdraudēta koncentrāciju nodošanu reglamentējošo noteikumu efektivitāte. Attiecīgajiem uzņēmumiem būtu bijis jāzina, ka koncentrācija varētu radīt konkurences problēmas, un, lai saņemtu skaidrojumu par iespējamo lietas nodošanu, varēja paziņot dalībvalstu kompetentajām iestādēm un Komisijai informāciju, kas tiem bija jāsniedz *FTC* un *Department of Justice* (Tieslietu departaments, ASV). Komisija apgalvo, ka *CMA* bija atšķirīgā

situācijā nekā *ACF*, jo sūdzības iesniedzēja bija ar to sazinājusies un tā jau bija labi informēta par prasītājas darbībām. Turklāt izvērtējums tomēr netika veikts 15 darba dienu laikā no attiecīgās koncentrācijas paziņošanas 2020. gada 21. septembrī.

- 188 Saistībā ar otrā pamata pirmo daļu Vispārējā tiesa ir aicināta interpretēt Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punkta otro daļu, it īpaši frāzi “darīta zināma attiecīgajai dalībvalstij”, kas saskaņā ar šo tiesību normu ir atskaites punkts, no kura sāk skaitīt 15 darba dienu termiņu lietas nodošanas pieprasījuma iesniegšanai, ja koncentrācija nav izziņojama.
- 189 Tālab saskaņā ar šā sprieduma 88. punktā minēto judikatūru ir jāveic Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punkta otrās daļas gramatiskā, kontekstuālā, teleoloģiskā un vēsturiskā interpretācija. Šajā kontekstā ir jāņem vērā, ka Savienības tiesību akti tiek sagatavoti vairākās valodās un ka visas valodu versijas ir autentiskas, kas nozīmē, ka var būt nepieciešams salīdzināt valodu versijas (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2016. gada 14. jūlijs, *Latvija/Komisija*, T-661/14, EU:T:2016:412, 39. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2021. gada 26. janvāris, *Hessischer Rundfunk*, C-422/19 un C-423/19, EU:C:2021:63, 65. punkts).
- 190 Pirmām kārtām, attiecībā uz gramatisko interpretāciju jāatgādina, ka Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punkta otrajā daļā ir paredzēts, ka “[lietas nodošanas pieprasījumu] var iesniegt ne vēlāk kā 15 darba dienu laikā no brīža, kad koncentrācija tika izziņota vai citā veidā darīta zināma attiecīgajai dalībvalstij, ja koncentrācija nav izziņojama”.
- 191 Tādējādi Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punkta otrajā daļā 15 darba dienu termiņa sākums ir noteikts atkarībā no diviem alternatīviem nosacījumiem, proti, pirmkārt, no dienas, kad tika izziņota koncentrācija, kas ir lietas nodošanas pieprasījuma priekšmets, vai, otrkārt, ja izziņošana nav nepieciešama, no brīža, kad šī koncentrācija ir “darīta zināma” attiecīgajai dalībvalstij.
- 192 Saistībā ar otro alternatīvo nosacījumu ir jākonstatē, ka termins “darīt zināmu” nesniedz norādi nedz par to, vai tam ir jānotiek informācijas aktīvas nodošanas rezultātā vai pasīvu zināšanu par koncentrāciju rezultātā, nedz arī to, kāda satura informācijai ir jābūt dalībvalsts rīcībā, lai varētu uzskatīt, ka tai ir “darīts zināms” par koncentrāciju. Attiecībā uz pirmo minēto aspektu jāatzīmē, ka dažādās valodu versijas nav vienādas. It īpaši no Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punkta otrās daļas atveidojuma spāņu, vācu, angļu, franču, horvātu, itāļu, ungāru, nīderlandiešu un portugāļu valodās izriet, ka jēdzienam “darīt zināmu” ir jāsaturs “rīcība”, konkrēti “nosūtīšana”, savukārt bulgāru valodas versijā šī tiesību norma liecina, ka pietiekamas ir jebkādas zināšanas par attiecīgo koncentrāciju.
- 193 Šādas atšķirības dažādu valodu versijās nozīmē, ka Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punkta otrā daļa ir jāinterpretē atbilstoši tā tiesiskā regulējuma vispārējai sistēmai un mērķim, kurā šī tiesību norma ietilpst (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2016. gada 28. aprīlis, *Borealis Polyolefine* u.c., C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 un no C-391/14 līdz C-393/14, EU:C:2016:311, 90. punkts, un 2021. gada 26. janvāris, *Hessischer Rundfunk*, C-422/19 un C-423/19, EU:C:2021:63, 65. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 194 Runājot par otro šā sprieduma 192. punktā minēto aspektu, tā kā nevienā valodu versijā nekas nav teikts par jēdziena “darīt zināmu” attiecīgajai dalībvalstij apjomu un saturu, šī informācija ir jānoskaidro, izmantojot citas interpretācijas metodes.
- 195 Otrām kārtām, arī vēsturiskā interpretācija nesniedz skaidrojumu par Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punkta otrās daļas formulējumu.

- 196 Pirmkārt, termins “paziņot”, kas izmantots Regulas Nr. 4064/89 tās sākotnējā redakcijā 22. panta 4. punktā, atbilst terminam “darīt zināmu”, kas izmantots Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punkta otrajā daļā. Otrkārt, formulējums “paziņots dalībvalstij”, kas Regulas Nr. 4064/89 22. panta 4. punktā tika iekļauts ar Regulu Nr. 1310/97, bija, kā noteikts 2001. gada Zaļās grāmatas 91., 92. un 98. punktā, tikpat neprecīzs un neskaidrs kā formulējums “paziņots attiecīgajai dalībvalstij”. Treškārt, lai arī 2003. gada priekšlikuma mērķis bija precizēt procesuālos noteikumus, kas reglamentē lietu nodošanu saskaņā ar Regulas Nr. 4064/89 22. pantu (skat. šī priekšlikuma 27. punktu), Regulā Nr. 139/2004 šāds precizējums netika sniegts.
- 197 Turklāt attiecībā, pirmkārt, uz paziņojumu par lietas nodošanu un Norādījumiem par 22. pantu, kuros prasīts iesniegt pietiekamu informāciju, lai varētu sākotnēji novērtēt lietas nodošanas kritērijus (skat. minētā paziņojuma 43. zemsvītras piezīmi un minēto norādījumu 18. punktu), un, otrkārt, attiecībā uz 2014. gada Balto grāmatu, kurā prasīts tikai zināt par koncentrāciju (skat. Baltās grāmatas 69. punktu), ir jāatgādina, ka šiem dokumentiem nav nozīmes vēsturiskās interpretācijas nolūkos, jo tie tika pieņemti pēc Regulas Nr. 139/2004 pieņemšanas (skat. šā sprieduma 115. punktu).
- 198 Trešām kārtām, attiecībā uz kontekstuālo interpretāciju, pirmkārt, tas, ka izziņošana un “darīt zināmu” par koncentrāciju ir alternatīvas, kas saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punkta otro daļu paredz vienādas juridiskās sekas, proti, sākas 15 darba dienu termiņš (skat. šā sprieduma 191. punktu), pats par sevi liecina, ka to saturam ir jābūt salīdzināmam.
- 199 Otrkārt, kā norāda Francijas Republika, Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punkta otrā daļa, ciktāl teikuma pirmajā daļā ir atsauce uz “[lietas nodošanas] pieprasījumu”, ir jālasa, ņemot vērā šīs tiesību normas pirmo daļu, kurā ir noteikti lietas nodošanas pieprasījuma nosacījumi (skat. šā sprieduma 89. punktu). No abu šo daļu savstarpējās saiknes ir jāsecina, ka “darīts zināms” par koncentrāciju nozīmē, kā apgalvo Komisija, ka tas ļauj attiecīgajai dalībvalstij sākotnēji novērtēt šos nosacījumus un izvērtēt, vai ir atbilstoši iesniegt lietas nodošanas pieprasījumu. Ja tas tā nebūtu, šai dalībvalstij varētu būt pienākums piesardzības labad un lai izpildītu 15 darba dienu termiņu, iesniegt koncentrāciju nodošanas pieprasījumu, pat ja nav noteikti zināms, ka šie nosacījumi ir izpildīti.
- 200 Treškārt, citi lietas nodošanas mehānismi, kas ietverti Regulas Nr. 139/2004 4. panta 4. un 5. punktā, kā arī 9. pantā, tāpat kā šīs regulas 22. panta 1. punkta otrā daļa paredz, ka attiecīgajām dalībvalstīm ir 15 darba dienu termiņš, lai pieņemtu nostāju par lietas nodošanu. Šis termiņš sākas no brīža, kad tiek nosūtīta vai nu paziņojuma kopija, vai pamatota iesnieguma kopija, kurā saskaņā ar 6. panta 1. punktu Komisijas Regulā Nr. 802/2004 (2004. gada 7. aprīlis), ar ko īsteno Padomes Regulu (EK) Nr. 139/2004 par kontroli pār uzņēmumu koncentrāciju (OV 2004, L 133. 1. lpp.), kas grozīta ar Komisijas 2013. gada 5. decembra Īstenošanas regulu (ES) Nr. 1269/2013 (OV 2013, L 336, 1. lpp.), ir iekļauts minimāls apjoms līdzvērtīgas informācijas, kas nepieciešams, lai dalībvalsts varētu novērtēt, vai ir izpildīti nosacījumi lietas nodošanai. Lai arī nosacījumi Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punkta piemērošanai atšķiras no tiem, kas piemērojami citiem lietu nodošanas mehānismiem (skat. šā sprieduma 125.–129. punktu), šķiet, ir saskanīgi minētās regulas saskaņotas interpretācijas kontekstā uzskatīt, ka minētās regulas 22. panta 1. punkta otrajā daļā lietotais termins “darīt zināmu” nozīmē aktīvi nodot informāciju, kas ļauj novērtēt šos piemērošanas nosacījumus.

- 201 Ceturtkārt, Regulas Nr. 139/2004 22. panta 2. punkta otrajā daļā, kas reglamentē pievienošanās pieprasījumus, arī ir paredzēts 15 darba dienu termiņš šādu pieprasījumu iesniegšanai. Šis termiņš saskaņā ar minēto tiesību normu sākas no dienas, “kad Komisija ir informējusi [dalībvalstu kompetentās iestādes] par sākotnējā pieprasījuma saņemšanu”. Šā termiņa sākums tātad arī ir atkarīgs no attiecīgās informācijas aktīvas nosūtīšanas.
- 202 Piektkārt, citi noteikumi, kas reglamentē Savienības izstrādāto apvienošanās kontroles sistēmu, arī balstās uz attiecīgās informācijas aktīvas nosūtīšanas principu. Tādējādi Eiropas mēroga koncentrācijas Regulas Nr. 139/2004 1. panta izpratnē saskaņā ar minētās regulas 4. pantu ir jāpaziņo Komisijai pirms to īstenošanas un pirms to izvērtēšanas termiņa sākuma saskaņā ar minētās regulas 10. panta 1. punktu tikai “nākamajā darba dienā pēc paziņojuma saņemšanas dienas vai, ja informācija, ko jāsniedz kopā ar paziņojumu, ir nepilnīga, nākamajā darba dienā pēc izsmeļošas informācijas saņemšanas”.
- 203 Minot, ka Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punkta otrajā daļā noteiktais termiņš sākas ar brīdi, kad attiecīgā koncentrācija tika publiskota, tostarp ar paziņojumu preseī un plašsaziņas līdzekļos, prasītāja atsaucas uz elementu, kas neattiecas uz Savienībā izstrādāto apvienošanās kontroles sistēmu kopumā, ne arī konkrēti uz tās lietu nodošanas mehānismiem, atbilstoši kuriem ne Komisijai, ne dalībvalstu konkurences iestādēm nav aktīvi jāmeklē informācija par koncentrācijām, kuras var izvērtēt atbilstoši šai sistēmai.
- 204 Tāpēc, ņemot vērā šā sprieduma 198.–203. punktā minēto kontekstu, ir jāsecina, ka jēdziens “darīt zināmu” Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punkta otrās daļas izpratnē nozīmē, ka formas ziņā attiecīgā informācija ir aktīvi jānosūta attiecīgajai dalībvalstij un satura ziņā – ka tai ir jāietver pietiekama informācija, lai dalībvalsts varētu veikt 22. panta 1. punkta pirmajā daļā minēto nosacījumu sākotnējo novērtējumu.
- 205 Ceturtām kārtām, šo novērtējumu apstiprina arī Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punkta otrās daļas teleoloģiskā interpretācija.
- 206 No Regulas Nr. 139/2004 11. un 14. apsvēruma izriet, ka koncentrācijas lietas nodošana ir jāveic efektīvi. Līdz ar to, kā norāda Komisija un Francijas Republika, minētās regulas 22. panta 1. punkta otro daļu nevar interpretēt tādējādi, ka dalībvalstīm, pirmkārt, ir pastāvīgi jāpārskata publiskie paziņojumi par koncentrācijām, lai identificētu koncentrācijas, uz kurām varētu attiekties lietas nodošana saskaņā ar minēto pantu, un, otrkārt, lai ievērotu 15 darba dienu termiņu, preventīvi ir jāiesniedz lietas nodošanas pieprasījums par koncentrācijām, attiecībā uz kurām nav skaidrs, vai ir izpildīti šā panta piemērošanas nosacījumi.
- 207 Turklāt tiesiskās drošības interesēs tikai šāda interpretācija nodrošina, ka termiņa sākumpunkts ir skaidri definēts un ir vienāds visām koncentrācijām, kurām var tikt piemērots 22. pants, ja izziņošana netiek prasīta. Ja par koncentrāciju tiek “darīts zināms”, aktīvi nosūtot pietiekamu informāciju, netiek pieļauts, ka termiņa sākums ir atkarīgs no neparedzamiem un neskaidriem apstākļiem, piemēram, no jautājuma tvēruma plašsaziņas līdzekļos vai no paziņojumu preseī detalizācijas pakāpes. Tas arī garantē, tāpat minētajās interesēs, ka no šā brīža attiecīgajai dalībvalstij ir tikai 15 darba dienas, lai iesniegtu lietas nodošanas pieprasījumu.
- 208 Piektām kārtām, tikai šā sprieduma 204. punktā sniegtā interpretācija saskan ar tiesiskās drošības principu, kas nosaka, kā tas izriet no šā sprieduma 173. punktā minētās judikatūras, ka, no vienas puses, tiesību normām ir jābūt skaidrām un precīzām, un, no otras puses, tām ir jābūt

paredzamām personām, uz kurām tās attiecas. Proti, ar šo principu tiek prasīts, lai tiesiskais regulējums ļautu ieinteresētajām personām precīzi zināt tām tajā noteikto saistību apjomu un lai šīs personas nepārprotami zinātu savas tiesības un pienākumus un spētu atbilstoši rīkoties.

- 209 Šāda interpretācija nodrošina, ka personas, uz kurām attiecas Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punkta otrā daļa, spēj paredzēt, kad tā ir piemērojama, jo 15 darba dienu termiņa sākums ir atkarīgs no tā, kad aktīvi ir nosūtīta atbilstošā informācija, kas ļauj attiecīgajai dalībvalstij sākotnēji novērtēt, vai ir izpildīti minētā punkta pirmās daļas nosacījumi. Tādējādi tiek nodrošināts, ka šī termiņa sākums un koncentrācijas dalībnieku saistības ir skaidri definētas (skat. arī šā sprieduma 207. punktu). Proti, šīs iestādes, nosūtot minēto informāciju, var būt drošas, ka minētais termiņš ir sācies un ka lietas nodošanas pieprasījumus pēc termiņa beigām vairs nevarēs iesniegt.
- 210 Savukārt prasītājas nostāja nenodrošina šādu paredzamību un skaidrību. Pirmkārt, prasītājas ieskatā, 15 darba dienu termiņa sākums ir atkarīgs no informācijas, kas attiecas vienīgi uz koncentrācijas esamību. Tikai tas vien, ka ir zināms par koncentrācijas esamību, neļauj dalībvalstij veikt Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punkta pirmās daļas piemērošanas nosacījumu sākotnējo novērtējumu. Tādējādi attiecīgajai dalībvalstij, ja tai nav izdevies iegūt pietiekamu informāciju šāda novērtējuma veikšanai, būtu jāiesniedz lietas nodošanas pieprasījums piesardzības nolūkos ar vienu vienīgu mērķi iekļauties minētajā termiņā, pat nezinot, vai šie nosacījumi ir izpildīti (skat. arī šā sprieduma 199. un 206. punktu). Otrkārt, prasītāja atsaucas uz laiku, kad dalībvalsts varētu būt uzzinājusi par koncentrāciju, kas realitātē nozīmē, kā to norāda Komisija un Francijas Republika, ka dalībvalstīm, lai tās nepalaistu garām koncentrāciju, kas varētu ietilpt minētās regulas 22. panta piemērošanas jomā, būtu pastāvīgi un rūpīgi jāpārtrauga preses un publiskie paziņojumi visā pasaulē (skat. arī šā sprieduma 206. punktu). Šādā kontekstā tās būtu pakļautas paziņojumu preseī un plašsaziņas līdzekļu tvērumam, kuru apmērs, pieejamība, valoda, detalizācijas pakāpe un citi raksturlielumi var būtiski atšķirties (skat. arī šā sprieduma 207. punktu). Tāpēc prasītājas piedāvātā interpretācija ir pārāk nenoteikta, lai tie, kuriem šī tiesību norma ir piemērojama, varētu skaidri saprast, kādas ir to tiesības un pienākumi. Turklāt, ņemot vērā būtisko administratīvo slogu un efektivitātes trūkumu, saskaņā ar šādu interpretāciju šīs regulas 22. pantā minētajam lietu nodošanas mehānismam nebūtu nekādas lietderīgās iedarbības.
- 211 Ņemot vērā visus minētos apsvērumus, un it īpaši ņemot vērā Regulas Nr. 139/2004 kontekstu un mērķi, kā arī tiesiskās drošības principu, jēdziens “darī[t] zinām[u] attiecīgajai dalībvalstij”, kā noteikts minētās regulas 22. panta 1. punkta otrajā daļā, ir jāinterpretē tādējādi, ka tiek prasīts aktīvi nosūtīt attiecīgo informāciju šai dalībvalstij, lai tā varētu sākotnēji novērtēt, vai ir izpildīti nosacījumi lietas nodošanas pieprasījuma iesniegšanai saskaņā ar šo pantu. Attiecīgi saskaņā ar šo interpretāciju minētajā tiesību normā noteiktais 15 darba dienu termiņš, ja nav prasīts paziņot par koncentrāciju, sākas ar brīdi, kad šī informācija tika nosūtīta.
- 212 Šajā lietā visi ir vienprātīgi, ka attiecīgie uzņēmumi nekad nebija aktīvi snieguši nekādu informāciju par attiecīgo koncentrāciju *ACF* vai pievienošanās pieprasījumus iesniegušo dalībvalstu konkurences iestādēm. Prasītāja un *Grail* nav pierādījušas, ka pirms uzaicinājuma vēstules saņemšanas minētās iestādes būtu ieguvušas attiecīgo informāciju, kas ļautu tām sākotnēji novērtēt Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punkta pirmās daļas piemērošanas nosacījumus, izmantojot citus avotus vai līdzekļus, bet tikai pieņēmušas, ka *ACF* “būtu bijis jāzina” par attiecīgo koncentrāciju pirms šā datuma. No apstrīdētā lēmuma 25. punkta izriet, ka *ACF* 2021. gada 29. marta e-pastā bija apstiprinājusi Komisijai, ka tas tā nav bijis. Francijas Republika savos 2021. gada 6. decembra apsvērumos par prasītājas lūgumu veikt procesa organizatoriskos pasākumus arī norādīja, ka *ACF* nebija zinājusi par šo koncentrāciju līdz par

2021. gada 19. februārim, proti, dienai, kad Komisija nosūtīja uzaicinājuma vēstuli un iesniedza šo koncentrāciju izvērtēšanai valsts konkurences iestādēm Eiropas Konkurences tīkla Apvienošanās darba grupas kontekstā (skat. šā sprieduma 12. punktu). Attiecībā uz citu dalībvalstu iestādēm, no Komisijas atbildes uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumu izriet, ka pirms minētā datuma tai bijusi saziņa tikai ar Vācijas, Austrijas, Slovēnijas un Zviedrijas konkurences iestādēm, lai noskaidrotu, vai to kompetencē ir izvērtēt attiecīgo koncentrāciju (skat. arī šā sprieduma 11. punktu). Šai saziņai nav nozīmes šā strīda iznākumā, jo minētās iestādes neiesniedza ne lietas nodošanas pieprasījumu, ne pievienošanās pieprasījumu saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. un 2. punktu.

213 Turklāt, tā kā nav pierādījumu, ka attiecīgie uzņēmumi būtu aktīvi nosūtījuši attiecīgo informāciju *ACF* vai pievienošanās pieprasījumu iesniegušo dalībvalstu konkurences iestādēm, vai ka tā būtu nosūtīta, izmantojot citus avotus vai līdzekļus, jautājumam par to, vai uzaicinājuma vēstule, lietas nodošanas pieprasījums un informatīvā vēstule tika sagatavota, pamatojoties uz informāciju, kas bija publiski zināma 2020. gada 21. septembrī, nav nozīmes. Tas pats ir sakāms par to, ka *CMA* izvērtēja attiecīgo koncentrāciju 2020. gada novembrī un decembrī.

214 Tāpēc, kā norāda Francijas Republika un kā izriet no apstrīdētā lēmuma 20. punkta, šajā lietā uzaicinājuma vēstule bija dokuments, kas ļāva šīm konkurences iestādēm sākotnēji novērtēt Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punkta pirmās daļas piemērošanas nosacījumus un kas tādējādi nozīmē, ka “koncentrācija ir darīta zināma” minētā punkta otrās daļas izpratnē. Tā kā šī vēstule bija datēta ar 2021. gada 19. februāri un lietas nodošanas pieprasījums tika iesniegts 2021. gada 9. martā (skat. šā sprieduma 12. un 14. punktu), ir izpildīts minētajā tiesību normā noteiktais 15 darba dienu termiņš un šo vēstuli nevar uzskatīt par novēlotu.

215 Līdz ar to otrā pamata pirmā daļa ir nepamatota un ir jānoraida.

– *Par otro daļu, ar kuru tiek apgalvots tiesiskās drošības un labas pārvaldības principu pārkāpums*

216 Šā pamata otrajā daļā prasītāja norāda – pat ja tiktu uzskatīts, ka attiecīgā koncentrācija bija “darīta zināma” ar uzaicinājuma vēstuli Francijas iestādēm vai iestādēm, kuras pieprasījušas pievienoties lietas nodošanas pieprasījumam, Komisijas kavēšanās ar šīs vēstules sūtīšanu ir pretrunā vispārējam tiesiskās drošības principam un pienākumam rīkoties saprātīgā termiņā saskaņā ar “labas pārvaldības” principu.

217 Prasītāja norāda, ka informatīvās vēstules nosūtīšanas dienā Komisija bija zinājusi par attiecīgās koncentrācijas esamību vairākus mēnešus, ņemot vērā informāciju no publiskās telpas, *FTC* un trešās personas. Komisijai un *FTC* būtu vajadzējis savstarpēji apmainīties ar informāciju par koncentrācijas darījumiem, it īpaši līdz brīdim, kad *FTC*, kā šajā lietā, 2020. gada 9. novembrī izdeva “otro pieprasījumu”. No apstrīdētā lēmuma izrietot, ka pēc sūdzības iesniegšanas Komisijai bija zināms par šo koncentrāciju un par iespējamajām konkurences problēmām, ko tā pauda 2020. gada decembrī un apsprieda ar citu vārdā nenosauktu konkurences iestādi, kas pēc prasītājas pieņēmuma bija *CMA*, kura bija veikusi šīs koncentrācijas sākotnējo novērtējumu 2020. gada novembrī un decembrī.

218 Prasītāja un *Grail*, atsaucoties uz 2004. gada 5. oktobra spriedumu *Eagle u.c./Komisija* (T-144/02, EU:T:2004:290, 57. un 58. punkts), norādīja, ka Komisijai ir jārīkojas saprātīgā termiņā. Tā kā Savienības likumdevējs bija noteicis īsus termiņus koncentrācijas kontrolei, it īpaši Regulas Nr. 139/2004 22. panta kontekstā, tas, ka Komisija bija gaidījusi vairākus mēnešus, līdz nosūtīja

uzaicinājuma vēstuli, ir pretrunā labas pārvaldības principam un vispārējam tiesiskās drošības principam, tādējādi attiecīgajiem uzņēmumiem bija liegts iespējami drīzāk uzzināt, kuru konkurences iestāžu kompetencē ir izvērtēt attiecīgo koncentrāciju. Šajā saistībā Komisijai ir prasīts rīkoties maksimāli ātri saskaņā ar noteikto 15 darba dienu termiņu un īstenot savas pilnvaras ar lielāko rūpību un piesardzību. *Grail* būtībā apgalvo, ka 2004. gada 5. oktobra spriedums *Eagle u.c./Komisija* (T-144/02, EU:T:2004:290, 57. un 58. punkts) attiecas uz situācijām, kurās tiesību normās nav skaidri noteikts termiņš, tādējādi saprātīgs termiņš uzaicinājuma vēstules nosūtīšanai saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 22. panta 5. punktu būtu jāinterpretē, ņemot vērā šo judikatūru. Komisija esot rīkojusies un informējusi attiecīgos uzņēmumus par nodomu piemērot savu jauno pieeju attiecībā uz Regulas Nr. 139/2004 22. pantu attiecīgajai koncentrācijai pārmērīgi lēni, kas ir tiesiskās drošības principa pārkāpums. *Grail* ieskatā, Komisijai nevar būt vairāk laika šādas vēstules sūtīšanai, nekā tas ir pieejams dalībvalstīm, lai noskaidrotu, vai ir izpildīti minētās regulas 22. panta 1. punkta nosacījumi, kas ir arī saskaņā ar mērķi, ka par lietas nodošanas pieprasījumiem ir jālemj iespējami drīzāk. Tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas uzdoto mutisko jautājumu, prasītāja un *Grail* būtībā norādīja, ka Komisija, šādi rīkojoties, ir pārkāpusi arī to tiesības uz aizstāvību, it īpaši tāpēc, ka tām nav bijis iespējas laikus iesniegt savus apsvērumus, tāpēc nav bijis iespējas izlabot būtiskas faktu kļūdas, kā atzīmēts tiesas sēdes protokolā.

- 219 Prasītāja un *Grail* uzskata, ka Komisija zināja vai varēja pietiekami labi zināt par faktiem jau kopš 2020. gada septembra, lai varētu nosūtīt uzaicinājuma vēstuli. Attiecīgā informācija esot bijusi publiskajā telpā kopš attiecīgās koncentrācijas izsludināšanas, ko apstiprina fakts, ka uzaicinājuma vēstulē minētie pierādījumi ir datēti ne vēlāk kā ar šo mēnesi, un Komisija savā iebildumu rakstā min 2020. gada 21. septembra ziņojumu. Pat pēc sūdzības saņemšanas Komisija gaidīja gandrīz divus mēnešus, līdz nosūtīja šo vēstuli. *Grail* apstrīd Komisijas minētajā laikposmā veiktās izmeklēšanas rūpību, jo tā esot tikai pārbaudījusi publiski pieejamo informāciju un sūdzības iesniedzējas apgalvojumus, nesazinoties ar attiecīgajiem uzņēmumiem. Turklāt Komisijas izvirzītais arguments, ar ko tā pamatoja laiku, kas pagājis, līdz tika nosūtīta uzaicinājuma vēstule, proti, attiecīgās koncentrācijas iespējamo seku “padziļinātā” analīze, ir pretrunā tās apgalvojumam, ka šajā vēstulē bija ietverts tikai sākotnējs secinājums.
- 220 Komisija, kuru atbalsta Grieķijas Republika, apstrīd prasītāju argumentus. Proti, tā norāda, ka *FTC* to nebija informējusi par savu izmeklēšanu pirms sūdzības saņemšanas 2020. gada 7. decembrī, ne arī *CMA* – par savu attiecīgās koncentrācijas izmeklēšanu. Katrā ziņā tā esot rīkojusies saprātīgā termiņā pēc sūdzības saņemšanas. 15 darba dienu termiņu piemēro tikai pēc tam, kad koncentrācija ir “darīta zināma” attiecīgajai dalībvalstij, savukārt uzaicinājuma vēstuli saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 22. panta 5. punktu var sagatavot, ja koncentrācija nav “darīta zināma”. Prasītāja neapšaubā apstrīdētā lēmuma 5.–7. punktā izklāstīto faktu attīstību, kas parāda, ka pēc tam, kad sūdzības iesniedzēja bija sazinājusies ar Komisiju, Komisija rīkojās rūpīgi un bez nepamatotas kavēšanās, it īpaši lai pārbaudītu tās apgalvojumus un detalizēti izvērtētu attiecīgās koncentrācijas iespējamās sekas. Turklāt tā ierosināja pārrunas ar valsts iestādēm, lai noskaidrotu, vai kādai no tām ir kompetence novērtēt koncentrāciju, tādējādi novērtēšanas ilgums tika pozitīvi salīdzināts ar to, cik ilgi *CMA* novērtēja attiecīgās koncentrācijas iespējamo ietekmi tikai vienā pašā Apvienotajā Karalistē. Komisija arī apstrīd prasītājas argumentus saistībā ar tiesiskās drošības principu. Proti, tā norāda, ka prasītāja nepaskaidro, kā apgalvotā kavēšanās ir ietekmējusi apstrīdēto lēmumu saturu vai attiecīgo uzņēmumu tiesisko stāvokli. Tiesas sēdē tā atzīmēja, ka prasītāja un *Grail* nav parādījušas, ka tika pārkāptas to tiesības uz aizstāvību, ņemot vērā termiņa nesaprātīgumu un Komisijas kavēšanos rīkoties, kā tas prasīts judikatūrā, un nav norādījušas iemeslus, kāpēc šāds pārkāpums, kā apgalvots, ir noticis.

- 221 Regulas Nr. 139/2004 22. pantā nav noteikts precīzs termiņš, kādā Komisijai atbilstoši šī panta 5. punktam ir jāinformē dalībvalstis par koncentrāciju, kas atbilst lietas nodošanas kritērijiem.
- 222 Regulas Nr. 139/2004 22. panta 5. punktā ir tikai norādīts, ka “Komisija var informēt vienu vai vairākas dalībvalstis, ka tā uzskata, ka koncentrācija atbilst 1. punktā minētajiem kritērijiem” un ka “šādos gadījumos Komisija var uzaicināt attiecīgo dalībvalsti vai dalībvalstis iesniegt pieprasījumu saskaņā ar 1. punktu”.
- 223 Tomēr vajadzība rīkoties saprātīgā termiņā, vadot administratīvo procesu konkurences politikas jomā, ir vispārējs Savienības tiesību princips, kurš ietverts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. panta 1. punktā un kura ievērošanu nodrošina Savienības tiesas. Tomēr saprātīga termiņa principa pārkāpums būtu pamats lēmuma atcelšanai tikai tad, ja ar to būtu pārkāptas arī attiecīgā uzņēmuma tiesības uz aizstāvību (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2009. gada 4. februāris, *Omya* /Komisija, T-145/06, EU:T:2009:27, 84. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2015. gada 17. decembris, *SNCF*/Komisija, T-242/12, EU:T:2015:1003, 392. un 393. punkts un tajos minētā judikatūra). Turklāt, tā kā saskaņā ar tiesiskās drošības pamatprasību Komisija nedrīkst neierobežoti ilgi izmantot savas pilnvaras, ja piemērojamajā tiesību aktā nav noteikts termiņš, tas nozīmē, ka Savienības tiesai ir jāizvērtē, vai administratīvā procesa norises rezultātā nav konstatējama pārmērīgi novēlota šīs iestādes rīcība (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2002. gada 24. septembris, *Falck* un *Acciaierie di Bolzano*/Komisija, C-74/00 P un C-75/00 P, EU:C:2002:524, 140. un 141. punkts, un 2016. gada 22. aprīlis, Itālija un *Eurallumina*/Komisija T-60/06 RENV II un T-62/06 RENV II, EU:T:2016:233, 180. un 182. punkts un tajos minētā judikatūra).
- 224 Ja procesa ilgums nav noteikts Savienības tiesību normā, tas, cik saprātīgs ir bijis laikposms, kurā iestāde ir pieņēmusi attiecīgo pasākumu, ir jāvērtē, ņemot vērā katras atsevišķas lietas apstākļus kopumā, piemēram, lietas sarežģītību un strīdā iesaistīto personu ieinteresētību (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2007. gada 25. janvāris, *Sumitomo Metal Industries* un *Nippon Steel*/Komisija, C-403/04 P un C-405/04 P, EU:C:2007:52, 116. punkts; 2013. gada 28. februāris, pārskatītais spriedums, *Arango Jaramillo* u.c./EIB, C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, 28. un 29. punkts, un 2013. gada 13. jūnijs, *HGA* u.c./Komisija, no C-630/11 P līdz C-633/11 P, EU:C:2013:387, 82. punkts).
- 225 Ņemot vērā šos judikatūras principus, ja, kā šajā lietā, Komisija saņem informāciju sūdzības veidā, kas ļauj tai novērtēt, vai koncentrācija atbilst Regulas Nr. 139/2004 22. panta piemērošanas nosacījumiem, tā nedrīkst uz nenoteiktu laiku atlikt dalībvalstu informēšanu par savu nodomu saskaņā ar šī panta 5. punktu. Tieši pretēji, šādā gadījumā tai saprātīgā termiņā, vajadzības gadījumā, pēc nepieciešamo pārbaužu un sākotnējās analīzes veikšanas, ir jāieņem nostāja par to, vai ir izpildīti nosacījumi lietas nodošanas pieprasījuma iesniegšanai un vai ir attiecīgi jāinformē viena vai vairākas dalībvalstis.
- 226 Saskaņā ar šā sprieduma 224. punktā minēto judikatūru, lai piemērotu Regulas Nr. 139/2004 22. panta 5. punktu, ņemot vērā saprātīga termiņa principu, ir jāņem vērā šīs regulas pamatā esošie efektivitātes un ātruma pamatmērķi (skat. šā sprieduma 206. un 207. punktu) un tas, kā to pareizi norādīja prasītāja, ka Savienības likumdevējs ir paredzējis noteikt skaidru sadali starp valsts un Savienības iestāžu darbību un ir vēlējis nodrošināt koncentrāciju kontroli tādu termiņu ietvaros, kas ir saderīgi vienlaikus ar labas pārvaldības principiem un uzņēmējdarbības interešu prasībām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2007. gada 18. decembris, *Cementbouw Handel & Industrie*/Komisija, C-202/06 P, EU:C:2007:814, 37. punkts un tajā minētā judikatūra), un tādējādi – to, kas apvienošanās kontroles procedūrā ir

būtiski attiecīgajiem uzņēmumiem. Līdzīgi, lai nodrošinātu maksimālu tiesisko drošību un skaidru un iedarbīgu administratīvo darbību īsos termiņos, ir jāspēj iespējami īsākā laikā noteikt konkurences iestādi, kuras kompetencē ir pārbaudīt konkrēto koncentrāciju (šajā nozīmē skat. ģenerālvokātes J. Kokotes secinājumus lietā *Cementbouw Handel & Industrie*/Komisija, C-202/06 P, EU:C:2007:255, 44. punkts).

- 227 Ņemot vērā šā sprieduma 223.–226. punktā minētos judikatūras principus, Vispārējā tiesa uzskata, ka ir lietderīgi izvērtēt, pirmkārt, vai, šajā lietā piemērojot Regulas Nr. 139/2004 22. panta 5. punktu, Komisija ir izpildījusi prasības, kas izriet no saprātīga termiņa principa, un, otrkārt, vai šā principa neizpildes rezultātā ir pārkāptas prasītājas tiesības uz aizstāvību.
- 228 Pirmām kārtām, attiecībā uz saprātīga termiņa principu no Komisijas atbildē uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumu sniegtās papildu informācijas izriet, ka Komisija uzzināja par attiecīgās koncentrācijas esamību 2020. gada 7. decembrī, kad tika iesniegta sūdzība (skat. šā sprieduma 11. punktu). No šīs dienas tādējādi pagāja 47 darba dienas, līdz 2021. gada 19. februārī tika nosūtīta uzaicinājuma vēstule (skat. šā sprieduma 12. punktu).
- 229 Šajā laikposmā, kā tas izriet it īpaši no apstrīdētā lēmuma 5. un 6. punkta un no atbildēm, kas sniegtas uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumu, Komisija 2020. gada 17. decembrī sarīkoja videokonferenci ar sūdzības iesniedzēju par attiecīgo koncentrāciju, turpmāk vairākkārtīgi sazinājās ar sūdzības iesniedzēju, veica tirgus izpēti un sazinājās ar četrus dalībvalstu iespējami kompetentajām konkurences iestādēm un ar CMA, kura arī bija saņēmusi šo sūdzību (skat. šā sprieduma 11. punktu).
- 230 Attiecībā uz informāciju par attiecīgo koncentrāciju no uzaicinājuma vēstules izriet, ka Komisija atsaucās konkrēti uz paziņojumiem preseī, ziņojumiem, prospektiem un prezentācijām, kas bija publiski pieejami internetā un bija publiskoti vēlākais līdz 2020. gada 21. septembrim (skat. minētās vēstules 1. un 5.–9. zemsvītras piezīmi), proti, datumam, kurā attiecīgā koncentrācija tika publiski paziņota (skat. šā sprieduma 8. punktu). Tajā ir arī norādīts, ka šo koncentrāciju bija izvērtējusi FTC, kuras “otrais pieprasījums” saskaņā ar informāciju, kas tika sniegta, atbildot uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumu, tika darīts tai zināms 2020. gada 17. decembra videokonferencē, un ir sniegta atsauce uz *Securities and Exchange Commission* (Vērtspapīru un biržas darījumu komisija, ASV) veidlapu “S-4”, ko 2020. gada 24. novembrī bija aizpildījusi prasītāja (skat. minētās vēstules 11. zemsvītras piezīmi).
- 231 Runājot konkrēti par kritērijiem saistībā ar ietekmi uz tirdzniecību starp dalībvalstīm un draudiem būtiski ietekmēt konkurenci to attiecīgajās teritorijās, Komisija šo kritēriju novērtēšanai, ja neskaita sanāksmes dokumentu, kura izcelsme ir neskaidra (skat. uzaicinājuma vēstules 28. zemsvītras piezīmi), izmantoja līdzīgu informāciju (skat. minētās vēstules 12.–15., 24., 26. un 27. zemsvītras piezīmi), un jaunākā informācija attiecas uz vienu no *Grail* konkurentiem iegādi 2021. gada janvārī (skat. minētās vēstules 15. zemsvītras piezīmi). Ir minētas arī saistībā ar attiecīgo koncentrāciju radītās konkurences problēmas, ko puda FTC un CMA savās tīmekļa vietnēs (skat. minētās vēstules 17. zemsvītras piezīmi), kā arī CMA 2019. gada 24. oktobra ziņojums par provizoriskajiem konstatējumiem attiecībā uz citu prasītājas piedāvāto iegādi, kurš arī ir pieejams internetā (skat. attiecīgās vēstules 18., 22., 25. un 29. zemsvītras piezīmi). Kā Komisija apstiprināja atbildē uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumu, tā nebija zinājusi par CMA izmeklēšanu līdz 2020. gada 7. decembrim.

- 232 Tas nozīmē, ka Komisija brīdī, kad tā saņēma sūdzību, izmantoja informāciju, kas lielākoties bija publiski pieejama. No uzaicinājuma vēstules satura ir redzams – kad sarunā ar sūdzības iesniedzēju, it īpaši 2020. gada 17. decembra videokonferences laikā, tā bija pārbaudījusi dažus aspektus, tā tādējādi varēja samērā ātri izveidot nepieciešamos divpusējos kontaktus ar četrām konkurences iestādēm, kuras bija potenciāli kompetentas izvērtēt attiecīgo koncentrāciju, un izpētīt šādas koncentrācijas būtiskās īpašības, lai varētu sākotnēji novērtēt, vai minētā koncentrācija atbilst Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punkta piemērošanas nosacījumiem un vai bija atbilstoši informēt dalībvalstis saskaņā ar minētās tiesību normas 5. punktu.
- 233 Šajā kontekstā, ņemot vērā Savienības izstrādātās apvienošanās kontroles sistēmas efektivitātes un ātruma pamatmērķus (skat. šā sprieduma 226. punktu) un šīs lietas apstākļus, 47 darba dienas, kas pagājušas no sūdzības saņemšanas dienas līdz uzaicinājuma vēstules nosūtīšanas dienai, šķiet, nav pamatots termiņš.
- 234 Pirmkārt, no Regulas Nr. 139/2004 10. panta 1. punkta, lasot to kopā ar minētās regulas 6. panta 1. punktu, izriet, ka koncentrācijas sākotnējās izvērtēšanas posms ir 25 darba dienas, kurās Komisijai ir jāpieņem lēmums, vai attiecīgā koncentrācija rada nopietnas šaubas par tās saderīgumu ar iekšējo tirgu. Ņemot vērā faktu, ka Komisijai attiecīgā gadījumā minētajā posmā ir diezgan vispusīgi pēc būtības jāizvērtē koncentrācija, var pamatoti gaidīt, ka pārbaude pirms uzaicinājuma vēstules nosūtīšanas saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 22. panta 5. punktu, kas paredz tikai provizoriski novērtēt minētā panta 1. punktā noteiktos kritērijus, nepārsniedz šo 25 darba dienu termiņu.
- 235 Otrkārt, kā norādīts šā sprieduma 212.–214. punktā, ir jāņem vērā tas, ka ar uzaicinājuma vēstuli koncentrācija ir tikai “darīta zināma” saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punkta otro daļu, un, ja nav iepriekšēja paziņojuma vai “darīts zināms”, tiek ierosināts 15 darba dienu termiņš, kurā viena vai vairākas dalībvalstis var iesniegt lietas nodošanas pieprasījumu. Kad šāds pieprasījums ir iesniegts, jebkura cita dalībvalsts ir tiesīga 15 darba dienu laikā tam pievienoties (regulas 22. panta 2. punkts). Tikai pēc minētā perioda beigām Komisija 10 darba dienu laikā var lemt par koncentrācijas pārbaudi (regulas 22. panta 3. punkts). Tādējādi, nosūtot uzaicinājuma vēstuli saskaņā ar šīs regulas 22. panta 5. punktu, tiek ierosināti vairāki citi salīdzinoši īsi termiņi, pirms Komisija pieņem lēmumu izvērtēt attiecīgo koncentrāciju. Tādējādi šajā lietā no sūdzības saņemšanas 2020. gada 7. decembrī līdz apstrīdēto lēmumu pieņemšanai 2021. gada 19. aprīlī ir pagājušas 90 darba dienas.
- 236 Treškārt, ir jāpatur prātā, ka saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 4. panta 1. punktu koncentrācijas, kas nav Eiropas mēroga koncentrācijas minētās regulas 1. panta nozīmē, nav jāpaziņo Komisijai. Tomēr šādas koncentrācijas dalībnieki varētu būt ievērojami neizdevīgākā situācijā salīdzinājumā ar tādas koncentrācijas dalībniekiem, par kuru ir jāziņo, ja periods, no vienas puses, no Komisijas informēšanas brīža, vajadzības gadījumā ar sūdzības starpniecību, un, no otras puses, līdz brīdim, kad Komisija pieņem lēmumu par lietas nodošanas pieprasījuma pieņemšanu, ir, kā tas ir šajā lietā, tikpat garš kā detalizētas izvērtēšanas posms saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 8. panta 1.–3. punktu, kas ietver sarežģītus ekonomiskos vērtējumus par koncentrācijas saderīgumu ar iekšējo tirgu, kuram minētās regulas 10. panta 3. punktā principā ir paredzēts 90 darba dienu termiņš.
- 237 Ceturtkārt, šajā lietā Komisija 47 darba dienu periodu no sūdzības saņemšanas dienas līdz uzaicinājuma vēstules nosūtīšanas dienai nevar pamatot ar 2020. gada beigu brīvdienām, jo no 2020. gada 24. decembra līdz 2021. gada 1. janvārim ir svētku brīvdienas saskaņā ar Komisijas lēmuma (2019. gada 28. janvāris) par Eiropas Savienības iestāžu 2020. gada svētku dienu sarakstu

- (OV 2019, C 38, 4. lpp.) 1. pantu un Komisijas lēmuma (2020. gada 2. marts) par 2021. gada svētku dienu sarakstu (OV 2020, C 69, 8. lpp.) 1. pantu. Turklāt pēc sūdzības iesniegšanas Komisija varēja sazināties daudz ātrāk un vienlaikus ar četrām potenciāli kompetentām valsts konkurences iestādēm, proti, Vācijas, Austrijas, Slovēnijas un Zviedrijas iestādēm, lai noskaidrotu, vai saskaņā ar attiecīgajiem valsts tiesību aktiem varētu būt sasniegtas kompetences robežvērtības, ko, kā var redzēt no Komisijas atbildes uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumu, tā bija izdarījusi tikai 2021. gada janvārī un februārī.
- 238 Tāpēc, ņemot vērā īsos termiņus, kas noteikti Regulā Nr. 139/2004, it īpaši tās 22. pantā, ar to vien, ka Komisija ir apliecinājusi pastāvīgu darbību lietas izmeklēšanā attiecīgajā periodā no 2020. gada 7. decembra līdz 2021. gada 19. februārim, kā tas redzams no tabulas, kas pievienota tās atbildei uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumu, nav pietiekami, lai uzskatītu, ka šis periods ir bijis saprātīgs periods.
- 239 Tas nozīmē, ka uzaicinājuma vēstule tika nosūtīta termiņā, kurš nav uzskatāms par saprātīgu.
- 240 Otrām kārtām, tomēr ir jāatgādina, ka saprātīga termiņa principa pārkāpums pamato tāda lēmuma atcelšanu, kas pieņemts ar konkurenci saistīta administratīvā procesa beigās, tikai tad, ja ir pārkāptas arī attiecīgā uzņēmuma tiesības uz aizstāvību. Savukārt, ja nav konstatēts, ka nevajadzīgā kavēšanās ir nelabvēlīgi ietekmējusi attiecīgo uzņēmumu spēju efektīvi sevi aizstāvēt, saprātīga termiņa principa neievērošana nevar ietekmēt šā administratīvā procesa spēkā esamību (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2006. gada 21. septembris, *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied*/Komisija, C-105/04 P, EU:C:2006:592, 42. un 43. punkts; 2014. gada 8. maijs, *Bolloré*/Komisija, C-414/12 P, nav publicēts, EU:C:2014:301, 84. un 85. punkts, un 2016. gada 9. jūnijs, *PROAS*/Komisija, C-616/13 P, EU:C:2016:415, 74. punkts), bet sankcijai ir jābūt prasībai par zaudējumu atlīdzību, kas celta Vispārējā tiesā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 8. maijs, *Bolloré*/Komisija, C-414/12 P, nav publicēts, EU:C:2014:301, 106. un 109. punkts).
- 241 Šajā lietā prasītāja tiesas sēdē apgalvoja, ka ar saprātīga termiņa pārsniegšanu ir pārkāptas tās tiesības uz aizstāvību, it īpaši pamatojoties uz to, ka Komisijai bija jāsaazinās ar attiecīgajiem uzņēmumiem un jāuzklausa to viedokļi pirms uzaicinājuma vēstules sūtīšanas, lai tie varētu iesniegt piezīmes un izlabot dažas būtiskas faktu kļūdas, un par to ir izdarīta atzīme tiesas sēdes protokolā.
- 242 Tomēr šie plašie skaidrojumi nav pietiekami, lai konstatētu prasītājas tiesību uz aizstāvību pārkāpumu. Šajā saistībā Komisija pareizi argumentēja tiesas sēdē, ka, pirmkārt, uzaicinājuma vēstule ir tikai sagatavojošs akts saistībā ar procedūru, kuras rezultātā tiek pieņemts lēmums saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 22. panta 3. punkta pirmo daļu, un, otrkārt, attiecīgie uzņēmumi atradās situācijā, ka varēja efektīvi darīt zināmu savu viedokli, pirms lēmums tika pieņemts.
- 243 Pirmkārt, starppasākumi, piemēram, uzaicinājuma vēstule, kuru mērķis ir tikai sagatavot galīgo lēmumu, nevar radīt tādas saistošas tiesiskas sekas, kas skartu prasītājas intereses un tādējādi varētu atsevišķi negatīvi viņu ietekmēt, ja var atsaukties uz iespējami prettiesisku galīgo lēmumu, attiecībā uz kuru šie starppasākumi ir sagatavojošs akts, tāpēc saskaņā ar pastāvīgo judikatūru šādus pasākumus nevar apstrīdēt (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 13. oktobris, *Deutsche Post* un *Vācija*/Komisija, C-463/10 P un C-475/10 P, EU:C:2011:656, 50.–54. punkts un tajos minētā judikatūra).

- 244 Turklāt prasītāja nespēja pietiekami pārlicinoši noteikt, kādas ir apgalvotās “būtiskās faktu kļūdas”, kas esot pieļautas apstrīdētajā lēmumā un kas iepriekš jau bija pieļautas uzaicinājuma vēstulē un tādējādi būtu varējušas izšķiroši ietekmēt *ACF* lietas nodošanas pieprasījuma saturu. Tā kā tā apgalvo, ka minētajā vēstulē – tās 26. punktā – līdzīgi kā apstrīdētajā lēmumā bijis kļūdaini norādīts, ka uzņēmumam *Grail* ir bijuši “sāncenši” tirgū, ir pietiekami vien atzīmēt, ka ne minētā vēstule, ne minētais pieprasījums nav sagatavoti, pamatojoties uz šādu klasifikāciju. Tieši pretēji, lietas nodošanas pieprasījumā tiek pamatots, ka pastāv būtisks konkurences apdraudējuma risks, it īpaši ar to, ka, no vienas puses, “vēža skrīninga testu nozarē *Grail* saskarsies ar vairākiem tirgus dalībniekiem, kuri jau ir laiduši klajā savus produktus [...] vai kuri gatavojas to darīt” un, no otras puses, ka “jaunajai struktūrvienībai būs spēja ierobežot vai palielināt piekļuvi tās *NGS*, kaitējot *Grail* iespējamajiem konkurentiem vēža skrīninga nozarē”, un tādējādi ar to, ka pastāv iespējama konkurence starp *Grail* un šiem tirgus dalībniekiem gadījumā, ja tiek īstenota attiecīgā koncentrācija.
- 245 Otrkārt, tā kā attiecīgos uzņēmumus ir ietekmējuši apstrīdētie lēmumi, nevis uzaicinājuma vēstule, tiem ir tiesības tikt uzklaušītiem, kas ir tiesību uz aizstāvību sastāvdaļa un kas garantē tiem iespēju lietderīgi un efektīvi izteikt savu viedokli administratīvajā procesā, kura rezultātā tiek pieņemti šie lēmumi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 28. oktobris, *Vialto Consulting* /Komisija, C-650/19 P, EU:C:2021:879, 121. punkts), bet ne posmā pirms šīs vēstules nosūtīšanas, kas ir starpposma pasākums. Prasītāja un *Grail* neapstrīd, ka tās varēja iesniegt savus apsvērumus pirms apstrīdēto lēmumu pieņemšanas, bet tikai apgalvo, ka tām netika dota šī iespēja daudz agrāk. Visi ir vienprātis, ka attiecīgie uzņēmumi bija informēti, ka uzaicinājuma vēstule bija nosūtīta 2021. gada 4. martā (skat. šā sprieduma 13. punktu), tātad sešas darba dienas pirms Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punkta otrajā daļā minētā termiņa, kurā dalībvalstīm ir jāiesniedz lietas nodošanas pieprasījums. Komisija ar 2021. gada 11. marta informatīvo vēstuli informēja tos arī par lietas nodošanas pieprasījumu (skat. šā sprieduma 15. punktu), un tie iesniedza savus apsvērumus 2021. gada 16. un 29. martā (skat. šā sprieduma 17. punktu). Attiecīgie uzņēmumi tātad bija informēti ilgu laiku pirms apstrīdēto lēmumu pieņemšanas, kas notika 2021. gada 19. aprīlī, un tiem bija vairākas iespējas darīt zināmu savu viedokli administratīvajā procesā, kura rezultātā tika pieņemti šie lēmumi.
- 246 Šajos apstākļos ir jānoraida arguments par prasītājas tiesību tikt uzklaušītai iespējamo pārkāpumu.
- 247 Attiecīgi otrā pamata otrā daļa ir jāatzīst par nepamatotu, un tādējādi ir jānoraida viss otrais pamats kopumā.
- 248 Līdzīgi ir jānoraida arī 2021. gada 6. oktobra un 6. decembra pieprasījumi, ar kuriem prasītāja lūdza Vispārējai tiesai veikt procesa organizatoriskos pasākumus nolūkā iegūt informāciju, pirmkārt, par informācijas apmaiņu starp Komisiju un *ACF* un par to, kas Komisijai ir zināms par attiecīgo koncentrāciju (pirmais pieprasījums), un, otrkārt, par to, kurā datumā Komisija pirmo reizi bija minējusi šo koncentrāciju attiecībā uz Francijas Republiku un kādus dokumentus Komisija bija sniegusi dalībvalstīm, norādot uz šo koncentrāciju (otrais pieprasījums).
- 249 No iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem ir skaidrs, ka Vispārējā tiesa, pirmkārt, varēja izvērtēt apgalvojumu par lietas nodošanas pieprasījuma vēlumu (skat. šā sprieduma 212.–214. punktu), ar ko pamatota pamata pirmā daļa, un, otrkārt, varēja konstatēt, ka uzaicinājuma vēstules nosūtīšanai izmantotais periods ir bijis nepamatots (skat. šā sprieduma 228.–239. punktu), ar ko pamatota pamata otrā daļa, pamatojoties uz procesuālajiem dokumentiem un dalībnieku iesniegtajiem

dokumenti tiesvedības laikā, it īpaši ņemot vērā Komisijas atbildes uz Vispārējās tiesas 2021. gada 11. novembra rakstveida jautājumu un Francijas Republikas 2021. gada 6. decembra apsvērumus.

- 250 Turklāt Vispārējā tiesa vienīgā var spriest par iespējamo nepieciešamību papildināt informāciju, kas ir tās rīcībā par lietām, kuras tā izskata (skat. spriedumu, 2017. gada 26. janvāris, *Mamoli Robinetteria*/Komisija, C-619/13 P, EU:C:2017:50, 117. punkts un tajā minētā judikatūra; spriedums, 2020. gada 12. novembris, *Fleig/EĀDD*, C-446/19 P, nav publicēts, EU:C:2020:918, 53. punkts).

Par trešo pamatu, ar kuru tiek apgalvots tiesiskās palāvības aizsardzības un tiesiskās drošības principu pārkāpums

- 251 Prasītāja, ko atbalsta *Grail*, apgalvo, ka ar apstrīdētajiem lēmumiem ir pārkāpti tiesiskās palāvības aizsardzības un tiesiskās drošības principi. Būtībā tā norāda, ka saskaņā ar Komisijas politiku laikā, kad attiecīgie uzņēmumi bija vienojušies par attiecīgo koncentrāciju, Komisija nepieņēma lietas nodošanas pieprasījumus attiecībā uz koncentrācijām, kuras neietilpst valsts noteikumu par apvienošanās kontroli tvērumā. No Komisijas priekšsēdētājas vietnieces 2020. gada 11. septembra runas esot skaidrs, ka šo politiku turpināja piemērot, līdz tā tika grozīta ar jauno norādījumu publicēšanu 2021. gada vidū. *Grail* ieskatā, tas parāda, ka Komisija apzinājās, cik svarīgi ir mainīt pieeju, kas ir pretrunā Starptautiskā konkurences tīkla (*ICN*) un Ekonomiskās sadarbības un attīstības organizācijas (*ESAO*) atzinumiem un ieteikumiem. Prasītāja un *Grail* uzsver, ka runa bijusi skaidra un beznosacījuma, ir īpaši attiecībā uz jaunās lietu nodošanas politikas īstenošanas procesu un laika grafiku. Turklāt prasītāja norāda, ka Norādījumi par 22. pantu tika pieņemti pēc uzaicinājuma vēstules nosūtīšanas un bez publiskas apspriešanas.
- 252 Komisija, ko atbalsta Grieķijas Republika, uzskata, ka prasītājas apgalvojumi par tiesiskās drošības principa pārkāpumu ir nepamatoti. Attiecībā uz tiesiskās palāvības aizsardzības principu prasītāja nav pierādījusi, ka Komisija bija devusi konkrētus, beznosacījuma un saskanīgus apliecinājumus, bet tikai sniedza plašu atsauci uz apgalvoto lēmumu pieņemšanas praksi. Proti, 2014. gada Baltajā grāmatā Komisija skaidri apstiprināja, ka dalībvalstis var pieprasīt nodot izvērtēšanai koncentrāciju, uz kuru neattiecas valsts noteikumi par apvienošanās kontroli. Šāda iespēja netika izslēgta nevienā oficiālajā dokumentā, un Komisija jau bija pieņēmusi lūgumus izvērtēt šādas koncentrācijas. Komisijas priekšsēdētājas vietnieces 2020. gada 11. septembra runa ir vispārējs politisks paziņojums par tās turpmāko praksi, kas apstiprina, ka Komisija principā neizslēdz iespēju izskatīt šādas koncentrācijas. Francijas Republika konkrēti atgādina, ka tirgus dalībniekiem nevar būt tiesiskā palāvība, ka esošā situācija, kura var mainīties, īstenojot šo rīcības brīvību, tiks saglabāta, un ka Komisija pieņēma pieprasījumu izvērtēt attiecīgo koncentrāciju tikai pēc Norādījumu par 22. pantu publicēšanas. Komisija piebilst, ka nekas neliedza prasītājai sazināties ar Komisiju vai ar valsts konkurences iestādēm. Turklāt prasītāja nav pierādījusi, ka ir rīkojusies, pamatojoties uz apgalvotajiem apliecinājumiem, ko sniegusi Komisija.
- 253 Vispirms jānorāda – lai arī prasītāja trešā pamata kontekstā atsaucas gan uz tiesiskās drošības principu, gan tiesiskās palāvības aizsardzības principu, tās argumenti, kā norāda Komisija, patiesībā attiecas tikai uz otro minēto principu.
- 254 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tiesības pamatoties uz tiesiskās palāvības aizsardzības principu nozīmē, ka Savienības kompetentās iestādes ieinteresētai personai ir devušas konkrētus, beznosacījuma un saskanīgus apliecinājumus no pilnvarotiem un ticamiem avotiem (skat. spriedumu, 2020. gada 8. septembris, Komisija un *Padome/Carreras Sequeros u.c.*, C-119/19 P un

C-126/19 P, EU:C:2020:676, 144. punkts un tajā minētā judikatūra). Uz šīm tiesībām var atsaukties ikviens persona, kurai kāda Savienības iestāde vai struktūra, sniedzot tai precīzus solījumus, ir radījusi pamatotas cerības. Par šādiem solījumiem uzskata jebkādā veidā paziņotu precīzu, beznosacījumu un saskaņotu informāciju (skat. spriedumu, 2013. gada 13. jūnijs, *HGA u.c./Komisija*, no C-630/11 P līdz C-633/11 P, EU:C:2013:387, 132. punkts un tajā minētā judikatūra), ar nosacījumu, ka tā atbilst piemērojamiem noteikumiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 19. decembris, *Probelte/Komisija*, T-67/18, EU:T:2019:873, 109. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 255 Šajā lietā, lai pierādītu apgalvoto politiku, atbilstoši kurai Komisija neesot pieņēmusi lietas nodošanas pieprasījumus saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 22. pantu attiecībā uz koncentrācijām, kurām nav piemērojami valsts noteikumi par apvienošanās kontroli, prasītāja atsauca uz uzaicinājuma vēstules 5. punktu, apstrīdētā lēmuma 94. punktu, paziņojuma par lietu nodošanu 7. punktu un Komisijas priekšsēdētājas vietnieces 2020. gada 11. septembra runu. *Grail* atsauca arī uz *ICN* un *ESAO* atzinumiem un ieteikumiem.
- 256 Pirmām kārtām, pietiek vien atzīmēt, ka šos atzinumus un ieteikumus nav sniegusi Savienības administrācija, tāpēc tie neatbilst šā sprieduma 254. punktā minētajai judikatūrai.
- 257 Otrām kārtām, attiecībā uz dokumentiem, uz kuriem atsaucās prasītāja, ir jāpatur prātā, ka ar uzaicinājuma vēstuli Komisija provizoriski izvērtēja, ka attiecīgajai koncentrācijai varētu piemērot lietas nodošanas pieprasījumu saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 22. panta 1. punktu (skat. šā sprieduma 12. punktu); šo nostāju tā apstiprināja ar to, ka ar apstrīdēto lēmumu pieņēma *ACF* lietas nodošanas pieprasījumu (skat. šā sprieduma 19. un 21.–35. punktu). Ņemot vērā šo nostāju, ko Komisija pieņēma konkrēti saistībā ar attiecīgo koncentrāciju, prasītāja nevar atsaukties uz minētajiem dokumentiem, lai pierādītu, ka tai tika sniegti īpaši apliecinājumi, ka varētu turpināties apgalvotā pretējā politika. Turklāt, tā kā, pirmkārt, uzaicinājuma vēstules 5. punktā un apstrīdētā lēmuma 94. punktā ir tikai aprakstīta agrākā situācija un, otrkārt, šo dokumentu vēl nav bijis, kad tika noslēgta vienošanās un apvienošanās plāns, tas ir, 2020. gada 20. septembrī (skat. šā sprieduma 7. punktu), attiecīgie uzņēmumi nevarēja uz tiem tiesiski paļauties.
- 258 Runājot par paziņojuma par lietu nodošanu 7. punktu, tajā ir noteikts, ka “saskaņā ar [Regulas Nr. 139/2004 [...] 22. pantu Komisija un dalībvalstis saglabā zināmu rīcības brīvību, izlemjot vai nodot tās lietas, kas ietilpst viņu “sākotnējā jurisdikcijā”, vai akceptēt lietas izskatīšanai, kas pēc piekritības nav viņu “sākotnējā jurisdikcijā”.
- 259 Tādējādi minētajā punktā ir tikai uzsvērts, pirmkārt, ka Komisijai ir plaša rīcības brīvība konkurences politikas kontekstā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 12. jūlijs, *Furukawa Electric/Komisija*, T-444/14, nav publicēts, EU:T:2018:454, 222. punkts un tajā minētā judikatūra), un, otrkārt, – dalībvalstu un Komisijas pilnvaru nošķirums, kā noteikts šā sprieduma 153. punktā. Neviens no šiem faktoriem savukārt nepamato to, ka pastāv apgalvotā Komisijas politika, uz kuru atsauca prasītāja. Šādu konstatējumu apstiprina arī paziņojuma par lietu nodošanu 42.–45. punkts, kuri, kā norāda Francijas Republika, ir jālasa kop ar tā 7. punktu un kuros ir precīzi noteikti attiecīgie kritēriji, kas reglamentē lietu nodošanu saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 22. pantu, bet nav minēta šāda apgalvotā prakse.
- 260 Trešām kārtām, attiecībā uz Komisijas priekšsēdētājas vietnieces runu ir jāpatur prātā, ka minētā runa *The Future of EU Merger Control* (“Apvienošanās kontroles nākotne Savienībā”) tika sniegta Starptautiskās advokātu kolēģijas 24. ikgadējā konferencē par konkurences jautājumiem

2020. gada 11. septembrī. Visi ir vienisprātis, ka šī runa bija par Komisijas vispārējo politiku koncentrāciju jomā un tajā nebija minēta šeit aplūkotā koncentrācija, attiecībā uz kuru vienošanās un apvienošanās plāns tika noslēgti vēlāk, proti, 2020. gada 20. septembrī (skat. šā sprieduma 7. punktu). Šajā runā tāpēc nevarēja būt ietverti konkrēti, beznosacījuma un saskanīgi apliecinājumi attiecībā uz šīs koncentrācijas izvērtēšanu.

- 261 Attiecībā uz minēto vispārējo politiku Komisijas priekšsēdētājas vietniece savā 2020. gada 11. septembra runā patiešām norādīja, ka “Komisijai bija prakse atturēt valsts iestādes, lai tās neiesniegtu [Komisijai] lietas, kuras tās nav pilnvarotas pašas izvērtēt”. Tomēr tas nenozīmē, ka šādu koncentrāciju nodošana tika principā liegta, bet, kā to apliecina termins “atturēt”, Komisija vien centās pārliecināt dalībvalstis neiesniegt lietas nodošanas pieprasījumu šādā situācijā. Kā ir norādījusi Komisija, Komisijas priekšsēdētājas vietniece pat uzsvēra, ka “ar šo praksi nekad nebija domāts liegt [Komisijai] skatīt lietas, kas varētu nopietni ietekmēt konkurenci vienotajā tirgū”.
- 262 Pat ja attiecīgie uzņēmumi varētu atsaukties uz šo praksi, Komisija tomēr varēja uzskatīt, ka attiecīgā koncentrācija var būtiski ietekmēt konkurenci iekšējā tirgū, un tāpēc varēja nosūtīt uzaicinājuma vēstuli, pieņemt lietas nodošanas pieprasījumu un to izvērtēt. Attiecīgi Komisijas priekšsēdētājas vietnieces runā paustajam paziņojumam par “pieejas maiņu” nākotnē un aptuveno tās īstenošanas laika grafiku nav nozīmes, un prasītājas un *Grail* argumenti saistībā ar šī paziņojuma neievērošanu ir jānoraida kā neefektīvi. Tas pats attiecas uz argumentiem, kas pamatoti ar faktu, ka Norādījumi par 22. pantu tika pieņemti pēc tam, kad uzaicinājuma vēstule jau bija nosūtīta.
- 263 Attiecīgi prasītāja, kas neapgalvo, ka ir saņēmusi konkrētus, beznosacījuma un saskanīgus apliecinājumus no Komisijas saistībā ar attiecīgās koncentrācijas izvērtējumu, nav arī pierādījusi, ka šādi apliecinājumi pastāv attiecībā uz koncentrācijām, kurām nav piemērojami valsts noteikumi par apvienošanās kontroli kopumā. Tieši pretēji, kā apgalvo Komisija un Francijas Republika, no 2014. gada Baltās grāmatas izriet, ka minētais pants attiecas uz šādām koncentrācijām (skat. 2014. gada Baltās grāmatas 45. zemsvītras piezīmi).
- 264 Šādu vērtējumu apstiprina tas, ka Komisija nesen ir pieņēmusi, kā tā pareizi apgalvo, atsaucoties uz saviem lēmumiem, kas pieņemti 2018. gada 6. februārī (Lieta M.8788 – *Apple/Shazam*), 2018. gada 15. martā (Lieta M.8832 – *Knauf/Armstrong*), 2019. gada 26. septembrī (Lieta M.9547 – *Johnson & Johnson/Tachosil*) un 2020. gada 2. aprīlī (Lieta M.9744 – *MasterCard/Nets*), vairākus pieprasījumus pievienoties lietai saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 22. panta 2. punkta otro daļu no dalībvalstīm, kurās saskaņā ar valsts noteikumiem par apvienošanās kontroli to iestādēm nav kompetences izvērtēt koncentrācijas, kas ir šo pieprasījumu priekšmets.
- 265 Katrā ziņā saskaņā ar šā sprieduma 254. punktā minēto judikatūru prasītāja nevar atsaukties uz dokumentiem vai paziņojumiem, kas, ja tiktu sniegta tāda interpretācija, kādu tā ir ierosinājusi, ir paredzēti, lai ierobežotu dalībvalstu tiesības pieprasīt Regulas Nr. 139/2004 22. pantā noteikto lietas nodošanu saskaņā ar tajā sniegtajiem nosacījumiem (skat. šā sprieduma 155. punktu). Līdzīgi, tā kā no pirmā pamata izriet, ka apstrīdētie lēmumi ir pieņemti, pamatojoties uz minētā panta tvēruma pareizu interpretāciju, prasītāja nevar atsaukties uz Komisijas lēmumu pieņemšanas prakses pārorientēšanu (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. spriedumu, 2008. gada 8. jūlijs *AC-Treuhand/Komisija*, T-99/04, EU:T:2008:256, 163. punkts).
- 266 Ņemot vērā iepriekš minēto, trešais pamats tāpēc ir jānoraida kā nepamatots.

267 Attiecīgi, tā kā neviens no pamatiem, kurus prasītāja ir izvirzījusi savas prasības atbalstam, nav pamatots, prasība ir jānoraida pilnībā.

Par tiesāšanās izdevumiem

268 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai nolēmums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

269 Reglamenta 138. panta 1. punktā ir paredzēts, ka dalībvalstis un iestādes, kas iestājušās lietā, savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas. Minētā panta 2. punktā ir noteikts, ka valstīm, kuras nav dalībvalstis, bet kas ir EEZ līguma līgumslēdzējas puses, un arī EBTA Uzraudzības iestādei savi tiesāšanās izdevumi ir jāsedz pašām, ja tās ir iestājušās lietā. Turklāt atbilstoši minētā panta normas 3. punktam Vispārējā tiesa var nolemt, ka personai, kas iestājusies lietā un kas nav 1. vai 2. punktā minētā persona, savi tiesāšanās izdevumi ir jāsedz pašai.

270 Attiecīgi Grieķijas Republika, Francijas Republika, Nīderlandes Karaliste, EBTA Uzraudzības iestāde un *Grail* savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (trešā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež

1) Prasību noraidīt.

2) *Illumina, Inc.* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus.

3) Grieķijas Republika, Francijas Republika, Nīderlandes Karaliste, EBTA Uzraudzības iestāde un *Grail* savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas.

De Baere

Kreuschitz

Öberg

Mastroianni

Steinfatt

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2022. gada 13. jūlijā.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Atbilstošās tiesību normas	2
Tiesvedības priekšvēsture	6
Par attiecīgajiem uzņēmumiem un attiecīgo koncentrāciju	6
Par nepaziņošanu	6
Par lūgumu nodot lietu Komisijai	6
Par apstrīdētajiem lēmumiem	8
Par 15 darba dienu termiņa ievērošanu	8
Par ietekmi uz tirdzniecību starp dalībvalstīm un par draudiem būtiski ietekmēt konkurenci	8
Par lietas nodošanas atbilstību	8
Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi	11
Juridiskais pamatojums	13
Par lūgumu atcelt “Grail” kā personas, kas iestājusies lietā, statusu	13
Par pieņemamību	14
Par lietas būtību	18
Atcelšanas pamatu kopsavilkums	18
Par pirmo pamatu – Komisijas kompetences neesamību	18
– Par gramatisko interpretāciju	19
– Par vēsturisko interpretāciju	20
– Par kontekstuālo interpretāciju	24
– Par teleoloģisko interpretāciju	28
– Par citiem prasītājas un “Grail” izvirzītajiem argumentiem	29

Par otro pamatu, ar kuru tiek apgalvots, ka lietas nodošanas pieprasījums tika iesniegts novēloti, un pakārtoti – ka tika pārkāpti tiesiskās drošības un labas pārvaldības principi	35
– Par pirmo daļu, ar kuru tiek apgalvots, ka lietas nodošanas pieprasījums tika iesniegts novēloti	35
– Par otro daļu, ar kuru tiek apgalvots tiesiskās drošības un labas pārvaldības principu pārkāpums	40
Par trešo pamatu, ar kuru tiek apgalvots tiesiskās palāvības aizsardzības un tiesiskās drošības principu pārkāpums	47
Tiesāšanās izdevumi	50